

875.1
ปี ๒๖๓๓
ค.๒

ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการ
ในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

บทคัดย่อ
ของ
กรุณา รามัญจิต

31 ส.ค. 2549

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา
สิงหาคม 2548

กรรณา รามัญจิต. (2548). *ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุชาติา สุธรรมรักษ์ และอาจารย์ ดร. อรรณพ โพธิสุข.

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) ศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน คือ ด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล การบริการวิชาการ และการพัฒนาอาจารย์ 2) ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้านคือ ด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล และการบริการวิชาการ 3) เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยจำแนกตามคณะ 4) เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยจำแนกตามคณะ 5) ประเมินความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ในด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล การบริการวิชาการ และการพัฒนาอาจารย์ โดยรวมและในแต่ละด้าน โดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ และ 6) ประเมินความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ในด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล และการบริการวิชาการ โดยรวมและในแต่ละด้าน โดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ จำแนกตามตัวแปรคณะวิชา กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย อาจารย์ จำนวน 209 คน และนักศึกษา 614 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ความวิธของไลเคิร์ท สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าที และการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. ศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน ว่าเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง
2. ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน ว่าเหมาะสมอยู่ในระดับมาก
3. อาจารย์ที่ปฏิบัติงานอยู่ในสังกัดคณะต่างกัน ที่มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. นักศึกษาที่กำลังศึกษาในคณะต่างกัน ที่มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. ความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างจากเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6. ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างจากเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ACADEMIC ADMINISTRATION AT CHANDRAKASEM RAJABHAT UNIVERSITY
AS PERCEIVED BY INSTRUCTORS AND STUDENTS

AN ABSTRACT
BY
KARUNA RAMANCHIT

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Master of Education Degree in Higher Education
at Srinakharinwirot University

August 2005

Karuna Ramanchit. (2005). *Academic Administration at Chandrakasem Rajabhat University as Percieved by Instructors and Students*. Master Thesis, M.Ed. (Higher Education). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Assist. Prof. Dr.Suchada Suthummaraksa, Dr.Annop Phothisuk.

The purposes of this research were 1) to investigate the perceptions of instructors on the academic admistration at Chandrakasem Rajabhat University in overall five areas and each area : curriculum, instructional process, assessment and evaluation, academic service and faculty development 2) to investigate the perceptions of students on the academic admistration at Chandrakasem Rajabhat University in overall four areas and each area : curriculum, instructional process, assessment and evaluation and academic service. 3) to compare the perceptions of instructors on the academic admistration at Chandrakasem Rajabhat University among faculty members with different colleges. 4) to compare the perceptions of students on the academic admistration at Chandrakasem Rajabhat University among faculty members with different colleges. 5) to evaluate the perceptions of instructors on the academic admistration at Chandrakasem Rajabhat University in overall five areas and each aspect : curriculum, instructional process, assessment and evaluation, academic service and faculty development and 6) to evaluate the perceptions of students on the academic admistration at Chandrakasem Rajabhat University in overall four areas and each aspect : curriculum, instructional process, assessment and evaluation and academic service. The sample were 209 instructors and 614 students in the academic year 2004. The research instrument used for collecting data was a five-rating scale questionnaire with ended questions. Data were analysed by arithmetic mean, standard deviation, t-test, one-way analysis of variance and Scheffe's method were utilized for data analysis.

The findings of the study revealed that :

1. Instructors on the academic admistration at Chandrakasem Rajabhat University in overall five areas and each area was at moderate level.

2. Students on the academic administration at Chandrakasem Rajabhat University in overall four areas and each area was at high level.

3. There was a statistically significant difference of instructors on the academic administration at Chandrakasem Rajabhat University in overall five areas and each area among faculty members with different colleges at .05 level.

4. *There was a statistically significant difference of students on the academic administration at Chandrakasem Rajabhat University in overall four areas and each area among faculty members with different colleges at .05 level.*

5. Instructors on the academic administration at Chandrakasem Rajabhat University in overall five areas and each aspect different from the criterion at .05 level.

6. Students on the academic administration at Chandrakasem Rajabhat University in overall four areas and each aspect different from the criterion at .05 level.

ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการ
ในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

ปริญญาานิพนธ์
ของ
กรุณา รามัญจิต

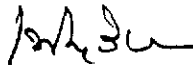
เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา
สิงหาคม 2548
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการ
ในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

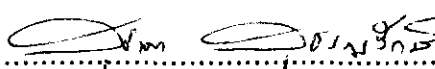
ของ
นางสาวกรรณา รามัญจิต

ได้รับการอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

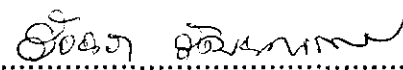

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เพ็ญสิริ จีระเชชากุล)
วันที่ 25 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2548

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

 ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุชาดา สุธรรมรักษ์)

 กรรมการ
(อาจารย์ ดร. อรรณพ โพธิสุข)

 กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัจฉรา วัฒนานรงค์)

 กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พูลสุข กิจรัตน์ภร)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญาโทฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความอนุเคราะห์จากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุชาติ สุธรรมรักษ์ อาจารย์อรรถพร โพธิสุข ประธานและกรรมการปริญญาโท ขอขอบคุณคณาจารย์สาขาวิชาการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ได้ให้ความรู้ ให้คำปรึกษา แนะนำและตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ซึ่งทำให้ปริญญาโทฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณด้วยความเคารพยิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัจฉรา วัฒนานรงค์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พูลสุข กิจรัตน์ภร ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บุญเลิศ กลางใจ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นภาพร สิงห์ดี อาจารย์ จารุวรรณ สกุลคู ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ตรวจสอบและให้คำแนะนำในการปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถาม

ขอขอบพระคุณอาจารย์และนักศึกษาตลอดจนเจ้าหน้าที่ทุกฝ่ายของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณบิดาและมารดาผู้เป็นกำลังใจและให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่มาโดยตลอด และผู้วิจัยขอมอบปริญญาโทฉบับนี้ไว้เป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดา ครู อาจารย์ และมีพระคุณทุกท่านที่มีส่วนร่วมในความสำเร็จในครั้งนี้

กรุณา รามัญจิต

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
ความสำคัญของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
สมมติฐานของการวิจัย.....	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
ความหมายและความสำคัญของการบริหารวิชาการ.....	8
หลักการและกระบวนการบริหารวิชาการ.....	9
ขอบข่ายของการบริหารวิชาการ.....	10
การบริหารวิชาการในสถาบันอุดมศึกษา.....	11
การบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.....	40
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	43
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	47
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	47
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	48
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	50
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	51
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	53
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิจัย.....	53
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	53
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	54
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	84
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	84
วิธีดำเนินการวิจัย.....	84

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5(ต่อ) สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	84
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	85
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	86
อภิปรายผล.....	88
ข้อเสนอแนะ.....	98
บรรณานุกรม.....	100
ภาคผนวก.....	108
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย.....	109
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	111
ภาคผนวก ค หนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย	125
ภาคผนวก ง. คำอำนาจจำแนกของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	127
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	131

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	จำนวนนักศึกษาที่เป็นประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	48
2	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของอาจารย์ ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน.....	55
3	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของอาจารย์ ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านหลักสูตร เป็นรายชื่อ.....	56
4	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของอาจารย์ ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการจัดการเรียนการสอน เป็นรายชื่อ.....	57
5	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของอาจารย์ ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการวัดและการประเมินผล เป็นรายชื่อ.....	58
6	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของอาจารย์ ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการบริการวิชาการ เป็นรายชื่อ.....	59
7	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของอาจารย์ ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการพัฒนาอาจารย์ เป็นรายชื่อ.....	60
8	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษา ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน.....	62
9	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษา ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านหลักสูตร เป็นรายชื่อ.....	63
10	ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษา ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการจัดการเรียนการสอน เป็นรายชื่อ.....	64

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
11 คำคะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการวัดและการประเมินผล เป็นรายข้อ.....	65
12 คำคะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการบริการวิชาการ เป็นรายข้อ.....	67
13 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยจำแนกตามคณะ.....	69
14 การเปรียบเทียบเป็นรายคู่ความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวม จำแนกตามตัวแปรคณะ..	70
15 การเปรียบเทียบเป็นรายคู่ความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านหลักสูตร จำแนกตามตัวแปรคณะ	71
16 การเปรียบเทียบเป็นรายคู่ความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการจัดการเรียนการสอน จำแนกตามตัวแปรคณะ.....	72
17 การเปรียบเทียบเป็นรายคู่ความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการวัดและประเมินผล จำแนกตามตัวแปรคณะ.....	73
18 การเปรียบเทียบเป็นรายคู่ความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการบริการวิชาการ จำแนกตามตัวแปรคณะ.....	74
19 การเปรียบเทียบเป็นรายคู่ความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการพัฒนาอาจารย์ จำแนกตามตัวแปรคณะ.....	75
20 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม จำแนกตามตัวแปรคณะ.....	76
21 การเปรียบเทียบเป็นรายคู่ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวม จำแนกตามตัวแปรคณะ.....	77

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
22 การเปรียบเทียบเป็นรายคู่ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการ ในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านหลักสูตร จำแนกตามตัวแปรคณะ	78
23 การเปรียบเทียบเป็นรายคู่ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการ ในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการจัดการเรียนการสอน จำแนกตามตัวแปรคณะ.....	79
24 การเปรียบเทียบเป็นรายคู่ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการ ในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการวัดและประเมินผล จำแนกตามตัวแปรคณะ.....	80
25 การเปรียบเทียบเป็นรายคู่ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการ ในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการบริการวิชาการ จำแนกตามตัวแปรคณะ	81
26 การประเมินความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการใน มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน เปรียบเทียบกับเกณฑ์.....	82
27 การประเมินความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการใน มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน เปรียบเทียบกับเกณฑ์.....	83
28 ค่าอำนาจจำแนกแบบสอบถามของอาจารย์.....	128
29 ค่าอำนาจจำแนกแบบสอบถามของนักศึกษา.....	130

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กระบวนการบริหารวิชาการ.....	10
2 รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของไทยเลอร์.....	22
3 แนวคิดการพัฒนาหลักสูตรแบบครบวงจร.....	24
4 โครงสร้างการบริหารงานมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.....	42

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

สถาบันการศึกษาเป็นแหล่งคลังความรู้ที่มีความสำคัญในการพัฒนาคนและสังคมของประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมปัจจุบันซึ่งเป็นยุคสังคมข่าวสาร การศึกษา ในฐานะกลไกพื้นฐานของการพัฒนาคน จึงเป็นสิ่งที่สังคมหวังพึ่งพาให้เป็นแหล่งเตรียมคนและสังคมให้พร้อมรับการเปลี่ยนแปลง เพื่อการพัฒนาประเทศอย่างมีประสิทธิภาพ (อมรวิชัย นาคทรพ. 2539 : 11-12) แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (2545 – 2559) จึงได้เน้นการพัฒนาคนอย่างรอบด้านและสมบูรณ์ โดยมุ่งพัฒนาให้ทุกคนมีโอกาสเข้าถึงการเรียนรู้ ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาในการจัดบริการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ทั้งที่เป็นการศึกษาในระบบ นอกกระบบ และตามอัธยาศัย เพื่อให้บุคคลสามารถเข้าถึงบริการทางการศึกษาที่หลากหลายเพื่อการเรียนรู้และการพัฒนาตนเองได้อย่างต่อเนื่องตามความต้องการ และความสนใจของผู้เรียน มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้ที่มีทักษะและกระบวนการในการคิด การวิเคราะห์ และการแก้ปัญหา ให้ผู้เรียนมีความใฝ่รู้สามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มศักยภาพ เป็นคนดีและมีความสุข (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2545 : 1-44)

การจัดการศึกษาในสถานศึกษาจะต้องกำหนดวัตถุประสงค์ของการศึกษาให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม เศรษฐกิจและเทคโนโลยี โดยเฉพาะอย่างยิ่งการบริหารวิชาการ ซึ่งจัดเป็นงานหลักของการบริหารการศึกษาของสถานศึกษา ไม่ว่าจะเป็นสถานศึกษาประเภทใด มาตรฐานและคุณภาพของสถานศึกษาจะพิจารณาได้จากผลงานด้านวิชาการ เนื่องจากการบริหารวิชาการเป็นกระบวนการบริหารกิจกรรมทุกอย่างที่เกี่ยวกับการปรับปรุงคุณภาพ การเรียนการสอนให้ดีขึ้น (อุทัย ชรรมเดช. 2531 : 76) ดังนั้นการบริหารวิชาการถือเป็นงานหลักของสถานศึกษา ซึ่งประกอบด้วย งานด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การปรับปรุง การเรียนการสอน การเผยแพร่วิชาการ การวัดและการประเมินผลการศึกษา การบริหารวิชาการมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการจัดการศึกษาให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ มาตรฐานคุณภาพการศึกษาจะปรากฏเด่นชัด เมื่อการบริหารวิชาการประสบผลสำเร็จ (อุทัย บุญประเสริฐ. 2540 : 34) สอดคล้องกับ พจน์ สะเพียรชัย (2532 : 3) ที่ได้กล่าวว่า การบริหารงานสถาบันอุดมศึกษาคควร มุ่งเน้นที่วิชาการ เพราะสถาบันการศึกษาเป็นศูนย์รวมทางวิชาการของชุมชน การบริหารงานทุกอย่างควรมุ่งจุดมุ่งหมายเพื่อนำไปสู่สู่คุณภาพ ประสิทธิภาพและความเป็นเลิศทางวิชาการ

ในการพัฒนาประเทศให้ก้าวหน้า จำเป็นต้องมีระบบการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ คุณภาพของการศึกษาระดับอุดมศึกษาจะดีหรือไม่เพียงใดขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ

เช่น หลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล คุณภาพของอาจารย์และ การบริการวิชาการ ดังนั้น การบริหารวิชาการจึงเป็นงานสำคัญ เป็นภารกิจหลักของบุคลากร ทุกฝ่ายที่ต้องร่วมมือกันปฏิบัติงานอย่างเต็มความสามารถ มีความรู้ความเข้าใจ เพื่อให้การจัดการศึกษาค่าเน้นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมเป็นสถาบันการศึกษาที่มีวิวัฒนาการและพัฒนาอย่าง ต่อเนื่อง จากเดิมเป็นโรงเรียนฝึกหัดครู หรือที่เรียกกันทั่วไปอีกชื่อหนึ่งว่า ป.ม. หลังกระทรวง ตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 9 กันยายน พ.ศ. 2483 จนกระทั่งวันที่ 14 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2535 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานนาม “สถาบันราชภัฏ” แทน “วิทยาลัยครู” และประกาศใช้พระราชบัญญัติสถาบันราชภัฏ เมื่อ พ.ศ. 2538 ทำให้ สถาบันราชภัฏทุกแห่งมีฐานะเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ปัจจุบันได้เปลี่ยน เป็นมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ซึ่งเปิดสอนทั้ง ภาคปกติ และภาคสมทบ ซึ่งมีการ จัดการศึกษา 2 ระดับ คือ ระดับบัณฑิตศึกษาและระดับมหาบัณฑิต ในระดับบัณฑิตศึกษามี ทั้งหมด 5 คณะ ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะครุศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ คณะเทคโนโลยีการเกษตร และในระดับมหาบัณฑิตได้ ทำการเปิดสอน 3 สาขา คือ สาขาการบริหารการศึกษา สาขาสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา สาขาวิจัยและพัฒนาเมือง ดังวิสัยทัศน์ของสถาบันที่กล่าววามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มุ่งเน้นที่จะผลิตบัณฑิตที่มีคุณลักษณะที่มีความรู้ ความสามารถ และมีคุณธรรม เพื่อพัฒนา ท้องถิ่น โดยเน้นการวิจัย เพื่อพัฒนาองค์ความรู้ ความเป็นเลิศทางวิชาการและเทคโนโลยีให้มี มาตรฐานที่เป็นสากล (กรมการฝึกหัดครู. 2536 : 12)

การบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมโดยทั่วไปมีการดำเนินงานเป็น ไปได้อย่างดี อย่างไรก็ตามในสภาพการณ์ปัจจุบันจากการสำรวจจึงพบว่ายังมีปัญหาที่สำคัญ หลายประการ ได้แก่ ในด้านหลักสูตร จากการสำรวจศึกษาของทั้งสถาบัน เนื้อหาของหลักสูตร มีเนื้อหากว้างมากและหลากหลาย เนื้อหาไม่ลงลึกและลึกซึ่งในสาขาวิชา การจัดระบบ การบริหารหลักสูตรยังไม่ชัดเจนทั้งในด้านวิชาพื้นฐานทั่วไปและในสาขาวิชาเอก การเผยแพร่ หรือแจกเอกสารหลักสูตรให้กับอาจารย์และนักศึกษามีไม่คอยต่อเนื่องและสม่ำเสมอ การปรับปรุงหลักสูตรจะมีการปรับปรุงเมื่อมีการใช้หลักสูตรนั้นๆ เป็นระยะเวลาานพอสมควร จึงทำให้เนื้อหาของหลักสูตรที่ใช้ไม่คอยทันสมัยเท่าที่ควร ดังนั้นจึงควรจัดหลักสูตรในสาขาวิชา นั้นๆ ให้ชัดเจนและสามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียน และสามารถนำไปใช้ในการ พัฒนาดตนเองและสังคมได้ (ดวงเนตร เบี้ยวไข่มุข. สัมภาษณ์. 2545)

ด้านการจัดการเรียนการสอน เนื่องจาก อาจารย์ผู้สอน ต้องมีหน้าที่ในการบริหาร งานทางด้านอื่นพร้อมกับการทำหน้าที่การสอน จึงทำให้ชั่วโมงการเข้าสอนของอาจารย์มีไม่ เต็มเวลา ซึ่งจะเป็นปัญหาทั้งอาจารย์ที่ต้องรับผิดชอบทั้งการบริหารในงานด้านต่างๆ ของ สถาบันและการสอน ทางด้านผู้เรียน ก็มีปัญหาในเรื่องการเรียนที่อาจารย์ไม่มีเวลาเข้าสอน

ซึ่งอาจมีผลกระทบต่อผลการเรียนของนักศึกษาได้ และทางด้านสถานที่และอุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนไม่ทันสมัยและไม่เพียงพอกับจำนวนนักศึกษา สิ่งที่สำคัญเป็นอย่างมากคือ การใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนของอาจารย์ยังคงมีการใช้อุปกรณ์ประกอบการสอนน้อยมาก ไม่ค่อยมีการสอนชัดเจนในกรณีการสอนและมีการเปิดโอกาสให้นักศึกษาพบนอกเวลาเรียนเพื่อซักถามปัญหาน้อยมาก (เพ็ญจันทร์ ศิริชุมแสง, สัมภาษณ์, 2545)

ด้านการวัดผลและประเมินผล พบว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมใช้เครื่องมือในการวัดและประเมินผล คือ ข้อสอบ ข้อสอบที่ใช้คือข้อสอบแบบปรนัย อัตนัย และภาคปฏิบัติ ในการวัดผลทางด้านปฏิบัติเน้นในด้านความรู้ความจำ แต่ไม่ได้เน้นให้ผู้เรียนทำความเข้าใจ และมีความรู้อย่างลึกซึ้ง จึงทำให้เกิดการวัดผลและประเมินผลไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการเรียน (วิลาวัลย์ ปานทอง, สัมภาษณ์, 2545)

ด้านการบริการวิชาการ พบว่า งานด้านข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับตำรายังมีอยู่น้อยและไม่ทันสมัย ส่วนมากการบริการข้อมูลจะเน้นหนักในตำรา ส่วนงานวิจัยมีจำกัดเฉพาะสาขาวิชา ซึ่งเป็นงานวิจัยที่เก่ามากจึงทำให้ข้อมูลข่าวสารที่ผู้เรียนต้องการยังไม่ดีพอเท่าที่ควร การบริการบางอย่างไม่เป็นที่สนใจให้นักศึกษาใช้บริการทางวิชาการ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะงบประมาณที่สถาบันได้รับมีจำนวนจำกัด จึงทำให้การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารไปสู่ประชาชนและสังคมมีไม่มากเท่าที่ควร (มารศรี ครีตายุทธ, สัมภาษณ์, 2545)

ด้านการพัฒนาอาจารย์ อาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่มีได้มีหน้าที่ทางการสอนเพียงอย่างเดียว แต่ยังคงมีภาระหน้าที่อื่นอีกหลายอย่างที่จะต้องปฏิบัติ คือ อาจารย์ยังมีหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบในงานที่เกี่ยวข้องกับสถาบันทำให้อาจารย์ไม่มีเวลาเพียงพอสำหรับการพัฒนาทางด้านวิชาการ เช่น การปรับปรุงการสอน การแต่งตำราทางด้านวิชาการ หรืองานวิจัยต่าง ๆ นอกจากนี้ทางสถาบันมีนโยบายการสนับสนุนแต่งงบประมาณอย่างจำกัดในเรื่องการอบรม ประชุม และ การสัมมนา ทั้งภายในสถาบันและภายนอกสถาบัน ซึ่งจะเป็นการเปิดโอกาสให้อาจารย์ได้พัฒนาความรู้ ความสามารถ และเพิ่มพูนประสบการณ์ทางวิชาการได้เท่าที่ควร (ดวงเนตร เบี้ยวไข่มุข, สัมภาษณ์, 2545)

จากปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาสภาพการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ใน 5 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผล การบริการวิชาการ และการพัฒนาอาจารย์ ซึ่งผลที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้จะเป็นแนวทางในการวางแผนพัฒนาและปรับปรุงการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น ตลอดจนเป็นแนวทางในการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้นอีกด้วย

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ

1. ศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้านคือ ด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล การบริการวิชาการ และการพัฒนาอาจารย์
2. ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้านคือ ด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล และการบริการวิชาการ
3. เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามคณะ
4. เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามคณะ
5. ประเมินความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน โดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์
6. ประเมินความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน โดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์

ความสำคัญของการวิจัย

ผลจากการวิจัยในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อผู้บริหารสายวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม เพื่อใช้เป็นแนวทางในการวางแผนพัฒนาและปรับปรุงการบริหารวิชาการให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น ตลอดจนเป็นแนวทางในการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้ศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษา ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ในด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล การบริการวิชาการ และการพัฒนาอาจารย์
2. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย อาจารย์ และนักศึกษาระดับปีที่ 4 ของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ภาคเรียนที่ 2 ในปีการศึกษา 2547

3. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ตัวแปรอิสระ คือ คณะที่สังกัด จำแนกเป็น

- 3.1.1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
- 3.1.2 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
- 3.1.3 คณะครุศาสตร์
- 3.1.4 คณะวิทยาการจัดการ
- 3.1.5 คณะเทคโนโลยีการเกษตร

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ในด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล การบริการวิชาการ และการพัฒนาอาจารย์ และความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ในด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล และการบริการวิชาการ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การบริหารวิชาการ หมายถึง การดำเนินงานเกี่ยวกับการเรียนการสอนของสถาบันการศึกษา ได้แก่ งานควบคุมดูแลหลักสูตรและการสอน อุปกรณ์การสอน การจัดทำรายเรียน การจัดชั้นเรียน การจัดอาจารย์เข้าสอน การปรับปรุงการเรียนการสอน การวัดผลทางการศึกษาฯ ในการวิจัยครั้งนี้ หมายถึง การดำเนินงานเกี่ยวกับการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ใน 5 ด้าน สำหรับอาจารย์ คือ ด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล การบริการวิชาการ และการพัฒนาอาจารย์ และใน 4 ด้าน สำหรับนักศึกษา คือ ด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล และการบริการวิชาการ

1.1 ด้านหลักสูตร สำหรับอาจารย์ หมายถึง การจัดทำแผนงานเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร การประเมินหลักสูตร การปรับปรุงหลักสูตร การประชาสัมพันธ์หลักสูตร การจัดทำเอกสารหลักสูตร การจัดทำคู่มือการใช้หลักสูตร การเตรียมความพร้อมด้านบุคลากรงบประมาณและวัสดุอุปกรณ์ การจัดสภาพแวดล้อมของห้องเรียน และความสะอาดต่างๆ การจัดบุคลากรของ หน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตร สำหรับนักศึกษา หมายถึง การพัฒนาหลักสูตร การประเมินหลักสูตร การปรับปรุงหลักสูตร การจัดทำคู่มือการใช้หลักสูตร

1.2 ด้านการจัดการเรียนการสอน สำหรับอาจารย์ หมายถึง การจัดทำแผนงานเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมหรือประสบการณ์ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ การจัดแผนการสอน การจัดชั้นเรียน การจัดอาจารย์เข้าสอน การจัดบริการอุปกรณ์การเรียนการสอนการใช้วิธีสอน

และเทคนิคการสอน เพื่อให้การเรียนการสอนเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุจุดประสงค์ ที่วางไว้ สำหรับนักศึกษา หมายถึง การจัดกิจกรรม การจัดอาจารย์เข้าสอน การจัดแผน การเรียน เทคนิคการสอน การจัดบริการอุปกรณ์การเรียนการสอน การจัดสภาพแวดล้อมใน การเรียน

1.3 ด้านการวัดและประเมินผล สำหรับอาจารย์ หมายถึง การจัดทำแผนงาน เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน การนำหลักเกณฑ์ไปใช้ การใช้เทคนิควิธีการ ตรวจสอบและการตัดสินผลการเรียน การจัดหาวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการสอบ การจัดตารางสอบ การจัดห้องสอบ การคุมสอบ การทำข้อสอบมาตรฐาน การวิเคราะห์ข้อสอบ และการแจ้งผล การศึกษา สำหรับนักศึกษา หมายถึง การวัดและประเมินผลการเรียน การใช้เทคนิควิธีการ ตรวจสอบและการตัดสินผลการเรียน การทำข้อสอบมาตรฐาน การแจ้งผลการศึกษา

1.4 ด้านการบริการวิชาการ สำหรับอาจารย์ หมายถึง การจัดทำแผนงาน เกี่ยวกับการให้บริการวิชาการแก่สังคม เพื่อให้ผลงานวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏ จันทราเกษมเผยแพร่ไปสู่ประชาชนอย่างกว้างขวาง และการให้บริการวิชาการแก่สถาบันการ ศึกษาและนักศึกษาของสถาบันต่างๆ ที่สนใจ สำหรับนักศึกษา หมายถึง การให้บริการ วิชาการแก่นักศึกษาและสังคม การเสนอผลงานวิชาการผ่านสื่อมวลชน

1.5 ด้านการพัฒนาอาจารย์ หมายถึง การดำเนินงานเกี่ยวกับการส่งเสริมให้ อาจารย์เพิ่มพูนความรู้ความสามารถ และทักษะด้านต่างๆ เพื่อการปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ การสนับสนุนให้อาจารย์มีวุฒิทางการศึกษาที่สูงขึ้น ด้วยการลาศึกษาต่อทั้งภายใน ประเทศและต่างประเทศ การให้อาจารย์ได้เข้ารับการฝึกอบรม การดูงาน การเข้าร่วมประชุม และสัมมนาทางวิชาการ

2. อาจารย์ หมายถึง ผู้สอนของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทราเกษมซึ่งทำหน้าที่สอน ใน 5 คณะ ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะครุศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ และคณะเทคโนโลยีการเกษตร

3. นักศึกษา หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ระดับปริญญาตรี ใน 5 คณะ ได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะครุศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ และคณะเทคโนโลยี การเกษตร ของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทราเกษม

4. เกณฑ์ หมายถึง เกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินค่าคะแนนเฉลี่ยความคิดเห็นของ อาจารย์และนักศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทราเกษม ดังนี้

ถ้าค่าคะแนนเฉลี่ยความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษา สูงกว่า 3.00 อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติ ถือว่า การบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทราเกษม มีความ เหมาะสมสูงกว่าเกณฑ์

ถ้าค่าคะแนนเฉลี่ยความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษา ต่ำกว่า 3.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ถือว่า การบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มีความเหมาะสมต่ำกว่าเกณฑ์

ถ้าค่าคะแนนเฉลี่ยความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษา เท่ากับ 3.00 ถือว่า การบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ไม่แตกต่างจากเกณฑ์

สมมติฐานของการวิจัย

1. อาจารย์ที่ปฏิบัติงานในสังกัดคณะต่างกัน ที่มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างกัน
2. นักศึกษาที่กำลังศึกษาในคณะต่างกัน ที่มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างกัน
3. ความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างจากเกณฑ์
4. ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างจากเกณฑ์

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ผู้วิจัยได้ศึกษาและนำเสนอตามลำดับ ดังต่อไปนี้

1. ความหมายและความสำคัญของการบริหารวิชาการ
2. หลักการและกระบวนการบริหารวิชาการ
3. ขอบข่ายของการบริหารวิชาการ
4. การบริหารวิชาการในสถาบันอุดมศึกษา
5. การบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความหมายและความสำคัญของการบริหารวิชาการ

ปรียาพร วงศ์อนุครโรจน์ (2535 : 10) ได้อธิบายถึง การบริหารวิชาการ หมายถึง การบริหารสถานศึกษา โดยมีการจัดกิจกรรมทุกอย่างที่เกี่ยวกับการปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนให้ได้ผลดีและมีประสิทธิภาพ ให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับกิติมา ปรีดีดิลก (2532 : 57) กล่าวว่า การบริหารงานวิชาการ เป็นการดำเนินงานเกี่ยวกับการเรียนการสอนโดยตรง เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผลการศึกษาามีคุณภาพที่สุด ดังนั้นไม่ว่ากิจกรรมใดที่สัมพันธ์กับการเรียนการสอนและทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ ถือว่างานเหล่านั้นเป็นงานในขอบเขตหน้าที่ของผู้บริหารในด้านวิชาการทั้งสิ้น ส่วนบรรจง พงศ์ศาสตร์ (2536 : 2) กล่าวว่าความสำคัญของการบริหารวิชาการว่า ขึ้นอยู่กับการกำหนดนโยบายของผู้บริหารในการที่จะกระตุ้น ครู อาจารย์ ให้มีความสนใจบรรยากาศทางวิชาการเพิ่มมากขึ้น หามาตรการต่างๆ มาเร่งให้เกิดการเรียนรู้ในการพัฒนาตนเอง รับผิดชอบตนเอง และสังคม รู้จักหาเทคนิคหรือกระบวนการเรียนที่เหมาะสมมาช่วยเสริมการสอน ผู้บริหารต้องช่วยครูในเรื่องการเพิ่มประสบการณ์ เทคนิคการถ่ายทอดความรู้ ให้ครู อาจารย์มีทักษะในการสอน

จะเห็นได้ว่า การบริหารวิชาการเป็นงานสำคัญและเป็นงานหลักของการบริหารสถานศึกษา เนื่องจากทุกสถาบันการศึกษามีจุดมุ่งหมายให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล เพื่อให้ผู้เรียนมีคุณภาพ มีความรู้ความสามารถ มีจริยธรรม คุณธรรมเป็นที่ต้องการของสังคมและตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ นอกจากนี้การบริหารวิชาการยังเป็นงานที่บ่งชี้ความสำเร็จและความสามารถของผู้บริหารอีกด้วย

หลักการและกระบวนการบริหารวิชาการ

การบริหารวิชาการจะมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลได้ขึ้นอยู่กับผู้บริหารเป็นสำคัญ การบริหารวิชาการจึงมีหลักการที่สำคัญ ควรให้บุคลากรในสถานศึกษาร่วมมือกันปฏิบัติงาน ให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ ดังนั้น ในการบริหารวิชาการจะต้องมีหลักการและกระบวนการบริหารงานวิชาการที่ ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2535 : 50-51) ได้ทำการศึกษาไว้ สรุปได้เป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. **ขั้นวางแผนก่อนดำเนินงาน** ผู้บริหารสถานศึกษาจำเป็นต้องกำหนดนโยบายและวางแผนงานด้านวิชาการ เกี่ยวกับการทำแผนงานวิชาการให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร การจัดสภาพงานวิชาการและวิธีการทำงาน จัดครู อาจารย์เข้าสอน จัดทำโครงการสอน จัดตารางสอน จัดทำปฏิทินการปฏิบัติงาน การลงทะเบียน การปฐมนิเทศ นักศึกษา เพื่อให้งานดำเนินไปตามเป้าหมาย และขั้นตอนของแผนที่วางไว้ โดยให้คณะครูอาจารย์มีส่วนร่วมในการวางแผนด้วย

2. **ขั้นดำเนินงาน** ซึ่งเป็นขั้นตอนที่ผู้บริหารจะต้องจัดและดำเนินงาน รวมทั้งควบคุมดูแลการปฏิบัติงานให้เป็นไปตามแผนที่วางไว้ ได้แก่

2.1 งานการสอนตามหลักสูตรโดยการดูแลให้เป็นไปตามโครงการสอนในแต่ละวิชา เป็นการนำหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติการสอน

2.2 งานเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางด้านวิชาการ เช่น การจัดโครงการสอนซ่อมเสริม มีการจัดชุมนุมต่างๆ มีการจัดแนะแนวการศึกษา และการให้คำปรึกษาแก้ไขปัญหาต่างๆ จัดให้มีห้องสมุดเป็นแหล่งค้นคว้า

2.3 งานเกี่ยวกับการบริการ ผู้บริหารจะต้องส่งเสริมให้มีการบริการเกี่ยวกับสื่อการสอน เพื่อช่วยเหลือในด้านการสอนและอุปกรณ์ต่างๆ มีการจัดรวบรวมเอกสารการสอน รวมทั้งการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ

3. **ขั้นส่งเสริมควบคุมและติดตามผลในด้านวิชาการ** เพื่อให้ได้มาตรฐานของงานวิชาการ ผู้บริหารควรมีการส่งเสริม สนับสนุน ควบคุม ปรับปรุง พัฒนาและประเมินผลงานด้านวิชาการ ดังนี้

3.1 **สนับสนุนให้มีการปฏิบัติตามมาตรฐานทางวิชาการ** กำหนดจุดมุ่งหมายและนโยบายที่เหมาะสมกับสถานศึกษา สร้างความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการของผู้เรียนกับจุดมุ่งหมายของสถานศึกษา จัดหน่วยงานให้สามารถดำเนินงานตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ สรรหาและคัดเลือกบุคลากรที่มีความรับผิดชอบทางวิชาการ จัดสรรเวลาและสถานที่ให้แก่กิจกรรมการเรียนการสอน จัดสรรวัสดุอุปกรณ์และสถานที่ ติดต่อสื่อสารสร้างสัมพันธ์ภาพกับชุมชน เพื่อทราบความต้องการของชุมชน และจัดวางเป้าหมายได้ถูกต้อง นอกจากนี้ยังต้องมีการรวบรวมวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนด้วย

3.2 ส่งเสริมงานวิชาการและจัดบรรยากาศทางวิชาการ ผู้บริหารควรสนับสนุนที่จะให้การปฏิบัติงานด้านวิชาการมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น กิจกรรมที่ควรจัดเพื่อสนองและเสริมบรรยากาศทางวิชาการ

อำภา บุญช่วย (2537 : 10) ได้ศึกษาและสรุปกระบวนการบริหารวิชาการไว้ ดังนี้

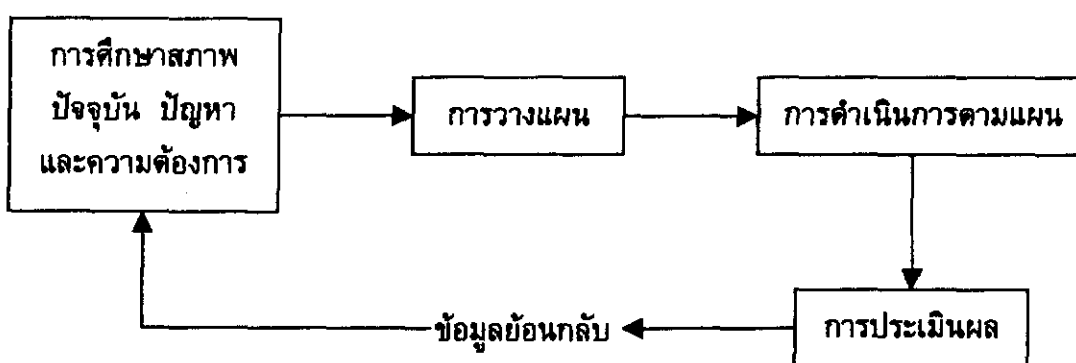
ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการ

ขั้นตอนที่ 2 การวางแผน

ขั้นตอนที่ 3 การดำเนินการตามแผน

ขั้นตอนที่ 4 การประเมินผล

จากขั้นตอนดังกล่าวอาจเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

ภาพประกอบ 1 กระบวนการบริหารวิชาการ (อำภา บุญช่วย . 2537 : 10)

ดังนั้น จึงควรให้ผู้ร่วมงานมีอิสระเสรีทางความคิดและการเรียนการสอน ซึ่งเรียกว่า เสรีภาพทางวิชาการ ผู้บริหารควรสนับสนุนให้เกิดเสรีภาพทางวิชาการแก่ผู้ร่วมงานและผู้สอน

ขอบข่ายของการบริหารวิชาการ

การบริหารวิชาการมีขอบข่ายกว้างขวาง ครอบคลุมภารกิจของสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งนักวิชาการหลายท่านได้กำหนดขอบข่ายแตกต่างกัน ดังนี้ กิติมา ปรีดีดิถ (2532 : 58) ได้แบ่งขอบข่ายของงานวิชาการออกเป็น 6 ประเภทใหญ่ๆ คือ แผนปฏิบัติงานด้านวิชาการ หลักสูตรและการสอน การจัดการเรียนการสอน สื่อการสอน การปรับปรุงการเรียนการสอน การวัดและการประเมินผล ส่วนปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2535 : 17) กล่าวว่า ความสำเร็จของสถานศึกษาอยู่ที่การบริหารวิชาการ ซึ่งงานวิชาการมีขอบข่ายกว้างขวางในด้านหลักสูตรและการเรียนการสอนโดยทั่วไป สถานศึกษาที่จัดการศึกษาไม่ว่าจะด้านอาชีวศึกษาหรือด้านอื่นในแต่ละระดับนั้น จะมีหลักสูตรและโปรแกรมการศึกษาที่ใช้ร่วมกัน โดยทั่วไปหลักสูตรจัดโดยส่วนกลาง ดังนี้ ขอบข่ายของงานด้านวิชาการจะครอบคลุมตั้งแต่การวางแผนเกี่ยวกับวิชาการ การจัดดำเนินการเกี่ยวกับการเรียนการสอน การจัดบริการการสอน และการจัดการ

วัดและประเมินผล รวมทั้งการติดตามผล ส่วนจิตต์ หมวดสง (2537 : 86) กล่าวว่า การบริหารงานวิชาการเป็นการดำเนินการเกี่ยวกับการเรียนการสอนโดยตรง เป็นกิจกรรม ที่ช่วยให้ผลการศึกษาามีคุณภาพที่สุด ดังนั้น ไม่ว่ากิจกรรมใดที่สัมพันธ์กับการเรียนการสอน และทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพก็ว่างานเหล่านั้นเป็นงานในขอบเขตหน้าที่ของ ผู้บริหารในด้านวิชาการทั้งสิ้น ซึ่งในที่นี้แบ่งขอบข่ายงานด้านวิชาการออกเป็น 6 ประการ ใหญ่ๆ ดังนี้

1. แผนปฏิบัติงานด้านวิชาการ
2. หลักสูตรและการสอน ประกอบด้วย หลักสูตร โครงการศึกษา ประมวลการสอน
3. การจัดการเรียนการสอน ประกอบด้วย การจัดตารางสอน การจัดชั้นเรียน การจัดการครูเข้าสอน การจัดแบบเรียน การจัดห้องสมุด การจัดทำคู่มือครู
4. สื่อการสอน
5. การปรับปรุงการเรียนการสอน การนิเทศการสอน การฝึกอบรม
6. วัดและประเมินผล

นอกจากนี้จากการศึกษางานวิจัยพบว่า กิจกรรมของการบริหารวิชาการนั้นประกอบด้วยกิจกรรมดังต่อไปนี้ ทิพย์วรรณ อากาศวิภาต (2538 : บทคัดย่อ) ศึกษาการบริหารงาน วิชาการของวิทยาลัยพยาบาลในด้านการจัดการเรียนการสอน การนิเทศการศึกษาและการวัด และประเมินผล ส่วนสมคิด ศิลป์ประกอบ (2538 : บทคัดย่อ) ศึกษาการบริหารวิชาการของ วิทยาลัยครูในด้านการพัฒนาหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การพัฒนาอาจารย์ การพัฒนาบุคลากรและการบริการห้องสมุดและเทคโนโลยี และพงษ์ศักดิ์ อิทธิศิริเวทย์ (2538 : 4) ศึกษาการบริหารงานวิชาการของวิทยาลัยเทคนิคในด้านงานหลักสูตรและการสอน งานสื่อการเรียนการสอน งานวัดผลและประเมินผล และงานห้องสมุด

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า การบริหารงานวิชาการเป็นงานที่มีความสำคัญมาก และครอบคลุมภารกิจด้านต่างๆ ของสถานศึกษา เพราะจุดมุ่งหมายของสถาบันการศึกษา ต้องการสร้างผู้เรียนให้มีคุณภาพ มีความรู้ ความสามารถ มีจริยธรรม คุณธรรม เป็นที่พึง ประสงค์ของสังคม ซึ่งจะส่งผลให้เห็นถึงการบริหารวิชาการของสถานศึกษาประสบผลสำเร็จ

การบริหารวิชาการในสถาบันอุดมศึกษา

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2535 : 16) กล่าวว่า การบริหารวิชาการเป็นกระบวนการ บริหารกิจกรรมทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับการปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดีขึ้น ตั้งแต่การกำหนด นโยบาย การวางแผน การปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอน ตลอดจนการประเมินผลการสอน เพื่อให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร และจุดมุ่งหมายของการศึกษาเพื่อให้เกิดประโยชน์ สูงสุดกับผู้เรียน การบริหารวิชาการ ได้แก่ งานควบคุมดูแลหลักสูตรและการสอน อุปกรณ์ การสอน การจัดทำรายเรียน การจัดชั้นเรียน การจัดหาอาจารย์เข้าสอน การปรับปรุงการเรียน

การสอน การฝึกอบรมผู้สอน การนิเทศการศึกษา การเผยแพร่วิชาการ การวัดผลการศึกษา การศึกษาวิจัย การประเมิน มาตรฐานสถานศึกษาเพื่อปรับปรุงคุณภาพ และประสิทธิภาพของสถานศึกษา ส่วนวิชัย ตันศิริ (2542 : 113) กล่าวสรุปว่า การศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นการศึกษาที่มีความสำคัญมาก บทบาทของอุดมศึกษาคือการสร้างผู้นำในวิชาชีพต่างๆ ผู้นำทางวิชาการด้านความคิด ผู้นำทางการเมืองและผู้นำในวงราชการ อุดมศึกษาจึงมีผลต่อเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และการเมือง หากจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ก็จะเป็นการสร้างพื้นฐานของการสร้างทรัพยากรบุคคลของชาติรวมทั้งวินัย วีระพัฒน์นันท์ (2542 : 22) ที่ได้กล่าวว่า จากปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นได้แก่ปัญหาเศรษฐกิจได้ก่อให้เกิดปัญหา ความเสื่อมโทรมทางสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และปัญหาคุณภาพประชากร จนทำให้เกิดการปรับเปลี่ยนทางสังคมขนาดใหญ่ตามบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน จะเห็นได้ว่าการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาจะต้องปรับปรุงทางวิชาการให้สอดคล้องกับเหตุการณ์ ฉะนั้นหลักการที่สำคัญที่สุดในการดูแลระบบอุดมศึกษาของเราในศตวรรษหน้า คือ หลักการเปิดรับ "ความหลากหลาย" ของอุดมศึกษา นับตั้งแต่ประเภทของภารกิจที่แตกต่างขององค์กรอุดมศึกษา รูปแบบการถ่ายทอดความรู้ ไปจนถึงความหลากหลายของรูปแบบการบริหารจัดการและการระดมทรัพยากร ด้วยความหลากหลายเช่นนี้เท่านั้นที่อุดมศึกษาจะสามารถสนองความต้องการและปัญหาที่หลากหลายในสังคม (อมรรวิชัย นาคทรพรพ. 2542 : 8)

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าการบริหารวิชาการเป็นหลักสำคัญของสถานศึกษา เพราะการบริหารวิชาการที่สอดคล้องจะสามารถผลิตผู้รู้ ผู้รับความรู้ และองค์ความรู้ที่จะช่วยเสริมสร้างศักยภาพในการพัฒนากำลังแรงงานสู่ภาคการผลิตในสังคม ซึ่งผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการบริหารวิชาการของสถาบันราชภัฏจันทรเกษมใน 5 ด้าน คือ ในด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล การบริหารวิชาการ และการพัฒนาอาจารย์ ซึ่งมีเนื้อหารายละเอียดดังนี้

1. ด้านหลักสูตร

ความหมายของหลักสูตร

กู๊ด (Good. 1973 : 157) กล่าวว่า หลักสูตร คือ โครงการทั่วไปทั้งหมดของเนื้อหาวิชา อุปกรณ์การเรียนการสอนที่สถาบันได้จัดไว้ให้นักศึกษาเรียนเพื่อให้มีคุณสมบัติเพียงพอที่จะจบการศึกษาเพื่อเข้าสู่อาชีพต่อไป ซึ่ง ไพศาล หวังพานิช (2535 : 2-3) ได้กล่าวว่า หลักสูตรกำหนดขึ้นเพื่อใช้เป็นแนวปฏิบัติ ย่อมต้องสอดคล้องกับปรัชญาการศึกษาที่ยึดถือเสมอ ทั้งนี้ เพราะทั้งปรัชญาการศึกษาและหลักสูตร ล้วนแต่เป็นเป้าหมายของการศึกษาทั้งสิ้น เพียงแต่ว่าปรัชญาทางการศึกษาเป็นเป้าหมายที่เป็นความมุ่งหวังหรือความปรารถนาจะเกิดขึ้น ส่วนหลักสูตรเป็นเป้าหมายในการปฏิบัติเพื่อให้บรรลุถึงความมุ่งหวังนั้น

เมื่อปรัชญาทางการศึกษาเปลี่ยนไปหลักสูตรก็ต้องเปลี่ยนตาม เพื่อกำหนดคุณลักษณะของผู้เรียนรุ่นใหม่ให้สอดคล้องกับความคิดใหม่ที่ยึดถืออยู่นั้น ส่วนทิสนา แชมมณี (2535 : 1) กล่าวว่า หลักสูตรหมายความถึง โปรแกรมการศึกษาใดๆที่ได้กำหนดโครงสร้างการเรียน ประกอบด้วยรายวิชาต่างๆ พร้อมทั้งคำแนะนำเกี่ยวกับการจัดประสบการณ์การเรียนของแต่ละรายวิชานั้นด้วย สำหรับอมรา เล็กเริงสินธุ์ (2540 : 7) กล่าวว่า ความหมายของคำว่า หลักสูตรที่ครอบคลุมวงจรของการพัฒนาหลักสูตรทั้งในด้านการสร้างการนำไปใช้ และการประเมินผลได้ดังนี้ หลักสูตร คือ เอกสารที่บรรจุแผนงานหรือโครงการและเนื้อหากิจกรรมต่างๆที่จัดให้ ผู้เรียนเพื่อพัฒนา ผู้เรียนทั้งในด้านความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมต่างๆ อันพึงปรารถนาของสังคมนั้น อันจะทำให้ผู้เรียนสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข โดยที่แผนงานหรือโครงการนั้นๆ จะต้องมียุทธศาสตร์ประกอบที่สมบูรณ์ คือ มีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนมีการกำหนดแผนงานและโครงการนั้นไปปฏิบัติในสถาบันการศึกษา จนทำให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนได้

พงษ์ศักดิ์ อิทธิศิริเวทย์ (2538 : 22) ได้กล่าวว่า หลักสูตรเป็นองค์ประกอบของการศึกษาที่ทำหน้าที่กำหนดลักษณะของเป้าหมาย โดยเป็นตัวกำหนดคุณลักษณะต่างๆ ที่จำเป็นที่จะช่วยให้ผู้เรียนบรรลุถึงความต้องการของปรัชญาการศึกษา กล่าวคือ เมื่อปรัชญาการศึกษากำหนดความมุ่งหวังที่จะให้ผู้เรียนเป็นบุคคลเช่นไรแล้ว หลักสูตรจะกำหนดเป็นรายละเอียดต่อไปว่าการที่ผู้เรียนจะเป็นไปตามความมุ่งหวังนั้นได้ ผู้เรียนจะต้องประกอบด้วยคุณสมบัติ เช่นไร ต้องมีความสามารถและต้องรอบรู้ในสิ่งใดบ้าง เช่น ถ้าตั้งปรัชญาการศึกษาว่า การศึกษาคือชีวิต คือมุ่งหวังให้การศึกษาเป็นเครื่องมือสำหรับการดำเนินชีวิตในสังคมต่อไป โดยจะมีความสามารถอะไร มีทักษะแบบไหน เรียนรู้อะไร ดังนั้นส่วนประกอบหลักที่เป็นพื้นฐานสำคัญของหลักสูตรจึงมี 2 ส่วน คือ

1. จุดมุ่งหมาย เป็นส่วนกำหนดคุณลักษณะหรือพฤติกรรมที่พึงปรารถนาที่จะให้เกิดแก่ผู้เรียน เช่น ความคิดความเข้าใจ ความมีเหตุผล วิจาร์ณญาณ ทักษะที่ดี เป็นต้น
2. เนื้อหา เป็นส่วนที่กำหนดสาระหรือรายละเอียดของประสบการณ์การเรียนรู้ที่เหมาะสม เพื่อใช้ป็นสิ่งเร้าหรือเครื่องมือชักนำให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ และใช้ประโยชน์ในชีวิตภายภาคหน้าสืบต่อไป

ชมพันธุ์ กุญชร ณ อยุธยา (2540 : 44) กล่าวว่า หลักสูตรที่ดีควรเป็นหลักสูตรที่สามารถพัฒนาให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถ มีทัศนคติที่จะนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและสังคม ดังนั้นหลักสูตรที่ใช้ในสถาบันอุดมศึกษาเมื่อได้ใช้ครบวงจรของหลักสูตรแล้ว ควรจะได้มีการประเมินเพื่อสำรวจข้อดีและข้อบกพร่อง ตลอดจนปัญหาต่างๆ ในการใช้หลักสูตรนั้นให้เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของสังคม

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า หลักสูตร หมายถึง แนวทางในการปฏิบัติที่จะจัดให้แก่ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้ความสามารถ คุณลักษณะตาม

ความมุ่งหมายของการศึกษาที่วางไว้ หลักสูตรจึงเป็นการศึกษาที่ประกอบด้วย วัตถุประสงค์ โครงสร้าง เนื้อหาวิชาของหลักสูตร ตลอดจนคุณลักษณะของอาจารย์ วัสดุการศึกษา ตำรา เรียน สถานที่เรียน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล และการบริหาร หลักสูตรที่สอดคล้องกับสังคมแต่ละยุคสมัย

การบริหารหลักสูตร

การบริหารวิชาการในสถาบันการศึกษาประกอบด้วยงานหลายอย่าง สิ่งสำคัญของงานวิชาการ คือ หลักสูตรเป็นตัวกำกับงานของวิชาการ แม้ว่าหลักสูตรปัจจุบันจะใช้หลักสูตรระดับนานาชาติที่เป็นแบบเดียวกันก็ตาม แต่ความสามารถในการนำหลักสูตรไปใช้ในแต่ละสถานศึกษาจะแตกต่างกันไป การจัดโปรแกรมการศึกษาของแต่ละสถานศึกษาขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่างของสถานศึกษานั้น เช่น บุคลากร งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ แม้กระทั่งผู้เรียนก็มีส่วนที่จะทำให้การดำเนินการเกี่ยวกับการจัดโปรแกรมการศึกษา ให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมาย ผู้บริหารและบุคลากรในสถานศึกษาเป็นผู้ใช้หลักสูตร ดังนั้นต้องรู้จักและเข้าใจการบริหารหลักสูตรให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ความรับผิดชอบของผู้บริหารมีตั้งแต่การสนับสนุนส่งเสริม และการกำกับดูแลในด้านหลักสูตร การสนับสนุนในด้านบุคลากร งบประมาณ อุปกรณ์ ส่วนในด้านการดูแลก็คือ การมุ่งพัฒนาคุณภาพของงานเป็นสำคัญ (ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์, 2535 : 59) ซึ่งสอดคล้องกับคุชกุ๊ พงศ์ศาสตร์ (2535 : 41-42) มีความเห็นว่า หลักสูตรมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการบริหารในสถาบันอุดมศึกษา เพราะงานวิชาการเป็นงานหลักของสถาบันอุดมศึกษา ผู้บริหารต้องใช้หลักสูตรเป็นตัวกำหนดนโยบาย ทิศทาง ตลอดทั้งแนวปฏิบัติงานด้านวิชาการและต้องสามารถบริหารหลักสูตรให้เข้ากับสภาพแวดล้อม เช่น บุคลากร อาคารสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ สื่อการเรียน รวมทั้งให้สอดคล้องกับความต้องการของชุมชนได้อย่างดีด้วย ดังนั้นการทำความเข้าใจกับหลักสูตรอย่างกระฉ่างชัดแจ้ง จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้บริหารพึงกระทำเพื่อจะได้ไม่เดินหลงทาง รวมทั้ง วิชัย วงษ์ใหญ่ (2543 : 25) ได้กล่าวถึงการกำหนดหลักการบริหารหลักสูตรที่มีประสิทธิภาพ ได้แก่

1. เอกสารหลักสูตรมีความชัดเจน สมบูรณ์ ทันสมัย ชี้แนวทางในการวางแผน จัดกิจกรรมการเรียนการสอน
2. ผู้สอนมีคุณภาพ คือ มีความรู้ ความเข้าใจ และเจตคติที่ดีต่อหลักสูตร สามารถดำเนินการจัดการเรียนการสอนได้ตรงกับความสนใจ ความต้องการของผู้เรียนและบรรลุเป้าหมายของหลักสูตร
3. ผู้เรียนมีความพร้อมเกี่ยวกับความรู้ทักษะพื้นฐานพร้อมที่จะเรียนหลักสูตรนี้ได้
4. มีบริการสนับสนุน มีทรัพยากรหลักสูตรที่ดีและเพียงพอที่เอื้อต่อการใช้หลักสูตร

5. มีคณะกรรมการบริหารที่ดีและดำเนินการจัดระบบบริหารจัดการหลักสูตรอย่างมีประสิทธิภาพ
6. ระบบอาจารย์ที่ปรึกษามีประสิทธิภาพ พร้อมทั้งจะให้ข้อมูลและช่วยเหลือแนะนำเกี่ยวกับหลักสูตรการเรียนการสอนกับนักเรียน
7. มีบรรยากาศทางวิชาการที่เอื้ออำนวยต่อการแสวงหาความรู้และมรรยาทางสังคม เพื่อเสริมสร้างทักษะทางวิชาการและทักษะทางสังคมของผู้เรียน
8. ระบบควบคุมเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร การติดตามผลการใช้หลักสูตรอย่างมีประสิทธิภาพ

ขอบเขตของการบริหารหลักสูตร

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2543 : 25) ให้ความเห็นว่า คณะกรรมการบริหารหลักสูตรจะต้องบริหารงานกับผู้บริหาร ผู้สอน ให้ตระหนักถึงความสำคัญของขั้นตอนการแปลงหลักสูตรมุ่งการสอน ดังนี้

1. ศึกษาเอกสารหลักสูตรในลักษณะวิเคราะห์เกี่ยวกับหลักสูตร วัตถุประสงค์ของหลักสูตร วัตถุประสงค์รายวิชา เพื่อกำหนดแผนการสอน ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับแนวทางการออกแบบกิจกรรมและการปฏิบัติรวมทั้งงบประมาณที่จะต้องใช้สำหรับการบริหารหลักสูตร
2. พัฒนาวัสดุหลักสูตรที่จำเป็นสำหรับการเรียนการสอน เช่น เอกสารคำสอน แบบฝึกปฏิบัติการ ข้อทดสอบ คู่มือผู้สอน คู่มือผู้เรียน โดยวางแผนดำเนินการให้สอดคล้องกับงบประมาณที่ตั้งไว้
3. ตรวจสอบความพร้อมของทรัพยากรหลักสูตร บุคลากร วัสดุ สิ่งอำนวยความสะดวก และสิ่งสนับสนุนการใช้หลักสูตร แหล่งวิทยาการในท้องถิ่น รวมทั้งแหล่งฝึกประสบการณ์สำหรับนักเรียน
4. การวางแผนพัฒนาผู้สอน การฝึกอบรมเพิ่มเติมระหว่างดำเนินการใช้หลักสูตร ลักษณะการฝึกอบรมผู้สอนควรเป็นการประชุมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับประเด็นสำคัญๆ ที่จะส่งเสริมการเรียนการสอน และการพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะและเจตคติต่อวิชาชีพ เป็นการสร้างความมั่นใจและการประกันคุณภาพหลักสูตร ให้บรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตร
5. การจัดการการสอนและผู้สอน การจัดชั้นเรียน ห้องปฏิบัติการ เพื่อเสริมสร้างความรู้ทักษะทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษา รวมทั้งวางแผนประสานงานกับบุคคลที่เกี่ยวข้อง และสถานที่ที่จะพาผู้เรียนไปศึกษาดูงาน และการฝึกภาคสนาม สิ่งเหล่านี้คณะกรรมการบริหารหลักสูตรจะต้องวางแผนปฏิบัติการในภาพรวมให้เป็นระบบ เนื่องจากข้อมูลเหล่านี้จะนำมาวางแผนเรื่องงบประมาณ เวลาประสานงานกับผู้เกี่ยวข้อง เพื่อจะบริการเอื้ออำนวยความสะดวกการใช้หลักสูตร รวมทั้งการนำยานพาหนะที่จะต้องใช้ไปเพื่อตรวจสอบให้อยู่ในสภาพที่พร้อมและปลอดภัยสำหรับผู้เรียน

6. กระบวนการเรียนการสอน จะดำเนินไปอย่างราบรื่นเป็นระบบขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพของคณะกรรมการบริหารหลักสูตร ต้องวางแผนให้อยู่ในสถานที่พร้อมก่อนที่จะเปิดทำการสอน กระบวนการเรียนการสอนที่มีคุณภาพ จะบังชี้ถึงการวางแผนหลักสูตรได้เตรียมไว้ล่วงหน้าเมื่อนำแผนไปสู่การปฏิบัติจริง คณะกรรมการบริหารหลักสูตรจะต้องสำรวจว่ามีสิ่งใดบ้างจะต้องปรับปรุง คณะกรรมการบริหารหลักสูตร ผู้บริหาร ผู้สอน สังเกต บันทึก รวมประชุม ปรึกษาหารือ เพื่อหาแนวทางแก้ไขข้อมูลเหล่านี้ของการนำไปใช้การปรับปรุงหลักสูตรต่อไป

สังค์ อุทรานันท์ (2532 : 262 – 269) กล่าวถึง ขอบเขตการบริหารหลักสูตรไว้ 3 ประการ คือ ประการที่ 1 งานบริหารและบริการหลักสูตร ซึ่งจะเกี่ยวกับการเตรียมบุคลากร การจัดหาอาจารย์เข้าทำการสอนตามหลักสูตร การบริหารและการบริการวัสดุหลักสูตร การบริหารหลักสูตรภายในสถานศึกษา ประการที่ 2 งานดำเนินการเรียนการสอนตามหลักสูตร ประกอบด้วย การปรับปรุงหลักสูตรให้สอดคล้องกับท้องถิ่น จัดทำแผนการเรียนการสอน จัดกิจกรรม การเรียนการสอน ประการที่ 3 งานสนับสนุนและส่งเสริมการใช้หลักสูตร ประกอบด้วย การติดตามผลการใช้หลักสูตร การนิเทศการศึกษาและการตั้งศูนย์บริการเพื่อสนับสนุนการใช้หลักสูตร

กระบวนการบริหารหลักสูตร

กระบวนการบริหารหลักสูตรได้นำกระบวนการบริหารงานมาประยุกต์ใช้ เพื่อให้การทำงานบรรลุวัตถุประสงค์ ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2535 : 60-67) กล่าวว่า กระบวนการบริหารงานการใช้หลักสูตร สามารถแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นเตรียมการ เป็นการวางแผนการใช้หลักสูตร โดยต้องเตรียมการล่วงหน้าก่อนการเปิดหลักสูตร การวางแผนการใช้หลักสูตรอย่างเป็นระบบ และนำนวัตกรรมทางการศึกษามาช่วยเป็นสิ่งจำเป็น การเตรียมการเกี่ยวกับหลักสูตรมีดังนี้

1.1 การตรวจสอบหลักสูตรแม่บทก่อนนำไปใช้ ความจริงแล้วสำเร็จมาเป็นหลักสูตรก็ได้มีการนำร่องการใช้หลักสูตรแล้ว ในการตรวจสอบหลักสูตรแม่บทแต่ละสถานศึกษาสามารถทำได้เพื่อให้เหมาะกับสภาพสถานศึกษา โดยการตรวจสอบ ตั้งแต่วัตถุประสงค์ทั่วไป วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม รูปแบบ โครงสร้าง เนื้อหาวิชา วิธีการจัดการเรียนการสอน สื่อการสอน โดยมีวัตถุประสงค์ในการตรวจสอบว่า เหมาะกับสภาพปัจจุบันของสถานศึกษานั้นๆ ทั้งนี้เพราะสถานศึกษาแต่ละแห่งมีสภาพท้องถิ่นแตกต่างกันไปจึงจำเป็นต้องปรับปรุงบ้างตามความเหมาะสม

1.2 การประชาสัมพันธ์หลักสูตรก่อนนำหลักสูตรไปใช้ เป็นสิ่งจำเป็น ทั้งนี้ก็เพราะการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรจะมีผลกระทบต่อการบริหารหลักสูตร ผู้ที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรนับตั้งแต่ผู้บริหารสถานศึกษา ครูอาจารย์ นักเรียนนักศึกษาจะต้องได้รับผลกระทบจากการ

เปลี่ยนแปลงหลักสูตรมากบ้างน้อยบ้างในลักษณะที่แตกต่างกันไป ทั้งนี้ก็เพราะการจัดหลักสูตรเกี่ยวข้องกับหลายสิ่งหลายอย่างไม่เฉพาะการจัดการเรียนการสอนเท่านั้น แต่ยังสัมพันธ์กับสื่อการสอน ห้องสมุด สิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆ รวมทั้งงบประมาณค่าใช้จ่ายต่างๆ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตร โดยเฉพาะผู้มีหน้าที่บริหารหลักสูตร ได้แก่ ฝ่ายวิชาการจำเป็นต้องเตรียมความพร้อมของสิ่งเหล่านี้และต้องปรับปรุงแก้ไขวิธีบริหารงานเพื่อจะได้ใช้หลักสูตรให้ประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ การประชาสัมพันธ์ทำได้หลายรูปแบบดังนี้

1.2.1 การออกแบบเอกสารสิ่งพิมพ์ เช่น การออกแผ่นปลิวบทความในหนังสือพิมพ์วารสารต่างๆ

1.2.2 การใช้สื่อมวลชน เช่น วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ เป็นต้น

1.2.3 การประชุมสัมมนาเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่

การเลือกวิธีประชาสัมพันธ์ขึ้นอยู่กับลักษณะของกลุ่มเป้าหมาย งบประมาณที่มีอยู่ ตลอดจนเวลาและโอกาสเป็นเรื่องที่ต้องพิจารณาเป็นเรื่องๆ ไป อย่างไรก็ตามการประชาสัมพันธ์มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดการยอมรับในหลักสูตร ให้นักลที่เกี่ยวข้องเข้าใจบทบาท หน้าที่ ความสัมพันธ์หลักสูตรกับการเรียนการสอน

1.3 การเตรียมความพร้อมของสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารหลักสูตรเป็นสิ่งจำเป็นเหมือนกับการจัดของต่างๆ ก่อนออกเดินทาง เพื่อไม่ให้เกิดความขัดข้องในระหว่างหลักสูตรกำลังดำเนินการ หรือระหว่างการเรียนการสอน การเตรียมความพร้อมมีหลายเรื่องดังนี้

1.3.1 การเตรียมความพร้อมด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้อง ได้แก่

(1) การเตรียมความพร้อมของครูผู้สอนซึ่งเป็นบุคคลที่มีความสำคัญต่อหลักสูตร การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรประสบผลสำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับผู้สอน เพราะเป็นผู้นำหลักสูตรไปใช้ในห้องเรียนกับผู้เรียน สิ่งที่ต้องทำในการเตรียมความพร้อมทางด้านครูผู้สอนก็คือ การสำรวจครูผู้สอน ความพร้อมในการสอน โดยเฉพาะความเข้าใจในวัตถุประสงค์ของหลักสูตร การจัดเตรียม เนื้อหาหลักสูตร

(2) การเตรียมผู้นิเทศการสอนและนักแนะแนวการศึกษา บุคลากรเหล่านี้มีส่วนส่งเสริมให้หลักสูตรมีประสิทธิภาพมากขึ้น ซึ่งโดยทั่วไปบุคลากรที่เกี่ยวข้องเหล่านี้มีความเข้าใจเรื่องหลักสูตรก็จะช่วยครูในด้านการเรียนการสอนได้ดีในการพัฒนาคุณภาพการสอน

(3) การเตรียมผู้บริหารโดยทั่วไป ผู้บริหารมีหลายระดับ หากเป็นผู้บริหารสถานศึกษาก็มีผู้อำนวยการ หัวหน้าคณะวิชา และหัวหน้าแผนกวิชา ตลอดจนหัวหน้างานอื่นๆ ผู้บริหารมีความสำคัญต่อการพัฒนาไม่ยิ่งหย่อนกว่าครูและผู้นิเทศการสอน เพราะเป็น ผู้กำกับดูแลหลักสูตรให้ดำเนินการไปอย่างต่อเนื่อง ผู้บริหารควรตรวจสอบสภาพปัญหาของ สถานศึกษาในความดูแลของตน เพื่อจะได้พัฒนาและแก้ไขได้ถูกต้อง การประชุม

สัมมนาผู้บริหารเรื่องบทบาทและหน้าที่ในการส่งเสริมการพัฒนาหลักสูตรจึงเป็นสิ่งจำเป็น รวมทั้งแนวคิดและเทคนิคของการบริหารหลักสูตร

1.3.2 การเตรียมความพร้อมของสิ่งอำนวยความสะดวก ได้แก่ วัสดุ สื่อการสอน ห้องสมุด อาคารสถานที่ งบประมาณ สถานที่ฝึกงาน รวมทั้งการจัดทำคู่มือครูเกี่ยวกับหลักสูตร เป็นต้น

(1) การเตรียมความพร้อมเกี่ยวกับวัสดุ ในการสอนด้านทักษะปฏิบัติ โดยเฉพาะด้านวิชาชีพ วัสดุฝึกในโรงประลองและห้องปฏิบัติการ สิ่งที่จะต้องเตรียมจัดซื้อและจัดการไว้ล่วงหน้าเกี่ยวกับการสอน มิฉะนั้น อาจเกิดการจัดซื้อและขาดแคลนในเวลาสอนจึงควรจะได้วางแผนการไว้ล่วงหน้าเกี่ยวกับการจัดซื้อวัสดุ

(2) การเตรียมความพร้อมเกี่ยวกับสื่อการสอนหลักสูตรใหม่ย่อมต้องการสิ่งใหม่ๆ การจัดหาไว้พร้อมเกี่ยวกับสื่อการสอน เช่น แผ่นใส เทป ตลอดจนอุปกรณ์ในการใช้สื่อจึงจำเป็น แต่ทั้งนี้ก็ต้องคำนึงถึงสภาพของสถานศึกษา เช่น ห้องที่จะใช้สื่อ ความสามารถของครูผู้สอน เจ้าหน้าที่ช่างเทคนิคที่จะช่วยบริการการใช้สื่อด้วย

(3) การเตรียมอาคารสถานที่ อาคารสถานที่เป็นห้องเรียนบรรยาย ห้องปฏิบัติการ ห้องทดลอง โรงประลอง ควรจัดหาให้พร้อม ถ้าจำเป็นต้องมีการปรับปรุงอาคารสถานที่เหล่านั้น เช่น ห้องปฏิบัติการก็ต้องจัดทำล่วงหน้าก่อนนำหลักสูตรไปใช้

(4) การเตรียมงบประมาณค่าใช้จ่าย เกี่ยวกับการดำเนินงานหลักสูตรเป็นสิ่งจำเป็นมาก งบประมาณจะเป็นตัวบ่งชี้ที่จะทำให้หลักสูตรประสบความสำเร็จหรือไม่ นอกจากจะใช้ในด้านค่าจ้าง ค่าตอบแทนแล้วยังใช้เป็นค่าใช้จ่ายในการพัฒนา วัสดุหลักสูตร คู่มือครู คู่มือนักเรียน เอกสารและอุปกรณ์การสอน สิ่งเหล่านี้เป็นส่วนสนับสนุนต่อการสอน

(5) การเตรียมห้องสมุด เป็นส่วนที่จะสนับสนุนการสอนให้ได้ผลดียิ่งขึ้น ครูและนักเรียนมีแหล่งค้นคว้า สามารถศึกษาเพิ่มเติมจากห้องสมุด จึงจำเป็นต้องจัดหาเอกสารต่างๆ ที่จำเป็นสำหรับการเรียนการสอนไว้ในห้องสมุด

(6) การเตรียมสถานที่ฝึกงาน การเรียนในด้านวิชาชีพ จำเป็นจะต้องมีสถานที่ฝึกงานเพื่อเป็นการฝึกทักษะปฏิบัติ และการนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปปฏิบัติจริง การเตรียมสถานที่ฝึกงานไว้พร้อมจะช่วยให้การดำเนินการเกี่ยวกับหลักสูตรได้สะดวกและมีคุณภาพ

1.4 การจัดทำโครงการสอน บางทีก็เรียกแผนการสอน เป็นการเตรียมของครูเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ เนื้อหา วิธีการและการประเมินผล การจัดทำโครงการสอน จะช่วยให้ครูได้ดำเนินการสอนไปด้วยดีตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

1.5 การตรวจสอบความพร้อมของผู้เรียน เป็นสิ่งจำเป็น ได้แก่ การรับสมัครนักศึกษาเพื่อเข้าเรียน การสอบข้อเขียน สัมภาษณ์ ตลอดจนการตรวจสอบหลักฐานก่อนเข้าศึกษาต่อ ในบางครั้งหากมีความจำเป็น เมื่อพบว่าผู้เรียนต้องเพิ่มเติมหรือให้เรียนรู้เนื้อหา

บางส่วนก่อนเข้าสู่หลักสูตรใหม่ก็อาจเปิดการสอน เพื่อปรับพื้นฐานของผู้เรียน เพื่อเตรียมตัวผู้เรียนให้สามารถเรียนในหลักสูตรใหม่ได้

1.6 การตรวจสอบการยอมรับจากสังคม เป็นการตรวจสอบความพร้อมของชุมชน เช่น ความคิดเห็นของผู้ปกครองของสถานประกอบการโรงงานอุตสาหกรรมที่จะรับผู้สำเร็จการศึกษา เพื่อเข้าทำงาน เพื่อจะได้รับการสนับสนุนจากชุมชน โดยการสำรวจความคิดเห็นเพื่อจะเป็นประโยชน์ต่อการบริหารหลักสูตร

1.7 การจัดโครงสร้างของหน่วยงาน การบริหารหลักสูตรอยู่ในการบริหารของฝ่ายวิชาการ และคาบเกี่ยวกับฝ่ายอื่นๆ ซึ่งเป็นฝ่ายสนับสนุนการสอน การจัดโครงสร้างของหน่วยงานเพื่อจะได้มีการรับผิดชอบเกี่ยวกับหลักสูตร โดยทั่วไปสถานศึกษามีหน่วยงานรองรับการบริหารหลักสูตรอยู่แล้ว แต่อาจจัดโครงการเฉพาะกิจในเมื่อเปิดหลักสูตร เช่น โครงการส่งเสริมและพัฒนาหลักสูตร เป็นต้น

2. ขั้นตอนการเกี่ยวกับหลักสูตร เป็นการนำหลักสูตรไปใช้ซึ่งจะมีทั้งฝ่ายปฏิบัติการหลักสูตรและฝ่ายสนับสนุน ตลอดจนฝ่ายควบคุมการใช้หลักสูตร การดำเนินการเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตร มีดังนี้

2.1 การประชุมครูและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตร เป็นความจำเป็นที่จะต้องมีการประชุมอย่างสม่ำเสมอ เพื่อประเมินความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตร เพื่อเป็นแนวทางในการเปลี่ยนแปลง และเข้าใจหลักสูตร

2.2 การปฐมนิเทศนักเรียน เป็นการชี้แจงเกี่ยวกับการเรียนการสอน ซึ่งควรจะได้ชี้แจงให้นักศึกษาทราบถึงวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ลักษณะเนื้อหาวิชา โครงสร้าง จำนวนหน่วยกิต วิชาเลือก วิชาบังคับ ตลอดจนวิธีการลงทะเบียน เพื่อให้ผู้เรียนได้มีความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรและสามารถปรับตัวเกี่ยวกับการศึกษา

2.3 การจัดทำคู่มือครู เพื่อจะเป็นการให้ครูได้มีคู่มือในการศึกษาเกี่ยวกับหลักสูตรและการเรียนการสอน การจัดทำคู่มืออาจจะทำได้โดยการมีโครงการคณะกรรมการเฉพาะกิจจากครูในแผนกต่างๆ ก็ได้

2.4 การจัดตารางสอน ผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับการจัดตารางสอนจะต้องศึกษาองค์ประกอบในการจัดตารางสอน คือ

2.4.1 รายวิชาในหลักสูตร ได้แก่ รายวิชาที่เปิดสอนในโปรแกรมการศึกษา ทั้งรายวิชาทฤษฎีและปฏิบัติ รวมทั้งวิชาบังคับ วิชาเลือก ตลอดจนการแบ่งกลุ่มผู้เรียนตามลักษณะวิชา

2.4.2 ห้องเรียน ได้แก่ ห้องที่จัดเพื่อเรียนทั้งวิชาทฤษฎีและปฏิบัติ ตามวันเวลาในตารางสอน

2.4.3 เวลาเรียน ได้แก่ เวลาเรียนตามหลักสูตร จำนวนภาคเรียนในแต่ละปี การศึกษา จำนวนสัปดาห์ในแต่ละภาคเรียน จำนวนวันในแต่ละสัปดาห์ จำนวนคาบชั่วโมงในแต่ละวัน และจำนวนความถี่ของแต่ละวิชาในการแบ่งเป็นกลุ่ม

2.4.4 ผู้เรียน คือ กลุ่มนักเรียนนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในแต่ละภาคการศึกษา แบ่งเป็นรายวิชาที่เรียน

2.4.5 ผู้สอน คือ ผู้สอนในแต่ละวิชาตามตารางสอน

2.5 การจัดครูเข้าสอน การจัดครูเข้าสอนตามความรู้และลักษณะงาน โดยคำนึงถึงการแบ่งชั่วโมงที่เหมาะสม ตลอดจนภาระหน้าที่อื่นของครู

2.6 การจัดสิ่งอำนวยความสะดวก ได้แก่ เครื่องมืออุปกรณ์การสอน สื่อการสอน วัสดุฝึก อาคารสถานที่ รวมถึงความสะดวกสบายทางกายภาพ

2.7 การฝึกงาน เป็นการฝึกภาคปฏิบัติเพื่อให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ในวิชาชีพ การฝึกงานมี 2 ลักษณะ คือการฝึกภายในสถานศึกษา และนอกสถานศึกษา ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

3. ขั้นตอนการประเมินผลการเรียนการสอนตามหลักสูตร เมื่อได้นำหลักสูตรไปใช้ ควรมีการจัดการประเมินผลเกี่ยวกับหลักสูตร วัตถุประสงค์ของการประมวลผลเพื่อจะพิจารณาว่าตรงกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรหรือไม่ เพื่อจะได้ใช้ในการตัดสินใจเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับหลักสูตร

สรุปได้ว่า การบริหารหลักสูตร เป็นการดำเนินงานเกี่ยวกับหลักสูตรเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยมีการเตรียมการเกี่ยวกับหลักสูตร ได้แก่ การวางแผนเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร การเตรียมการตรวจสอบหลักสูตรแม่บทก่อนนำไปใช้ การประชาสัมพันธ์หลักสูตร การเตรียมความพร้อมด้านต่างๆ การจัดทำโครงการสอน การตรวจสอบความพร้อมของผู้เรียน การตรวจสอบการยอมรับจากสังคม การจัดโครงสร้างของหน่วยงาน เป็นต้น

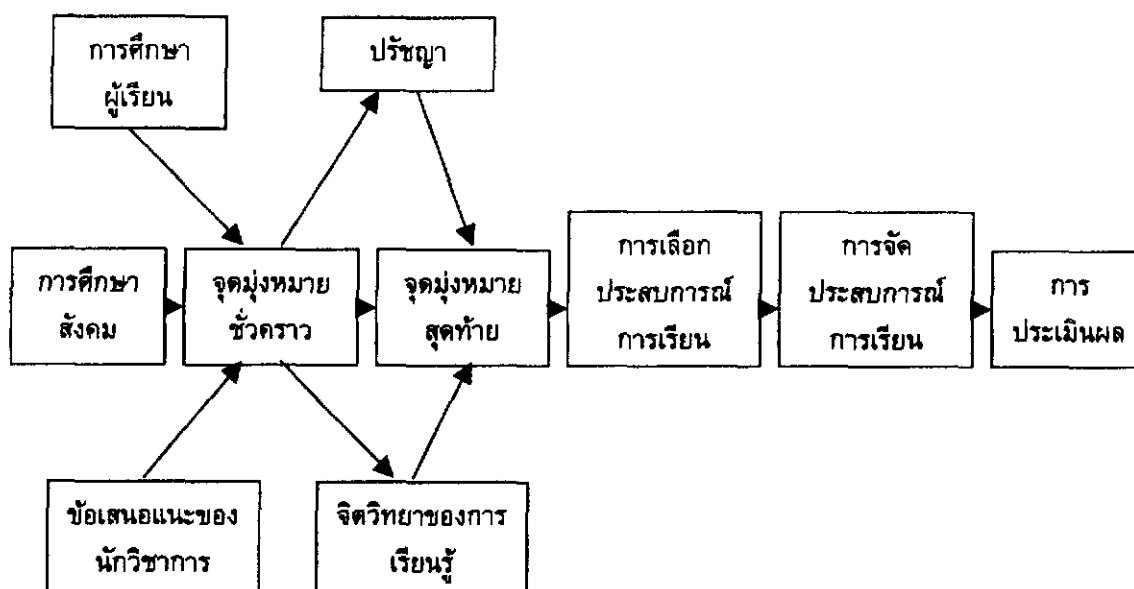
การพัฒนาหลักสูตร

การพัฒนาหลักสูตรมาจากคำภาษาอังกฤษว่า Curriculum Development และหากจะพิจารณาจากคำว่าพัฒนา (Development) จะมีความหมายใน 3 ลักษณะ คือ 1) การเปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้น 2) การเปลี่ยนแปลงที่มีการกำหนดทิศทาง 3) การเปลี่ยนแปลงที่ได้วางแผนไว้ล่วงหน้า ฉะนั้นในเรื่องของการพัฒนาหลักสูตรซึ่งอาจเกิดขึ้นได้ใน 3 ลักษณะ ดังกล่าวข้างต้นเช่นกัน กล่าวคือ การเปลี่ยนแปลงปรับปรุงหลักสูตรที่มีอยู่แล้วให้ได้ผลดียิ่งขึ้น และการเปลี่ยนแปลงเป็นไปในทิศทางที่กำหนดไปในแนวทางที่ต้องการตามที่ได้วางแผนไว้แล้ว (อนุศักดิ์ สมิตสันต์. 2540 : 91) ซึ่งเชลเลอร์ และ อเล็กซานเดอร์ (นาราวดี สิริโรจน์. 2543 : 23 ; อ้างอิงจาก Saylor and Alexander. 1973 : 7) กล่าวว่า การพัฒนาหลักสูตร หมายถึง การทำหลักสูตรที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้นหรือการจัดหลักสูตรขึ้นมาใหม่โดยไม่มีหลักสูตรเดิม

เป็นพื้นฐานอยู่เลย การพัฒนาหลักสูตรจะรวมไปถึงการผลิตเอกสารต่างๆ สำหรับผู้เรียนด้วย ส่วนบุญมี เณรยอด (2536 : 17) ได้ให้ความหมายของการพัฒนาหลักสูตรว่าเป็นงานที่มีขอบเขตกว้างขวางมาก รวมถึงการสร้างหลักสูตรขึ้นมา และปรับปรุงหลักสูตรที่สร้างขึ้นมาแล้ว ให้มีความเหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงของการเวลาและสังคม สำหรับทาบา (พมบุตร สะดาจิต. 2546 : 23 ; อ้างอิงจาก Taba. 1962 : 12) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับขั้นตอนในการออกแบบและการพัฒนาหลักสูตรเพื่อให้เป็นระบบและมีประสิทธิภาพไว้ 7 ขั้นตอนดังนี้

1. การวิเคราะห์ความต้องการตั้งวัตถุประสงค์
2. การเลือกเนื้อหาวิชา
3. การรวบรวมเนื้อหาให้เป็นระบบ
4. การเลือกประสบการณ์การเรียนรู้
5. การจัดประสบการณ์เรียนรู้
6. การตั้งเกณฑ์การประเมินผล
7. วิธีการประเมินผล

ไทเลอร์ (1970 : 4 - 128) ได้เสนอขั้นตอนที่สำคัญในการพัฒนาหลักสูตร คือ การกำหนดจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ นั้น จะเป็นเกณฑ์ในการเลือกวิชา กิจกรรมการเรียนการสอน และการประเมินผล ขั้นตอนในการพัฒนาหลักสูตรที่ไทเลอร์เสนอนั้น เป็นกระบวนการที่เรียกว่า " วิธีการ จุดมุ่งหมาย " (Mean and Process) นั่นคือทุกขั้นตอนของการจัดการศึกษา เป็นแนวทางหรือวิธีการ (Means) ที่จะนำไปสู่จุดมุ่งหมายปลายทางของการศึกษาหรือจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ นั่นเอง สำหรับการเลือกจุดมุ่งหมายของการศึกษานั้น ไทเลอร์ได้เสนอว่า ควรจะเลือกมาจากแหล่งต่างๆ 3 แหล่งด้วยกัน คือ จากการศึกษาตัวผู้เรียนเอง จากการศึกษาสังคมนอกสถานศึกษา และข้อเสนอแนะของนักวิชาการ เมื่อได้จุดมุ่งหมายของการศึกษาซึ่งอาจมีจำนวนมากมากเกินไปที่จะบรรจุหลักสูตรได้ทั้งหมด นักพัฒนาหลักสูตรจำเป็นต้องเลือกจุดมุ่งหมายเฉพาะที่สำคัญและเกี่ยวข้องกับผู้เรียน โดยใช้หลักปรัชญาและจิตวิทยา เป็นเครื่องกลั่นกรองช่วยจุดมุ่งหมายเหล่านั้นแล้วก้าวสู่การเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ และการประเมินผลดังภาพประกอบ

ภาพประกอบ 2 รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของไทเลอร์ (Tylor. 1970 : 110)

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2535 : 5-26) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับ การพัฒนาหลักสูตรแบบครบวงจร ซึ่งประกอบด้วยระบบที่สัมพันธ์กัน 3 ระบบ คือ ระบบการร่างหลักสูตร ระบบการนำหลักสูตรไปใช้ และระบบการประเมินหลักสูตร แต่ละระบบประกอบด้วยขั้นตอนย่อยต่างๆ ดังนี้

1. ระบบการร่างหลักสูตร การร่างหลักสูตรมีอยู่ 4 ขั้นตอน ได้แก่

1.1 สิ่งกำหนดหลักสูตรหรือการศึกษาข้อมูลพื้นฐานด้านต่างๆที่จะนำมาใช้สำหรับการพัฒนาหลักสูตร อาจเริ่มจากการทำการศึกษาวิจัยเพื่อให้ทราบข้อเท็จจริงหลายๆอย่างที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา ทั้งในส่วนที่เกี่ยวข้องโดยตรงและโดยอ้อม เช่น ต้องการทราบสภาพความต้องการของสังคมในด้านการศึกษา ต้องการทราบสภาพการศึกษาในปัจจุบัน แนวโน้มของสังคมและความต้องการทางการศึกษาในอนาคต การศึกษาข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นในการกำหนดหลักสูตร ประกอบไปด้วยสิ่งกำหนดทางวิชาการ สิ่งกำหนดทางสังคม วัฒนธรรมและเศรษฐกิจ สิ่งกำหนดทางการเมือง

1.2 รูปแบบหลักสูตร หลังจากศึกษาข้อมูลพื้นฐานจากสิ่งกำหนดหลักสูตร แล้ว ก็เป็นการตัดสินใจเกี่ยวกับรูปแบบหลักสูตร เช่น หลักสูตรแบบรายวิชา หลักสูตรแบบบูรณาการ หรือหลักสูตรแบบแกนวิชา เป็นต้น รูปแบบหลักสูตรจะประกอบด้วยโครงสร้างและองค์ประกอบหลักสูตร ซึ่งจะสะท้อนให้เห็นภาพรวมและมาตรฐานการศึกษาของแต่ละหลักสูตร

1.3 การตรวจสอบคุณภาพหลักสูตร เมื่อร่างหลักสูตรเสร็จเรียบร้อยแล้วก่อนจะนำหลักสูตรไปใช้ จะต้องตรวจสอบคุณภาพหลักสูตร ทั้งนี้เพื่อศึกษาความเป็นไปได้พร้อมทั้งปรับปรุงแก้ไขบางส่วนนำไปใช้จริง การตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรอาจจะใช้วิธีการประชุม

สัมมนา หรือให้ผู้เชี่ยวชาญ ผู้มีประสบการณ์ช่วยพิจารณาการทดลองใช้หลักสูตรนำร่อง เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ของหลักสูตร

1.4 การปรับแก้หลักสูตรก่อนนำไปใช้ การปรับปรุงหลักสูตรต้องอาศัยการจัดทำ ข้อมูลที่ชัดเจน จะเป็นการทำให้การปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรเป็นไปอย่างมีระบบ และมี ประสิทธิภาพ

2. ระบบการใช้หลักสูตร มีอยู่ 3 ขั้นตอน ได้แก่

2.1 การขออนุมัติหลักสูตร เป็นการนำหลักสูตรที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไข เสนอ หน่วยงานบังคับบัญชาเพื่อให้ความเห็นชอบสั่งการ

2.2 การวางแผนการใช้หลักสูตร เป็นขั้นตอนเตรียมการใช้หลักสูตร ซึ่งจะต้อง คำนึงถึงสิ่งต่างๆ ดังนี้

2.2.1 การประชาสัมพันธ์หลักสูตร

2.2.2 การเตรียมงบประมาณ

2.2.3 การเตรียมความพร้อมของบุคลากร

2.2.4 วัสดุหลักสูตร

2.2.5 บริการสนับสนุนและอาคารสถานที่

2.2.6 ระบบบริหารของสถาบันการศึกษา

2.2.7 การฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการให้กับผู้สอน

2.2.8 การประเมินผลและติดตามการใช้หลักสูตร

2.3 ดำเนินการใช้หลักสูตร หรือบริหารหลักสูตร ขั้นตอนนี้ถือว่าเป็นขั้นตอนที่ สำคัญที่สุด เป็นทั้งศาสตร์และศิลปะ ที่ว่าเป็นศาสตร์นั้น หมายถึง การวางแผนการใช้ที่มี ระบบและใช้เทคโนโลยีทางการศึกษามาช่วยเสริม ส่วนที่ว่าเป็นศิลปะ หมายถึง ผู้ใช้ในที่นี้ รวมทั้งผู้บริหารและผู้สอน จะมีบทบาทมากในการที่จะทำให้หลักสูตรบรรลุความสำเร็จมากน้อย เพียงใด ดังที่กล่าวว่าหลักสูตรแม้จะปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอย่างไร ถ้าผู้สอนไม่สนใจ ไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสอน หลักสูตรใหม่นั้นก็ไม่มี ความหมาย และไม่ได้ผลตามที่ หลักสูตรคาดหวัง

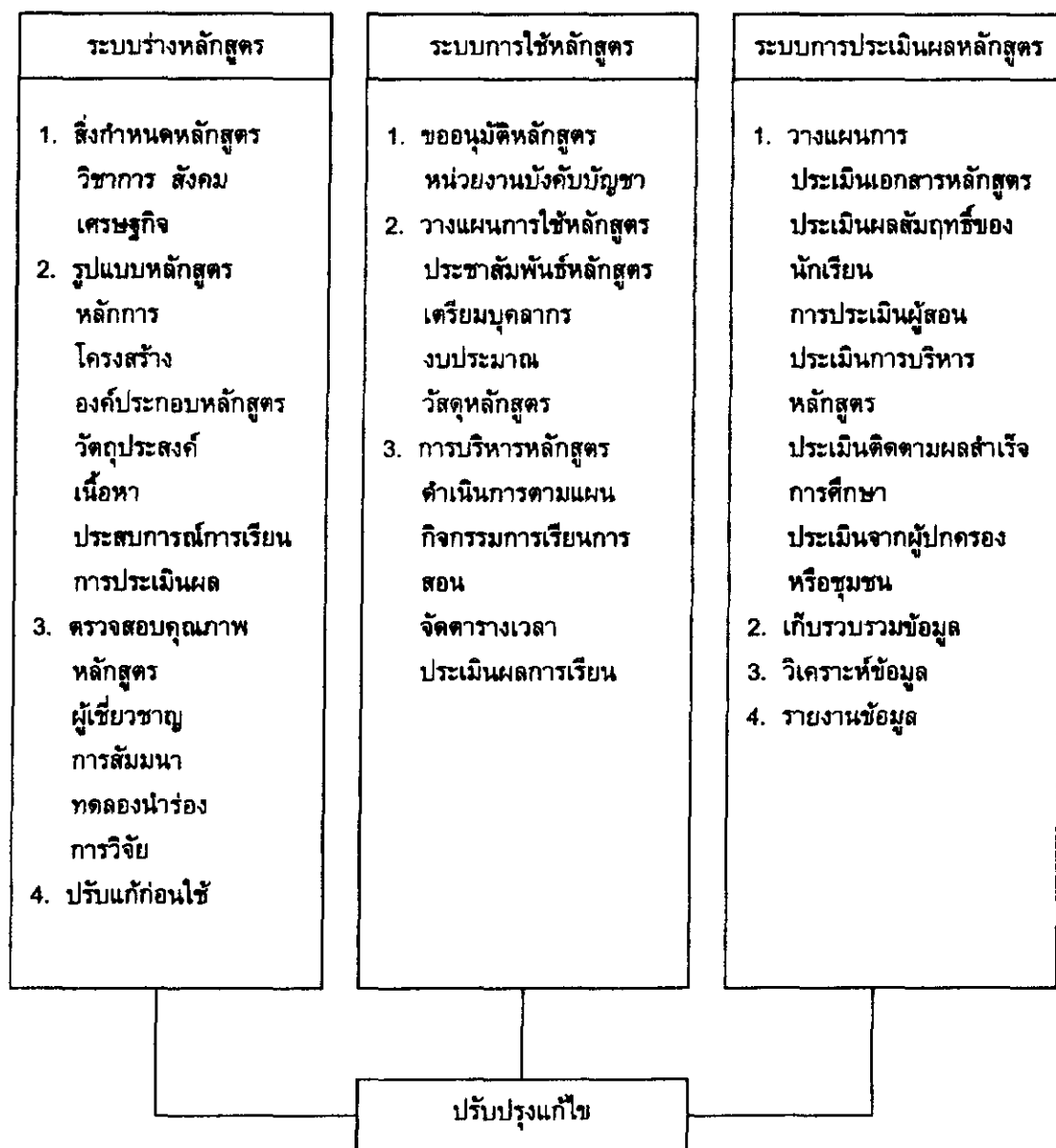
3. ระบบการประเมินหลักสูตร เป็นระบบสุดท้ายของการพัฒนาหลักสูตรการประเมิน หลักสูตร คือ กระบวนการเปรียบเทียบระหว่างผลการใช้หลักสูตรที่วัดได้กับวัตถุประสงค์ของ หลักสูตร การประเมินหลักสูตรมีขั้นตอนและกระบวนการดังนี้

3.1 การวางแผนประเมินหลักสูตร เป็นการพิจารณาว่าจะประเมินหลักสูตรใน ส่วนใดบ้าง เช่น ประเมินเอกสารหลักสูตร ประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน การ ประเมินการสอนของผู้สอน ประเมินการบริหารหลักสูตรของผู้บริหาร ประเมินติดตามผลสำเร็จ การศึกษา และประเมินการยอมรับหลักสูตรจากผู้ปกครองหรือชุมชนเหล่านี้ เป็นต้น

3.2 การเก็บข้อมูล ได้แก่ การรวบรวมข้อมูลจากแหล่งต่างๆ โดยใช้เครื่องมือ และวิธีการที่เหมาะสมกับลักษณะข้อมูล

3.3 การวิเคราะห์ข้อมูล คือ การจัดกระทำกับข้อมูลที่รวบรวมมาได้จัดเป็นหมวดหมู่ วิเคราะห์ด้วยวิธีการที่เหมาะสมกับข้อมูลนั้น

3.4 การรายงานข้อมูล เป็นการนำเสนอข้อมูลที่ผ่านการวิเคราะห์แล้ว โดยใช้ การตีความ อธิบาย ลงสรุปเกี่ยวกับข้อมูลนั้น เพื่อนำข้อค้นพบจากรายงานข้อมูลไปปรับแก้ไข ในส่วนต่างๆ ของหลักสูตรต่อไป ดังภาพประกอบแสดงแนวคิดการพัฒนาหลักสูตรแบบครบ วงจร

ภาพประกอบ 3 แนวคิดการพัฒนาหลักสูตรแบบครบวงจร (วิชัย วงษ์ใหญ่. 2535 : 30)

นอกจากนี้ อมรา เล็กเริงสินธุ์ (2540 : 51 - 52) กล่าวสรุปว่า การพัฒนาหลักสูตร ต้องอาศัยปัจจัยข้อมูลหลายด้าน นักพัฒนาหลักสูตรต้องคำนึงถึงส่วนที่ต้องรักษาเอาไว้ และ ส่วนที่ต้องปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น โดยการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้สอดคล้องกับสภาพสังคม เศรษฐกิจและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีในปัจจุบัน กระบวนการพัฒนาหลักสูตรนั้นมีขั้นตอนสำคัญหลายขั้นตอนซึ่งอาจกล่าวโดยสรุปเป็นขั้นตอนใหญ่ๆ 5 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนพัฒนา เอกสารหลักสูตร ขั้นตอนทดลองใช้ ขั้นตอนเผยแพร่อบรมครูผู้ใช้หลักสูตร ขั้นตอนนำ หลักสูตรไปใช้ และขั้นตอนประเมินผลหลักสูตร

จากที่กล่าวมาข้างต้นเห็นได้ว่า สภาพปัจจุบันของการจัดการศึกษาที่ต้องพัฒนาไม่ว่า ในระดับใด สิ่งนี้จะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร แต่กระบวนการพัฒนาหลักสูตรจะดำเนินไปได้อย่างไรมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลจะต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจจากบุคคลหลายฝ่ายร่วม รับผิดชอบทั้งทางตรงและทางอ้อม ด้วยความเข้าใจและมีศรัทธาอย่างจริงจังในการพัฒนา หลักสูตร เพื่อทำให้งานบริหารวิชาการประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายที่ได้วางไว้

การประเมินหลักสูตร

การประเมินเป็นกระบวนการของการตัดสินใจ และตัดสินใจคุณค่าผลสัมฤทธิ์ของ จุดมุ่งหมายทางการศึกษา (นาราวดี ศิริโรจน์. 2543 : 27 ; อ้างอิงจาก Tab. 1962 : 312) ซึ่งสอดคล้องกับเชเลอร์ อเล็กซานเดอร์และลิวิส (นาราวดี ศิริโรจน์. 2543 : 23 ; อ้างอิง จาก Saylor , Alexander and Lewis. 1981 : 317) ที่กล่าวว่า หน้าที่ที่สำคัญประการหนึ่ง ของการประเมินหลักสูตร คือ การตัดสินใจคุณค่าของหลักสูตรเพื่อดูว่าหลักสูตรนั้นได้บรรลุผล ตามจุดมุ่งหมายที่ได้กำหนดไว้หรือไม่ วิธีการเรียนการสอนที่เลือกใช้นั้นเป็นวิธีที่ดีที่สุด ที่จะทำให้ บรรลุเป้าหมายหรือไม่ นอกจากนี้การประเมินหลักสูตรยังรวมถึงการประเมินการบริหาร หลักสูตรและการบริหารวิชาการของสถาบันศึกษาด้วย ส่วนวิชย วงษ์ใหญ่ (2537 : 217) ได้ กล่าวไว้ว่า การประเมินหลักสูตรมีจุดประสงค์เพื่อพิจารณาบททวนเกี่ยวกับคุณภาพของหลักสูตร โดยใช้ผลการวัดในแง่มุมต่างๆ ของสิ่งที่ประเมินนำมาพิจารณาร่วมกัน เช่น ตัวเอกสาร หลักสูตร วัสดุหลักสูตร กระบวนการเรียนการสอน ตัวผู้เรียน ความคิดเห็นของผู้ใช้หลักสูตร และความคิดเห็นจากผู้เกี่ยวข้องในชุมชนและสังคม เป็นต้น การประเมินหลักสูตรมีจุดมุ่งหมาย ใหญ่ 2 ประการ คือ 1) การประเมินเพื่อปรับปรุงหลักสูตร 2) การประเมินเพื่อสรุปผล คุณค่าของการพัฒนาหลักสูตร และได้จัดลำดับขั้นตอนของกระบวนการประเมินหลักสูตรไว้ 5 ประการ ดังนี้

1. ประเมินจุดมุ่งหมายในระดับต่างๆ ได้แก่ จุดมุ่งหมายทั่วไปของหลักสูตร จุดมุ่งหมายเฉพาะวิชา และจุดประสงค์ในการเรียน เพื่อดูว่าจุดมุ่งหมายเหล่านี้เหมาะสม สอดคล้องกับผู้เรียนและสภาพแวดล้อมหรือไม่เพียงใด ภาษาที่ใช้ยุ่งยากแก่การสื่อสารซึ่งกัน และกันหรือไม่ การกำหนดจุดมุ่งหมายไว้สูงเกินไปและยากแก่การปฏิบัติหรือไม่

2. การประเมินโครงการการศึกษาของสถานศึกษาทั้งระบบ การประเมินผลโครงการต่างๆ ที่จะช่วยให้ทราบว่า การใช้หลักสูตรบรรลุความมุ่งหมายที่กำหนดไว้หรือไม่ เช่น การเตรียมความพร้อมของสถานศึกษาเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรใหม่ การดำเนินงานของกลุ่มสถานศึกษา การจัดเตรียมงบประมาณ การฝึกอบรมผู้สอน การแนะแนวห้องสมุด โรงฝึกงาน การดำเนินงานของโครงการต่างๆ ได้กระทำไปมากน้อยเพียงใดและโครงการที่ได้กระทำไปมีประสิทธิภาพหรือไม่

3. การประเมินการเลือกเนื้อหาสาระวิชา การเลือกและจัดประสบการณ์การเรียนรู้ สื่อการเรียนที่ได้จัดและดำเนินไปเหมาะสมมากน้อยเพียงใด และการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ได้สอดคล้องกันครบทุกด้านและมีความเหมาะสมหรือไม่

4. การประเมินการสอน การประเมินระดับนี้ เพื่อจะดูว่าการสอนของผู้สอนดำเนินไปโดยยึดถือหลักสูตรหรือไม่ การสอนได้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนไปตามความมุ่งหมายของหลักสูตรหรือไม่ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียน ก็คือความสามารถในการสอนของผู้สอนที่จะบ่งชี้ว่า กระบวนการเรียนการสอนได้ดำเนินไปสู่ความมุ่งหมายของหลักสูตร

5. การประเมินโครงการใช้ของหลักสูตร ถึงแม้ว่าการประเมินผลของแต่ละโครงการได้วางแผนและขั้นตอนของการประเมินผลไว้อย่างดีแล้วก็ตามแต่การดำเนินงานอาจมีข้อผิดพลาดได้ ซึ่งจะทำให้การประเมินเพื่อสรุปผลของหลักสูตรผิดพลาดไปได้ ฉะนั้นจึงต้องมีการประเมินผลโครงการเพื่อตรวจสอบอีกชั้นหนึ่ง

ดังนั้นการประเมินหลักสูตร จึงเป็นกระบวนการสำคัญอย่างหนึ่งที่มีบทบาทต่อการพัฒนาหลักสูตร เพราะการประเมินหลักสูตรเป็นการพิจารณาตรวจสอบประสิทธิภาพ ในการดำเนินงานและตรวจสอบประสิทธิภาพของหลักสูตรว่า มีคุณค่าเหมาะสมหรือไม่ ซึ่งจะได้ข้อมูลที่ช่วยให้ผู้ที่มีส่วนรับผิดชอบต่อหลักสูตร ใช้เป็นแนวทางการพิจารณาคัดสินใจในการปรับปรุงหลักสูตรและพัฒนาหลักสูตรต่อไป

รูปแบบของการประเมินหลักสูตร

ลิวาย (นาราวดี ศิริโรจน์. 2543 : 23 ; อ้างอิงจาก Lewy . 1977 : 10) ได้กล่าวสรุปเกี่ยวกับรูปแบบของการประเมินหลักสูตรไว้ 3 ลักษณะ คือ

1. การประเมินสัมฤทธิ์ผลของหลักสูตร ซึ่งได้แก่ การประเมินหลักสูตรของ ราล์ฟ ไทเลอร์
2. การประเมินคุณค่าของหลักสูตรเป็นการประเมินเพื่อดูว่า หลักสูตรสามารถนำไปใช้ในสถานการณ์ที่กำหนดได้ดีเพียงใด และได้รับผลตอบแทนคุ้มค่าหรือไม่ การประเมินหลักสูตรที่จัดอยู่ในแนวนี้ ได้แก่ รูปแบบการประเมินของเสตกและโพรวัส
3. การประเมินในลักษณะการตัดสินใจ ซึ่งมีความเชื่อว่าหลักสูตรที่ดีควรจะส่งผลกระทบต่อการทำงานในอนาคต ดังนั้นการประเมินจึงเน้นการกระทำอย่างมีระบบ รูปแบบการ

ประเมินในแนวนั้น ได้แก่ รูปแบบของฟาย เดลตา แคปปา (Phi Delta Kappa) หรือ ซิปปี้ โมเดล (CIPP Model)

จากการจัดกลุ่มรูปแบบการประเมินออกเป็นกลุ่มต่างๆ จะเห็นว่ารูปแบบการประเมิน หลักสูตรที่ใช้กันอยู่ทั่วไปมี 8 รูปแบบ ได้แก่

1. รูปแบบการประเมินหลักสูตรของครอนบาค
2. รูปแบบการประเมินหลักสูตรของสคริเวน
3. รูปแบบการประเมินหลักสูตรของเสดก
4. รูปแบบการประเมินหลักสูตรของอัลคิน
5. รูปแบบการประเมินหลักสูตรของไทเลอร์
6. รูปแบบการประเมินหลักสูตรของแฮมมอนด์
7. รูปแบบการประเมินหลักสูตรของโพรวิส
8. รูปแบบการประเมินหลักสูตรของสตัฟเฟิลบีม

จากการศึกษาของจูไรรัตน์ สมสุข (2537 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัญหาการใช้ หลักสูตรปริญญาสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ สายวิทยาศาสตร์และวิทยาศาสตร์ประยุกต์ โปรแกรม วิทยาศาสตร์การศึกษา (การฝึกและการจัดการศึกษา) พุทธศักราช 2535 ของวิทยาลัยพลศึกษา ผลการวิจัยพบว่า จุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ตั้งไว้มีขอบข่ายกว้างขวางมากมาย และคาดหวัง สูงเกินไป เป็นการยากที่จะหาแนวทางให้บรรลุผลได้ ส่วนนิลวรรณ วรณะดี (2541 : 218) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการประเมินหลักสูตรของวิทยาลัยนาฏศิลป์ชั้นสูง พุทธศักราช 2527 ผลการ วิจัย พบว่าการบริหารหลักสูตรของวิทยาลัยนาฏศิลป์ทุกแห่งไม่มีการจัดระบบ และการดำเนินงานของสาขาวิชา การทำงานขึ้นตรงต่อวิทยาลัยนาฏศิลป์ทุกเรื่อง โดยมีได้มีการจำแนกแบ่ง งานให้ชัดเจน และอรทัย บุญช่วย (2542 : 98) ได้ศึกษาเรื่องการบริหารวิชาการของ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ผลการวิจัยพบว่า ด้านหลักสูตรบางสาขาวิชายังไม่ได้ปรับปรุงให้ สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจสังคมและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี รวมถึง ความต้องการของตลาดแรงงาน

ดังที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า หลักสูตรเป็นหัวใจสำคัญของการจัดการศึกษา วัตถุประสงค์ ของหลักสูตรจะเป็นตัวกำหนดแนวทางให้ผู้สอนได้ปฏิบัติไปสู่จุดหมายที่ต้องการ ผู้บริหาร สถานศึกษาและผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ มีบทบาทสำคัญต่อการนำหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติ ทางด้านวิชาการ เพราะหลักสูตรเป็นตัวกำหนดทิศทางทางการศึกษา

- 1.4 จำนวนห้องเรียนและขนาดของห้องเรียน รวมทั้งลักษณะห้องเรียนที่ใช้
- 1.5 จำนวนครูอาจารย์ที่จะรับผิดชอบในแต่ละวิชา
- 1.6 วิทยากรพิเศษ และความสะดวกในการเชิญมาสอน
- 1.7 ภาระงานสอนของครูแต่ละคน

2. ประโยชน์จากการนำข้อมูลมาใช้ในการจัดการการสอน

2.1 ครูอาจารย์สามารถสอนวิชาที่ตนเองถนัด โดยการถามความสมัครใจและความต้องการที่จะสอนของครูอาจารย์

2.2 ภาระของงานสอนของครูอาจารย์ไม่เหลื่อมล้ำกัน หากครูอาจารย์มีหน้าที่ในด้านอื่นก็จะได้มอบหมายงานสอนให้ลดลง

2.3 นักเรียนนักศึกษาได้เลือกวิชาที่ตนเองถนัดและเหมาะสม

2.4 วิทยากรพิเศษได้มาสอนตามเวลาที่ต้องการ

2.5 สื่อการสอนสามารถนำมาใช้ได้เหมาะสมและทั่วถึง

2.6 ห้องเรียนได้รับการหมุนเวียนในการใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

การจัดทำแผนการสอน เป็นการขยายรายละเอียดของหลักสูตรให้ไปสู่ภาคปฏิบัติ โดยกำหนดกิจกรรมและเวลาไว้อย่างชัดเจนสามารถนำไปปฏิบัติได้ โดยลักษณะที่กล่าวมาเป็นการจัดทำแผนการสอนจึงมักกระทำกันเป็นรายวิชา หรือเป็นรายชั้นเรียน แผนการสอนควรแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนแรกเป็นการสอนระยะยาว และอีกส่วนหนึ่งเป็นแผนการสอนระยะสั้น ซึ่งนำเอาแผนการสอนระยะยาวมาขยายเป็นรายละเอียดสำหรับการสอนในแต่ละครั้ง (อัมภา บุญช่วย. 2537 : 71 – 72)

การจัดชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาในระดับอาชีวศึกษารวมทั้งระดับอุดมศึกษา จัดตามที่นักศึกษาลงทะเบียนเรียนในรายวิชานั้น และหากมีจำนวนที่ลงทะเบียนมาก ก็อาจแยกเป็นกลุ่มย่อย โดยเฉพาะที่มีภาคปฏิบัติ หรือฝึกงานในโรงประลอง (ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. 2535 : 189)

การจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพเป็นจุดมุ่งหมายหลักของสถานศึกษา จากการศึกษาพบว่า ด้านการจัดการเรียนการสอนมีปัญหาเกี่ยวกับหนังสือค้นคว้าอ้างอิงในห้องสมุดไม่พอ ขาดแคลนอุปกรณ์การสอน ขาดแคลนหนังสือ และยังพบว่าอาจารย์มีภาระด้านการสอน ทำให้ไม่สามารถจัดกิจกรรมการพัฒนาการสอนได้เท่าที่ควร (นาราวดี ศิริโรจน์. 2543 : 43 ; อ้างอิงจาก ลีลา สินานุเคราะห์. 2525 : บทคัดย่อ) ขาดงบประมาณในการจัดทำสื่อการสอน ตลอดจนหนังสือตำราที่ใช้ในการอ้างอิง สื่อการสอนไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนการสอน (มณีวงศ์ ปัญญาประดิษฐ์. 2532 : บทคัดย่อ) อาจารย์บางท่านไม่นำเทคโนโลยีมาใช้ในการสอน (นาราวดี ศิริโรจน์. 2543 : 43 ; อ้างอิงจาก ทศนิยม ศิริวัฒน์. 2533 : 15)

3. ด้านการวัดและประเมินผล

ความหมายของการวัดและประเมินผล

การวัดและการประเมินผล คือ เป็นกระบวนการกำหนดรายละเอียดของข้อมูลให้เป็นตัวเลข ภายใต้กฎเกณฑ์ในการกำหนดตัวเลขแทนปริมาณของสิ่งที่จะวัดตามคุณลักษณะ (อำนวย เลิศขยันดี. 2535 : 6) ส่วน สมนึก ภัททียชนี (2541 : 1) กล่าวถึง ความหมายของการวัดผลและประเมินผล ดังนี้

1. การวัดผล (Measurement) หมายถึง กระบวนการหาปริมาณหรือจำนวนของสิ่งต่างๆ โดยใช้เครื่องมืออย่างใดอย่างหนึ่งมาวัด ผลการวัดมักจะออกมาเป็นตัวเลขหรือสัญลักษณ์ หรือข้อมูล เช่น

- นายแดงสูง 180 ซม. (เครื่องมือ คือ ที่วัดส่วนสูง)
- วัตฤชัณนี้หนัก 2 กก. (เครื่องมือ คือ เครื่องชั่ง)
- นายคำสอบได้ 25 คะแนน (เครื่องมือ คือ แบบทดสอบ แสดงว่า

แบบทดสอบเป็นส่วนหนึ่งของการวัดผล)

- นายขาว เลือกซื้อมะม่วง (เครื่องมือ คือ การสังเกต)

2. การประเมินผล (Evaluation) หมายถึง การตัดสินหรือวินิจฉัยสิ่งต่างๆ ที่ได้จากการวัดผลโดยอาศัยเกณฑ์การพิจารณาอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น

- ผลจากการวัดความสูงของนายแดงได้ 180 ซม. ก็อาจจะประเมินว่าเป็นคนที่สูงมาก

- ผลจากการชั่งน้ำหนักของวัตฤชัณนี้ได้ 2 กก. ก็อาจประเมินว่าหนัก-เบา หรือเอา-ไม่เอา หรือมาก-น้อย

- ผลการสอบของนายคำได้ 25 คะแนน ก็อาจจะประเมินว่า สอบได้-สอบตก หรือเก่ง-ไม่เก่ง

- เมื่อนายขาวเลือกมะม่วงและทราบราคาขายก็อาจประเมินว่า ซื้อ-ไม่ซื้อ หรือราคาถูก-ราคาแพง

ภัทรา นิคมานนท์ (2538 : 9) ให้ความหมายของการประเมินผลไว้ว่า เป็นการนำเอาข้อมูลทั้งหลาย ที่ได้จากการวัดมาใช้ในการตัดสินใจ โดยการหาข้อสรุปตัดสินประเมินค่าหรือตีราคา โดยเปรียบเทียบกับข้อมูลอื่น ๆ หรือเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ส่วนไพศาล หวังพานิช (2535 : 4) ให้ความเห็นว่าการวัดผลเป็นกระบวนการติดตามผลการปฏิบัติว่าได้ผลตรงตามเป้าหมายเพียงใด กล่าวคือ การวัดผลการศึกษาทำหน้าที่โดยตรงในการตรวจสอบผลการเรียนการสอนว่า ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะต่างๆ ตามที่กำหนดไว้มากน้อยเพียงใด ได้ผลระดับใด ผู้เรียนมีความสามารถชนิดใดบ้างและยังมีสิ่งใดที่บกพร่องแก่การแก้ไขบ้าง ซึ่งสอดคล้องกับสมบูรณ์ ชิตพงศ์ (2536 : 485) ว่าการวัดเป็นการกำหนดสิ่งที่มีความหมายแทนคุณลักษณะคุณภาพของสิ่งที่ต้องการวัด โดยสิ่งที่กำหนดนั้นอาจอยู่ในรูปของภาษา ตัวเลข หรือ

สัญลักษณ์ก็ได้และต้องใช้เครื่องมือที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพ เพื่อให้ได้สิ่งที่เป็นผลการวัดที่สอดคล้องกับลักษณะที่ต้องการวัดนั้น

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การวัดผล หมายถึง กระบวนการให้ได้มาซึ่งตัวเลข หรือ สัญลักษณ์ที่มีความหมายแทนคุณลักษณะ หรือคุณภาพของสิ่งที่จะวัด โดยใช้เครื่องมือวัดที่มีประสิทธิภาพ เพื่อชี้หารายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งที่จะวัดว่ามีปริมาณเท่าใด ส่วนการประเมินผล หมายถึง กระบวนการพิจารณาตัดสินคุณค่า ติราคา คัดสินวินิจฉัยและสรุปข้อมูลที่ได้จากการวัดว่ามีระดับคุณภาพมากน้อยเพียงไร คุณภาพเป็นอย่างไร โดยใช้วิจารณ์คุณภาพประกอบการพิจารณาตัดสินอย่างมีหลักเกณฑ์และมีคุณธรรม

หลักการวัดและประเมินผล

ไพศาล หวังพานิช (2535 : 11-15) ได้เสนอแนะหลักเกณฑ์หรือองค์ประกอบสำคัญที่ถือว่าเป็นหลักของการวัดผลการศึกษาไว้ ดังนี้

วัดให้ตรงกับวัตถุประสงค์ ในการวัดแต่ละครั้งต้องมั่นใจว่าสามารถวัดสิ่งที่ต้องการจะวัดได้อย่างแท้จริง เช่น ถ้าต้องการว่าผู้เรียนนำความรู้วิชาวิทยาศาสตร์ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้หรือไม่ แต่ออกข้อสอบวัดความจำลักษณะนี้เรียกว่าวัดได้ไม่ตรงวัตถุประสงค์

ใช้เครื่องมือที่ดี ในการวัดแต่ละครั้งย่อมขึ้นกับคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้เป็นอย่างมาก ถ้าเครื่องมือมีคุณภาพดี ผลการวัดย่อมเชื่อถือได้ ในทางตรงข้ามถ้าเครื่องมือไม่ดี ไม่แน่นอน ผลการวัดก็ย่อมผิดพลาดคลาดเคลื่อนเหมือนกับตาชั่งที่ไม่ดี ย่อมบอกน้ำหนักได้ไม่ตรง เป็นต้น ในการวัดผลการศึกษาซึ่งต้องการนำผลการวัดไปใช้แปลความสามารถของบุคคลหรือไปใช้ในการประเมินผลหรือใช้เพื่อการวิจัย จะต้องเริ่มต้นด้วยการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ เช่น ต้องใช้เครื่องมือที่มีความเที่ยงตรง เชื่อมั่นได้ มีความเป็นปรนัย มีอำนาจจำแนกสูง และเหมาะสมกับระดับของบุคคลที่จะวัด

มีความยุติธรรม ในการวัดผลการศึกษา การที่จะนำผลการวัดมาเปรียบเทียบกันในกลุ่ม หรือจะนำไปเทียบกับมาตรฐานอย่างอื่นเพื่อจะตัดสินระดับสูงต่ำของความสามารถในการเรียนของผู้เรียนจะต้องเป็นผลการวัดที่ได้มาจากการวัดที่ยุติธรรมกับทุกคน

แปลผลได้ถูกต้อง ผลการวัดที่ได้ในแต่ละครั้งเพื่อนำผลที่ได้ไปใช้อธิบายหรือเปรียบเทียบกัน เพื่อให้เกิดประโยชน์ในด้านต่างๆ การนำผลไปใช้อธิบายหรือเปรียบเทียบความสามารถต่างๆ ของผู้เรียนนั้นจะกระทำได้อย่างถูกต้องเพียงใด ย่อมขึ้นกับหลักเกณฑ์ที่ใช้และความสมเหตุสมผลว่ามีมากน้อยเพียงใด โดยทั่วไปแล้วมักมีการแปลผลการสอบอยู่สองลักษณะคือ แปลโดยเปรียบเทียบผลการวัดภายในกลุ่มของผู้เรียน และเปรียบเทียบกับมาตรฐานที่มีอยู่

ใช้ผลการวัดได้คุ้มค่า การวัดผลที่ดีมิได้มีความมุ่งหมายแต่เพียงการตรวจสอบความสามารถของผู้เรียนว่ามีคุณภาพเป็นเช่นไร ควรจะมุ่งหวังที่จะค้นหาความเด่นหรือด้อยของผู้เรียน เพื่อจะได้พัฒนาหรือปรับปรุงความสามารถของผู้เรียนแต่ละคนให้ดีขึ้น ดังนั้น ในการ

วัดผลแต่ละครั้งควรจะได้นำผลที่ได้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์คุ้มค่าของการลงทุนและสอดคล้องกับความมุ่งหมายที่แท้จริงของการวัดผล

หลักการประเมินผล หลังจากได้ข้อมูลจากการวัดแล้ว ผู้วัดจะนำมาแปลผล ซึ่งในปัจจุบันระบบใหญ่ๆ ของการวัดและการประเมินทางการศึกษามีอยู่ 2 ระบบ ที่สำคัญคือระบบอิงกลุ่มและระบบอิงเกณฑ์ซึ่งในเรื่องนี้ สมบูรณ์ ชิตพงศ์ (2536 : 487-488) ได้กล่าวถึงรายละเอียดและลักษณะสำคัญของทั้งสองระบบ ดังนี้

1. ระบบอิงเกณฑ์ เป็นระบบที่มุ่งเน้นการกำหนดเกณฑ์ในการยอมรับว่าบุคคลมีความสามารถหรือคุณลักษณะที่ต้องการ แล้วพัฒนาบุคคลให้ถึงซึ่งเกณฑ์กำหนด โดยมุ่งวัดและประเมินผู้เรียนว่ามีความสามารถตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนด

2. ระบบอิงกลุ่ม เป็นระบบที่มุ่งเน้นการเปรียบเทียบความสามารถหรือคุณลักษณะของบุคคลโดยอาศัยกลุ่มอ้างอิงเป็นหลัก ความสำเร็จของบุคคลในระบบนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถหรือคุณลักษณะที่ต้องการนั้นๆ เขามีอยู่เหนือผู้อื่นมากน้อยเพียงไร โดยระบบอิงกลุ่มเป็นการเปรียบเทียบความสามารถของผู้เรียนว่าเด่นหรือด้อยกว่าผู้อื่นในกลุ่มเพียงใด

การวัดและประเมินผลในระดับอุดมศึกษา สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2524 : 195) ได้กล่าวสรุปเป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

1. การวัดผลก่อนเรียน เพื่อตรวจสอบความรู้เดิม แล้วนำมาจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิธีการที่ใช้ ได้แก่ ใช้ข้อสอบ สังเกต และแบบสอบถาม

2. การวัดผลระหว่างสอน เพื่อตรวจสอบทักษะพื้นฐาน จุดเด่น จุดด้อยของผู้เรียน อันจะเป็นแนวทางในการปรับปรุงวิธีสอนและการเรียนให้เหมาะสมยิ่งขึ้น วิธีการที่ใช้ ได้แก่ ข้อสอบ แบบฝึกหัด แบบสอบถาม สังเกต สัมภาษณ์ และการรายงาน

3. การวัดผลหลังการสอน เพื่อเป็นการบ่งชี้ผลสัมฤทธิ์หรือผลการเรียนรู้และจัดอันดับคะแนน วิธีการที่ใช้ ได้แก่ ข้อสอบและรายงาน

สมบูรณ์ ชิตพงศ์ (2536 : 487 - 488) ได้กล่าวถึงรายละเอียดและลักษณะสำคัญของทั้งสองระบบไว้ ดังนี้

1. ระบบอิงเกณฑ์ เป็นระบบที่มุ่งเน้นการกำหนดเกณฑ์ในการยอมรับว่าบุคคลมีความสามารถหรือคุณลักษณะที่ต้องการ แล้วพัฒนาบุคคลให้ถึงซึ่งเกณฑ์กำหนดดังกล่าว ซึ่งถ้าเมื่อไรการพัฒนาบุคคลทำได้ถึงเกณฑ์กำหนด ก็เป็นที่ยอมรับได้ว่าบุคคลนั้นๆ มีความสามารถหรือคุณลักษณะตามที่ต้องการแล้ว สิ่งที่น่ามาเป็นเกณฑ์กำหนดนั้นมีได้หลายอย่าง แต่ในกรณีของการวัดผลสัมฤทธิ์มักจะเน้นเกณฑ์ที่เป็นจุดประสงค์ในการเรียนรู้เป็นสำคัญโดยจะกำหนดลงไปว่าผู้เรียนจะต้องมีความสามารถหรือคุณลักษณะใดบ้าง จึงจะยอมรับได้ว่าบรรลุตามเป้าหมายที่ต้องการ การกำหนดจุดหลักในการพัฒนาความสามารถหรือคุณลักษณะขึ้นไว้ก่อนนี้เป็นสิ่งที่มีประโยชน์มากสำหรับการเรียนการสอน เพราะจะทำให้ผู้สอนได้ทราบว่าพัฒนาบุคคลไปสู่จุดใดและสักเท่าไรจึงจะพอ บุคคลที่ถูกพัฒนาจะได้พยายามไปถึงเกณฑ์

กำหนดคั้งกล่าว เป็นการแข่งขันกับตัวเองที่จะต้องไปให้ถึงเกณฑ์ที่กำหนดให้ กล่าวโดยสรุปได้ว่าระบบอิงเกณฑ์ มุ่งวัดและประเมินผู้เรียนว่ามีความสามารถตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนด

2. ระบบอิงกลุ่ม เป็นระบบที่มุ่งเน้นการเปรียบเทียบความสามารถหรือคุณลักษณะของบุคคลโดยอาศัยกลุ่มอ้างอิงเป็นหลัก ความสำเร็จของบุคคลในระบบนี้ขึ้นอยู่กับว่าความสามารถหรือคุณลักษณะที่ต้องการนั้นๆ เขามีอยู่เหนือผู้อื่นมากน้อยแค่ไหน ถ้าเหนือกว่าผู้อื่นมากก็ถือได้ว่ามีความสำเร็จในระดับสูงแต่ถ้าเหนือกว่าผู้อื่นไม่มากก็ถือได้ว่ายังไม่ประสบผลสำเร็จ จะเห็นได้ว่า ถ้าในกรณีในการวัดผลสัมฤทธิ์แล้ว สภาพหรือลักษณะของกลุ่มเป็นตัวบ่งชี้ถึงประสิทธิภาพของบุคคลตามเป้าหมายของหลักสูตร กล่าวโดยสรุปได้ว่า ระบบอิงกลุ่มเป็นการเปรียบเทียบความสามารถของผู้เรียนว่าเด่นหรือด้อยกว่าผู้อื่นในกลุ่มเพียงใด

อนุศักดิ์ สมิตสันต์ (2540 : 248) กล่าวว่า การวัดและการประเมินผลเป็นกระบวนการต่อเนื่องของการเรียนการสอน การวัดและการประเมินผลการเรียนการสอน จึงสามารถแบ่งออกเป็น 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. การกำหนดจุดประสงค์ในการวัดและประเมินผลการเรียนก่อนที่จะวัดและประเมินผลการเรียนของผู้เรียน ครูผู้สอน ควรจะกำหนดจุดประสงค์ก่อนว่าจะวัดอะไร วัดแค่ไหน และวัดเพื่ออะไร ซึ่งการกำหนดจุดประสงค์ในการวัดและการประเมินผลการเรียนควรให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ในการสอน เพราะการสอนกับการวัดและประเมินผลเป็นกิจกรรมที่ต่อเนื่องกัน ดังนั้น เมื่อจุดประสงค์ในการสอนช่วยครูผู้สอนให้มีเป้าหมายในการสอนชัดเจนก็ย่อมเป็นประโยชน์ต่อการวัดผลและประเมินผลด้วย

2. การเลือกและการสร้างเครื่องมือ เมื่อทราบว่า การวัดและการประเมินผลครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายอย่างไร และต้องการจะวัดคุณลักษณะหรือพฤติกรรมใดของผู้เรียน ขั้นต่อไปก็ควรพิจารณาว่าในการวัดคุณลักษณะหรือพฤติกรรมที่กำหนด 1 วันนั้น การใช้เครื่องมืออะไรบ้าง จึงจะวัดได้ตรงความต้องการอย่างครบถ้วน เพราะเครื่องมือในการวัดมีหลายอย่าง บางอย่างก็เหมาะสมกับการวัดพฤติกรรมบางชนิด การวัดในแต่ละครั้งจึงต้องเลือกเครื่องมือให้เหมาะสมหรืออาจต้องใช้เครื่องมือหลายๆ ชนิดประกอบกัน เพื่อวัดพฤติกรรมด้านต่างๆ ครบทุกด้านตามจุดประสงค์

3. การนำเครื่องมือไปทำการสอบวัดผู้เรียน ครูผู้สอน หรือผู้คุมสอบควรวัดเตรียมสภาพแวดล้อมให้เหมาะสม เพื่อให้ผู้เรียนทำข้อสอบ หรือแก้ปัญหาได้อย่างเต็มความสามารถ ไม่ให้มีสิ่งรบกวนสมาธิหรือเวลาของผู้เข้าสอบ รวมทั้งกำหนดเวลาสอบได้อย่างเหมาะสม

4. การตรวจและนำผลเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ในขั้นนี้เป็นขั้นรวบรวมและแปลงคำตอบของผู้เรียนให้เป็นคะแนนแล้วนำมาบันทึกไว้ จากนั้นจึงรวบรวมคะแนนของผู้เรียนที่ได้จากการวัดทุกชนิดจากทุกระยะมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้

5. การประเมินผลเป็นการตัดสินว่าผู้เรียนมีความสามารถขนาดไหน สูงหรือต่ำกว่าเกณฑ์ แต่ละคนได้ระดับผลการเรียนอะไร ผู้เรียนส่วนใหญ่มีผลการเรียนเป็นเช่นไร

จากการศึกษาของดี ฟรานซิสโก (De Francisco. 1958 : 95-112) ได้ให้ความเห็นว่า การประเมินผลเป็นขั้นตอนสำคัญที่จะช่วยให้อาจารย์และผู้เรียนทราบว่า การเรียนการสอนได้ผลมากน้อยเพียงใด ตรงตามจุดมุ่งหมายหรือไม่ รวมทั้งการตัดสินความก้าวหน้าของผู้เรียน และการประเมินผลทำให้สามารถประเมิน กำหนดค่าของความก้าวหน้าของแต่ละบุคคลได้อีกด้วย ส่วนสมจิตรา เรืองศรี และเพ็ญศรี เศรษฐวงศ์ (2533 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัย เรื่องการสำรวจระบบการให้เกรดของอาจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า ลักษณะข้อสอบของอาจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหงเป็นแบบอัตนัยมากที่สุด ระบบการให้เกรดของอาจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหงที่นิยมมากที่สุด คือ แบบอิงเกณฑ์ อาจารย์ที่นิยมใช้ระบบนี้ ได้แก่ อาจารย์คณะนิติศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์ วิธีการที่ใช้ในการให้เกรดที่นิยมมากที่สุด คือ การกำหนดเกณฑ์เป็นคะแนนเปอร์เซ็นต์ ส่วนอาจารย์คณะบริหารธุรกิจนิยมให้เกรดแบบผสมมากที่สุด วิธีการที่ใช้ในการให้เกรดที่นิยมมากที่สุด คือ การกำหนดเกณฑ์เป็นคะแนนเปอร์เซ็นต์แล้วพิจารณาจำนวนคนสอบได้สอบตกประกอบด้วย นอกจากนี้มีฉันทนา เหมชะญาติ (2533 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาการจัดการด้านวิชาการของฝ่ายวิชาการวิทยาลัยพยาบาล สังกัดกองงานวิทยาลัยพยาบาล กระทรวงสาธารณสุข พบปัญหาเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล ได้แก่ ขาดบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถในการกำหนดระเบียบวิธีการปฏิบัติที่เหมาะสมกับการปฏิบัติจริง และระเบียบการวัดและประเมินผลของกองงานวิทยาลัยพยาบาลบางส่วนไม่เหมาะสมกับการนำมาปฏิบัติ และสมศักดิ์ สุหรั่งคิมหันต์ (2530 : 113) ได้ศึกษาการบริหารวิชาการตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2527 ประเภทช่างกลอุตสาหกรรมของวิทยาลัยเทคนิค เขตการศึกษา 12 พบว่า ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนมีระดับการปฏิบัติเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ จัดให้มีการติดตามผลการฝึกงานของนักศึกษาในสถานประกอบการ จัดให้มีการกำหนดเกณฑ์ตัดสินและระยะเวลาการวัดผลและประเมินผลไว้ชัดเจน จัดให้มีการติดตามผลการปฏิบัติงานทำของผู้สำเร็จการศึกษา เพื่อประเมินว่าสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานมากน้อยเพียงใด และสนับสนุนให้มีการจัดตั้งธนาคารข้อสอบภายใน

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า การวัดผลและประเมินผลนั้นจะต้องกระทำร่วมกันทั้งผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอน โดยผู้บริหารสถานศึกษาต้องส่งเสริมสนับสนุนให้อาจารย์ผู้สอนมีความรู้ความเข้าใจใน การวัดผล ตลอดจนอำนวยความสะดวกในด้านต่างๆ เพื่อให้การวัดผลและประเมินผลดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นการควบคุมคุณภาพทางวิชาการ อันจะนำไปสู่คุณภาพที่ดีของนักศึกษา

4. ด้านการบริการวิชาการ

อุทัย คุลยเกษม (2538 : 85-86) ได้ให้ความหมายของการบริการวิชาการ ไว้ว่า ความสามารถของมหาวิทยาลัยในการสร้าง รับ และถ่ายทอดความรู้สู่สาธารณะ โดยมี จุดมุ่งหมายเป็นการให้บริการแก่สังคม ดังนั้นเพื่อให้การบริหารงานบริการวิชาการให้แก่สังคม อย่างมีประสิทธิภาพและได้เสนอแนวคิดในการจัดโครงสร้างการบริหาร ดังนี้

1. การจัดโครงสร้างภายในมหาวิทยาลัย เพื่อรองรับการให้บริการทางวิชาการแก่ สังคมในระดับมหาวิทยาลัยมีผู้บริหารระดับรองอธิการบดีคนหนึ่งรับผิดชอบการให้บริการวิชา การแก่สังคม เพื่อกำหนดทิศทางและกำกับดูแลการให้บริการวิชาการแก่สังคมของภาควิชาและ คณะวิชาต่างๆ และเพื่อให้หน่วยงานในมหาวิทยาลัยทำงานได้ดี ควรจัดตั้งกองงานการบริการ วิชาการแก่สังคม เพื่อรองรับการทำงานของรองอธิการบดีฝ่ายนี้ ในระดับคณะวิชามีรองคณบดี รับผิดชอบงานบริการวิชาการแก่สังคม ส่วนในระดับหัวหน้าภาควิชาควรมีผู้ช่วยหัวหน้า ภาควิชารับผิดชอบต่อด้านนี้เช่นกันเพื่อให้งานการบริการวิชาการแก่สังคมเป็นระบบ ควรจัดการ วางแผนการให้บริการวิชาการแก่สังคมทั้งในระดับภาควิชา คณะวิชา และมหาวิทยาลัย ประสานงานกันอย่างใกล้ชิด โดยมหาวิทยาลัยเป็นผู้สนับสนุนในด้านต่างๆ ให้แก่คณะวิชา สามารถดำเนินการได้โดยสะดวก

นอกจากนี้มหาวิทยาลัยอาจจัดตั้งหน่วยงานกลางเพื่อประสานงานกับคณะวิชาและ ภาควิชา ในส่วนที่เกี่ยวกับงานเอกสาร งานบัญชี การจัดการเรื่องสถานที่ และเรื่องอื่นๆ เพื่อให้บุคลากรในภาควิชา คณะวิชา ดำเนินกิจกรรมการให้บริการทางวิชาการได้สะดวก

2. การจัดทำมาตรการเสริมเพื่อให้เกิดการจัดการบริการวิชาการแก่สังคม นอกจากการ จัดโครงการแล้ว มหาวิทยาลัยควรมีมาตรการด้านอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น การวางแผนงาน การให้บริการวิชาการแก่สังคมในระดับภาควิชา และการทำแผนงานไปสู่การปฏิบัติโดยใช้ มาตรการเดียวกันกับการสอนและการวิจัยซึ่งมหาวิทยาลัยควรจัดให้มีระเบียบเรื่องผลตอบแทน เพื่อเป็นแรงกระตุ้นและเป็นกำลังใจแก่บุคคลที่ทำกิจกรรมด้านนี้ด้วย

ทบทวมหาวิทยาลัย (2530 : 39) ได้กล่าวถึงบทบาทของสถาบันอุดมศึกษาที่มีต่อ สังคมดังนี้

1. สถาบันอุดมศึกษาไม่ควรจะมุ่งปฏิบัติภารกิจในด้านการเรียนการสอนแต่ฝ่ายเดียว แต่ควรจะหาทางส่งเสริมภารกิจด้านอื่นๆ โดยเฉพาะภารกิจในการให้บริการทางวิชาการ แก่ชุมชน

2. สถาบันอุดมศึกษาควรนำผลการวิจัยในสาขาวิชาการต่างๆ มาประยุกต์ให้เป็น ประโยชน์ในการให้บริการต่อสังคมหรือชุมชน

3. ควรมีการปรับปรุงหลักสูตรและการสอนในสถาบันอุดมศึกษาให้อาจารย์ และ ผู้เรียนได้มีโอกาสสัมผัสข้อเท็จจริงพบเห็นปัญหาสังคมด้วยตนเอง

4. สถาบันอุดมศึกษาควรสร้างความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอก ทั้งที่เป็นภาค รัฐบาล ภาคเอกชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับหน่วยงานที่เป็นหน่วยปฏิบัติงาน

ดังนั้นความจำเป็นที่สถาบันอุดมศึกษาต้องให้บริการวิชาการแก่ชุมชน คือ เพื่อ ต้องการให้อาจารย์และนักศึกษาได้มีประสบการณ์ สามารถนำสิ่งที่ได้ศึกษาในห้องเรียนไป ประยุกต์และปรับปรุงให้เหมาะสม ทั้งยังเป็นการช่วยเหลือชุมชนหรือสังคมให้ก้าวไปข้างหน้า ทันกับเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว สถาบันอุดมศึกษาจะเน้นการสอนเพียงอย่าง เดียวไม่ได้

จากงานวิจัยของ ไชลด์ (Child. 1972 : 4912-A) ที่ได้ศึกษาการบริการนักศึกษาใน มหาวิทยาลัยภาคค่ำของสหรัฐอเมริกา พบว่า วิชาเรียนส่วนใหญ่จะสนองความต้องการของ นักศึกษาเป็นรายบุคคลและนักศึกษาส่วนมากมีความต้องการในการบริการต่างๆ น้อยมาก สำหรับบริการที่นักศึกษาต้องการมากคือ การบริการความช่วยเหลือด้านการเงิน และ ความปลอดภัย และเสนอแนะว่าบริการที่ควรจัดเฉพาะนักศึกษาภาคค่ำ ได้แก่ ห้องสมุด สถานที่พบปะสังสรรค์ บริการร้านอาหาร บริการสุขภาพ และสโมสรนักศึกษา ทางด้าน ไฟเคนสไตน์ (Finkenstein. 1983 : 1703-A) ได้ศึกษาบริการวิชาการด้านต่างๆ ของ มหาวิทยาลัยนิวยอร์ก เพื่อพัฒนาและปรับปรุงงานบริการวิชาการให้สอดคล้องกับความต้องการ ของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาให้ความสนใจบริการต่างๆ ในระดับสูง ได้แก่ บริการให้ คำปรึกษาก่อนรับเข้าศึกษา การปฐมนิเทศ การให้คำปรึกษาด้านอาชีพและด้านส่วนตัว ทุนการศึกษา และบริการวิจัย นอกจากนี้ วินู ทองพวง (2542 : 108-115) ศึกษาเรื่อง สภาพแวดล้อมวิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพ ตามทัศนะของอาจารย์และนักศึกษา พบว่า อาจารย์และนักศึกษามีทัศนะต่อสภาพแวดล้อมในด้านการบริการวิชาการอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากมีงบประมาณในการดำเนินงานด้านต่างๆ น้อย ทำให้ไม่สามารถพัฒนางานด้านการ ให้บริการนักศึกษาไม่สามารถสนองความต้องการของอาจารย์และนักศึกษาได้ทั่วถึง และได้มี ข้อเสนอแนะว่าควรปรับปรุงการให้บริการนักศึกษาด้านสุขภาพอนามัย จัดหาบุคลากรที่มีความ รู้ความสามารถ ให้คำปรึกษาแนะแนวให้เพียงพอกับนักศึกษา ปรับปรุงความพร้อมของ ห้องสมุดในด้านจัดหาบุคลากร ตำรา เอกสาร วารสารให้พร้อมทุกสาขาวิชาและมีจำนวน เพียงพอ และส่งเสริมการพัฒนาบุคลากรที่รับผิดชอบงานด้านการบริการนักศึกษาให้มีความรู้ ความสามารถ โดยจัดฝึกอบรมหรือศึกษาดูงานในด้านการจัดบริการของห้องสมุด จากงานวิจัย ของ ส่วนงานวิจัยของเพอकिनส์ (Perkin. 1973 : 1523-A) พบว่า ภารกิจในด้านการสอน ด้านการศึกษาค้นคว้าวิจัยและด้านการบริการวิชาการแก่สังคม มหาวิทยาลัยจะต้องดำเนินการ ให้เกิดความสมดุลให้ได้ หากขาดความสมดุลส่วนใดส่วนหนึ่ง หรือหน้าที่ใดหน้าที่หนึ่ง ก็จะทำให้ขาดแรงยึดเหนี่ยวภายใน อันอาจนำไปสู่ความล้มเหลวโดยส่วนรวม ไม่สามารถบรรลุ เป้าหมายและนโยบายที่ต้องการได้ อีกทั้งงานบริการวิชาการแก่สังคมนั้น เป็นงานเพื่อพัฒนา คุณภาพชีวิตของคนในสังคม อันจะนำไปสู่การพัฒนาประเทศได้

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า สถาบันอุดมศึกษาต้องให้บริการวิชาการแก่สังคม เพราะเป็นสถาบันที่มีบุคลากร มีความสามารถ มีความเป็นเลิศทางวิชาการ สามารถนำสิ่งที่ได้ศึกษาและประสบการณ์มาเผยแพร่ให้กับคนในสังคม ดังนั้นการให้บริการวิชาการแก่สังคมต้องให้ความสำคัญเช่นเดียวกับการสอนและการทำวิจัย

5. ด้านการพัฒนาอาจารย์

อัจฉรา วัฒนาณรงค์ (2542 : 57) ได้ให้ความหมายของการพัฒนาอาจารย์ หมายถึง การเสริม หรือการเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถและทักษะด้านต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การปฏิบัติภารกิจตามบทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบของการเป็นอาจารย์ และกระตุ้นให้ อาจารย์ก้าวทันการเปลี่ยนแปลงของสังคม และสิ่งแวดล้อม ตระหนักในภาระหน้าที่มีทัศนคติที่ดีและความผูกพันของสถาบัน เพื่อสามารถประกอบหน้าที่การงานเพื่อตนเอง สถาบัน และสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนสดใส อัครวิไล (2541 : 160) ได้กล่าวว่า การพัฒนา อาจารย์เป็นการพัฒนาศักยภาพเพื่อปฏิบัติภารกิจในการเป็นครูอาจารย์ที่ดี ตระหนักในบทบาท หน้าที่ความรับผิดชอบ ทำงานร่วมกัน และมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ตลอดจนมีการตื่นตัวต่อการ เปลี่ยนแปลงและพัฒนาตนเองอยู่เสมอ การพัฒนาอาจารย์เป็นการพัฒนาตัวบุคคลที่เป็น อาจารย์ด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อส่งเสริมให้อาจารย์พัฒนาความรู้ทักษะ เจตคติให้เหมาะสมกับ ภาระหน้าที่และบทบาทของตน ซึ่งจะช่วยให้การดำเนินงานของสถาบันบรรลุผลตาม วัตถุประสงค์ นโยบาย เป้าหมาย และปณิธานที่ตั้งไว้ด้วยดียิ่งขึ้น ความหมายต่างๆ ดังกล่าว สรุปได้ว่าการพัฒนาอาจารย์ หมายถึง กิจกรรมหรือการดำเนินการส่งเสริมและพัฒนาอาจารย์ ด้วยวิธีต่างๆ เพื่อให้อาจารย์มีสมรรถภาพสูงขึ้น มีความสมบูรณ์ทั้งในด้านความรู้และ ประสบการณ์ส่วนตัว ทักษะและเจตคติให้เหมาะสมกับการปฏิบัติภาระหน้าที่ของการเป็น อาจารย์ที่ดี อันจะเป็นผลให้การดำเนินงานของสถาบันบรรลุผลตามเป้าหมาย

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การพัฒนาอาจารย์ หมายถึง กระบวนการหรือกิจกรรมที่ สร้างเสริมศักยภาพของอาจารย์ในลักษณะต่างๆ ให้มีประสิทธิภาพ มีความสมบูรณ์ทั้งด้าน ความรู้ และประสบการณ์ในวิชาชีพของตน มีทักษะและเจตคติให้เหมาะสมกับภาระหน้าที่ของ การเป็นอาจารย์ที่ดี ซึ่งจะเป็นผลดีต่อสถาบันในการผลิตบัณฑิตออกมารับใช้สังคมและประเทศ ชาติต่อไป

วิธีการพัฒนาอาจารย์

อัจฉรา วัฒนาณรงค์ (2542 : 59-60) ได้กล่าวถึง วิธีการที่ใช้ในการจัดกิจกรรม และประสบการณ์เพื่อการพัฒนาตนเองของคณาจารย์ในด้านต่างๆ เช่น การฝึกอบรม การประชุม การสัมมนา การศึกษาดูงาน และการศึกษาต่อ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การฝึกอบรม เป็นวิธีตั้งอยู่บนสมมติฐานที่ว่า การเปลี่ยนแปลงโดยการให้ทักษะใหม่ๆ แก่บุคคล มีประโยชน์ไม่เพียงแต่การปฏิบัติงานเฉพาะด้าน เช่น การสอนเท่านั้น แต่ยังมีผลสำเร็จในตัวเอง ระบบการให้รางวัล และระบบการลงโทษจะไม่เปลี่ยนแปลงบุคคลได้มากไปกว่าการรับทักษะใหม่ๆ เจตคติและพฤติกรรมที่เหมาะสมในทำนองเดียวกัน นอกจากการพัฒนาให้คณาจารย์มีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยได้รับความรู้และทักษะใหม่ๆ ในการจัดดำเนินการเรียนการสอน วิธีสอน และการใช้เทคโนโลยีแล้ว ยังทำให้เกิดผลต่อเจตคติเกี่ยวกับการเรียนการสอนด้วย การฝึกอบรมมักเน้นในเรื่องการประชุมปฏิบัติการ ทั้งระยะสั้นและระยะยาวเป็นกิจกรรมทางวิชาการที่มีประโยชน์ อาจจัดได้หลายลักษณะตามโอกาสและความจำเป็นรวมทั้งขนาดของกลุ่ม ช่วงเวลา หัวข้อเรื่อง จำนวนครั้ง เป็นต้น มีการบรรยายอภิปราย แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และฝึกปฏิบัติ

2. การประชุม เป็นการจัดให้มีการพบปะกัน อาจจะเป็นในกลุ่มอาจารย์ด้วยกัน อาจารย์กับผู้บริหาร หรืออาจารย์กับวิทยากรภายนอก เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดและทัศนะต่างๆ ซึ่งกันและกัน หลักการสำคัญของการประชุมมุ่งที่การแลกเปลี่ยนและชี้แจง ส่วนกิจกรรมการประชุมนั้นทำได้ในหลายโอกาส หลายวาระตามจุดมุ่งหมายเฉพาะ เช่น การประชุมปฐมนิเทศอาจารย์ใหม่ การประชุมก่อนเปิดภาคเรียน การประชุมทางวิชาการ เป็นต้น

3. การสัมมนา มีความมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เข้าร่วมกันแก้ปัญหาหรือค้นคว้าร่วมกัน โดยอาศัยการคิดอย่างมีเหตุผลและการใช้ความคิดความรู้ที่มีอยู่เพื่อประโยชน์ร่วมกัน การที่การสัมมนามุ่งแก้ปัญหาว่าร่วมกันนั้น เรื่องที่จะนำมาสัมมนาจึงเป็นเรื่องที่เป็นปัญหาที่คณาจารย์ส่วนใหญ่เผชิญอยู่ หรือเป็นปัญหาเป็นอยู่ในการปฏิบัติงาน เช่น ปัญหาเกี่ยวกับการสอน ปัญหาเกี่ยวกับความไม่คล่องตัวในการดำเนินงานภายใน เป็นต้น ผู้เข้าร่วมสัมมนาจะมีการเตรียมตัวเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ร่วมกัน ซึ่งจะเป็นการช่วยกันแก้ปัญหาไม่ใช่รับความรู้เพียงประการเดียว

4. การศึกษาดูงานทั้งภายในและต่างประเทศ ก็เป็นวิธีหนึ่งที่จะเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ด้วยการสังเกตการณ์ การไปดูกิจกรรมและการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นๆ ทั้งในและต่างประเทศจะเป็นการทำให้คณาจารย์มีโลกทัศน์กว้างไกลขึ้น เกิดการเรียนรู้ในสิ่งใหม่ๆ ที่จะนำมาปรับปรุงการทำงานของตน นอกจากนี้ การแลกเปลี่ยนคณาจารย์ระหว่างสถาบัน โดยเฉพาะสถาบันอุดมศึกษาในต่างประเทศ โดยการให้อาจารย์ไปดูงาน หรือปฏิบัติงานเป็นรายบุคคลหรือรายกลุ่ม จะเป็นการปรับระดับมาตรฐานความรู้ความสามารถให้เป็นสากลขึ้น คณาจารย์สามารถนำความรู้ วิชาการต่างๆ มาใช้ให้เป็นประโยชน์แก่สถาบันและประเทศชาติ

5. การศึกษาต่อ เป็นวิธีพัฒนาอาจารย์เพื่อให้เพิ่มวุฒิและความรู้การเปลี่ยนแปลงของสังคมด้านต่างๆ ทำให้เกิดการปรับเปลี่ยนหลักสูตรหรือการเปิดหลักสูตรใหม่ๆ ของ

มหาวิทยาลัย การให้อาจารย์ไปศึกษาต่อในสาขาวิชาที่เป็นความจำเป็นหรือเป็นความต้องการของสังคม เพื่อการพัฒนาประเทศ เช่น สาขาวิชาด้านวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีจะเป็นการแก้ไขปัญหาการขาดแคลนอาจารย์ และปัญหาการเคลื่อนย้ายของอาจารย์วิธีหนึ่ง นอกจากนี้การที่บุคคลปฏิบัติงานอยู่ ณ ที่ใดนานๆ ความรู้ความสามารถอาจล้าสมัยไม่ทันโลก การศึกษาต่อเพื่อเพิ่มเติมความรู้ใหม่ จึงเป็นกิจกรรมสำคัญประการหนึ่งที่อาจารย์จะได้พัฒนาวิชาชีพของตน

ส่วนยนต์ ชุมจิต (2541 : 268) ได้กล่าวว่า การส่งเสริมให้ครูอาจารย์ได้พัฒนาในอาชีพ สามารถกระทำได้หลายวิธี เช่น การให้ครูอาจารย์ศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นโดยใช้เวลาราชการไปศึกษาเป็นเวลา การให้ครูอาจารย์ใช้เวลานอกราชการไปศึกษาเพื่อเพิ่มวุฒิตามโครงการการศึกษาสำหรับบุคคลประจำการ (กศ.บป.) การให้ครูอาจารย์เข้ารับการอบรมประชุมสัมมนา ศึกษานิตยสารในระหว่างสัปดาห์ การจัดทัศนศึกษา การจัดการบรรยายเพื่อเสริมความรู้ และการให้อาจารย์อ่านเอกสารทางวิชาการ เป็นต้น จากการศึกษาของ ศจี อนันต์นพคุณ (2534 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการปฏิบัติงานการพัฒนาอาจารย์ของผู้บริหารวิทยาลัยพยาบาลสังกัดกองงานวิทยาลัยพยาบาล กระทรวงสาธารณสุขในภาคใต้ จำนวน 5 วิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้บริหาร 48 คน อาจารย์ 56 คน โดยศึกษากิจกรรมการพัฒนาอาจารย์ 7 องค์ประกอบ พบว่า ระดับการปฏิบัติงานการพัฒนาอาจารย์ที่ปฏิบัติจริงตามทัศนะของผู้บริหารและอาจารย์โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และที่ควรปฏิบัติอยู่ในระดับมาก และการจัดอันดับการปฏิบัติงาน พบว่า การประชุมในเทศอยู่ในอันดับหนึ่ง การเผยแพร่ข่าวสารทางวิชาการเป็นอันดับสอง การสับเปลี่ยนหน้าที่การงานเป็นอันดับสุดท้าย นอกจากนี้ กูด (Good, 1983 : 127-144) ได้วิจัยพบว่า คุณภาพของผู้สอนมีผลต่อการเรียนการสอน การสอนอย่างตั้งใจจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนที่เริ่มบทเรียน จะทำให้ผู้เรียนมีผลการเรียนดีขึ้น ทั้งนี้เพราะผู้สอนที่สอนอย่างตั้งใจจริงจะมีความเข้าใจความถี่ความถี่ของสิ่งที่สอน สามารถอธิบายความหมายได้อย่างถูกต้องชัดเจน จัดกิจกรรมได้อย่างเหมาะสม เตรียมเรื่องที่จะสอนมาก่อน เอาใจใส่และสนใจการเรียนรู้อของผู้เรียนมาก หากผู้เรียนไม่เข้าใจสามารถจะสอนใหม่จนผู้เรียนเข้าใจ ส่วนจิตพงษ์ สาธ (2536 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของอาจารย์ผู้สอนวิชาอิเล็กทรอนิกส์ ระดับอนุปริญญา สายเทคโนโลยีอุตสาหกรรมในวิทยาลัยครูตามทัศนะของอาจารย์และนักศึกษา พบว่า คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของอาจารย์ผู้สอนวิชาอิเล็กทรอนิกส์ ให้ความสำคัญด้านความรู้และทักษะวิชาชีพเป็นอันดับแรก และกุลชน ธนาพงศ์ธร (2539 : 49) ให้ความเห็นว่า การพัฒนาอาจารย์เป็นการช่วยเร่งรัดความสนใจในการปฏิบัติงาน ให้มีความรับผิดชอบ สามารถนำความรู้ไปใช้แก้ไขข้อบกพร่องและปรับปรุงวิธีการดำเนินงานให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ดังนั้น การพัฒนาอาจารย์จึงมีจุดมุ่งหมาย เพื่อต้องการให้อาจารย์ได้พัฒนาตนเอง ในลักษณะต่างๆ ให้มีประสิทธิภาพ ซึ่งจะช่วยให้การสอนมีคุณภาพสูงขึ้นอันจะเป็นผลต่อการพัฒนาคุณภาพของนักศึกษาอีกด้วย

การบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

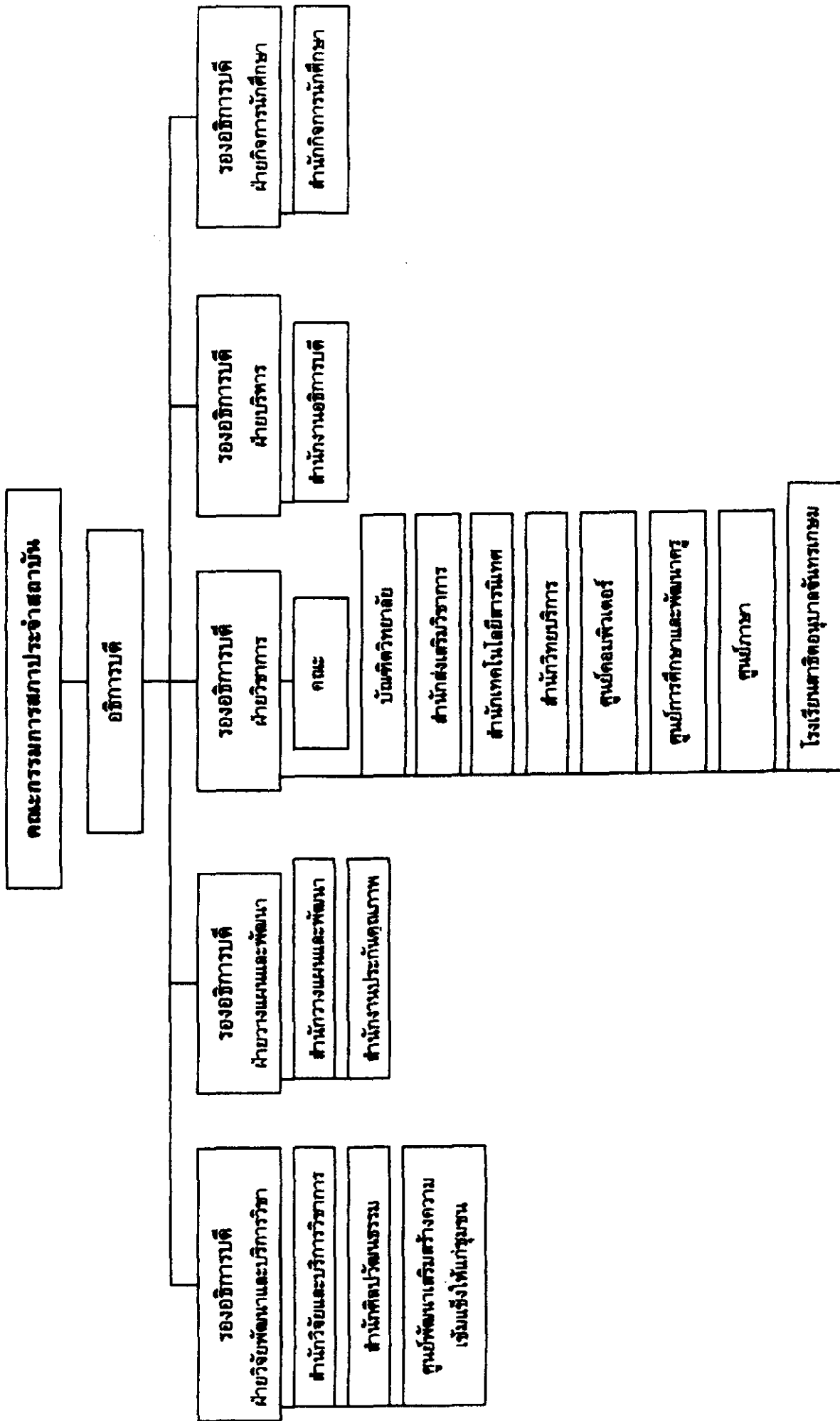
มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมเป็นสถาบันการศึกษาที่มุ่งเน้นในการผลิตบัณฑิตและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพ และคุณธรรมเพื่อพัฒนาท้องถิ่น โดยเน้นการวิจัยเพื่อพัฒนาองค์ความรู้ ความเป็นเลิศทางวิชาการและเทคโนโลยีให้มีมาตรฐานที่เป็นสากล (มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม. 2547 : 7)

ดังนั้นพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 (สำนักงานคณะกรรมการ กฤษฎีกา. 2547 : 2-3) จึงกำหนดให้มหาวิทยาลัยเป็นสถาบันอุดมศึกษา เพื่อการพัฒนาท้องถิ่นที่เสริมสร้างพลังปัญญาของแผ่นดิน ฟื้นฟูพลังการเรียนรู้ เชิดชูภูมิปัญญาของท้องถิ่น สร้างสรรค์ศิลปวิทยา เพื่อความเจริญก้าวหน้าอย่างมั่นคงและยั่งยืนของปวงชน มีส่วนร่วมในการจัดการ การบำรุงรักษา การใช้ประโยชน์จากทรัพยากร ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน โดยมีวัตถุประสงค์ให้การศึกษา ส่งเสริมวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง ทำการสอน วิจัย ให้บริการทางวิชาการแก่สังคม ปรับปรุง ถ่ายทอด และพัฒนาเทคโนโลยี ทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม ผลิตครูและส่งเสริมวิทยฐานะครู โดยกำหนดวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ดังต่อไปนี้

1. แสวงหาความจริงเพื่อสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการ บนพื้นฐานของภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และภูมิปัญญาสากล
2. ผลิตบัณฑิตที่มีความรู้คู่คุณธรรม สำนึกในความเป็นไทย มีความรักและผูกพันต่อท้องถิ่น อีกทั้งส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตในชุมชน เพื่อช่วยให้คนในท้องถิ่นรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง การผลิตบัณฑิตดังกล่าว จะต้องให้มีจำนวนและคุณภาพสอดคล้องกับแผนการผลิตบัณฑิตของประเทศ
3. เสริมสร้างความรู้ความเข้าใจในคุณค่า ความสำนึก และความภูมิใจในวัฒนธรรมของท้องถิ่นและของชาติ
4. เรียนรู้และเสริมสร้างความเข้มแข็งของผู้นำชุมชน ผู้นำศาสนาและนักการเมืองท้องถิ่นให้มีจิตสำนึกประชาธิปไตย คุณธรรม จริยธรรม และความสามารถในการบริหารงานพัฒนาชุมชนและท้องถิ่นเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม
5. เสริมสร้างความรู้ความเข้มแข็งของวิชาชีพครู ผลิตและพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพและมาตรฐานที่เหมาะสมกับการเป็นวิชาชีพชั้นสูง
6. ประสานความร่วมมือและช่วยเหลือเกื้อกูลกันระหว่างมหาวิทยาลัย ชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและองค์กรอื่นทั้งในและต่างประเทศ เพื่อการพัฒนาท้องถิ่น

7. ศึกษาและแสวงหาแนวทางพัฒนาเทคโนโลยีพื้นบ้านและเทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เหมาะสมกับการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น รวมถึงการแสวงหาแนวทางเพื่อส่งเสริมให้เกิดการจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน

8. ศึกษา วิจัย ส่งเสริมและสืบสานโครงการอันเนื่องมาจากแนวพระราชดำริในการปฏิบัติภารกิจของมหาวิทยาลัยเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น

ภาพประกอบ 4 โครงสร้างการบริหารงานมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ด้านหลักสูตร

คุชฎี พงศ์ศาสตร์ (2535 : 41-42) ได้เสนอความคิดเห็นว่า หลักสูตรมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการบริหารในสถาบันอุดมศึกษา ผู้บริหารต้องใช้หลักสูตรเป็นตัวกำหนดนโยบาย ทิศทาง ตลอดจนทั้งแนวปฏิบัติทางด้านวิชาการและต้องสามารถบริหารหลักสูตรให้กับสภาพแวดล้อม จากการวิจัยของอรรถัย บุญช่วย (2542 : 104) พบว่า อาจารย์คณะนิติศาสตร์มีความคิดเห็นแตกต่างจากอาจารย์ในคณะอื่นๆ กล่าวคือ อาจารย์คณะนิติศาสตร์เห็นว่าการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยรามคำแหง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากกว่าอาจารย์ในคณะอื่นๆ ในทุกด้าน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ คณะนิติศาสตร์มีความพร้อมในหลายด้านทั้งในด้านหลักสูตรและบุคลากร ส่วนทางด้านการศึกษาของนาวาวดี ศิริโรจน์ (2543 : 100) พบว่าการที่นักศึกษาที่มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการของวิทยาลัยนาฏศิลป์ ในด้านของหลักสูตรพบว่า มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะหลักสูตรที่จัดให้นักศึกษายังไม่ตรงกับความต้องการที่นักศึกษาจะเลือกศึกษาได้ตามถนัดและความสนใจ ดังนั้นนักศึกษาจึงเรียนในแต่ละรายวิชาตามที่อาจารย์เป็นผู้จัดให้ตามความเหมาะสมที่มีบุคลากรทำการสอนในรายวิชานั้นๆ ส่วนในการจัดทำคู่มือหลักสูตรสำหรับนักศึกษามีบ้างเป็นบางปี วิทยาลัยไม่จัดทำอย่างสม่ำเสมอเป็นประจำทุกปี ซึ่งการใช้หลักสูตรในแต่ละปีควรมีการสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษา เพื่อจะได้นำข้อมูลมาปรับปรุงหลักสูตรในแต่ละสาขาวิชาให้เป็นไปตามความต้องการและความสนใจของนักศึกษาที่ต้องการเลือกวิชาที่จะศึกษา นอกจากนั้น พรเทพ ไทยรักษ์ (2539 : 183) ได้ศึกษาทัศนะของนักศึกษามหาบัณฑิตต่อกระบวนการเรียนการสอนระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ในด้านเนื้อหาวิชาของหลักสูตรพบว่า นักศึกษาเห็นว่าเนื้อหาวิชาของหลักสูตรที่ศึกษามีประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในการปฏิบัติงาน มีความน่าสนใจ ทันสมัย ครอบคลุมในสาขาวิชาที่ศึกษา มีความลึกและกว้างพอสำหรับการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา

ดังนั้นทำให้เห็นว่าคณะที่อาจารย์ปฏิบัติงานและนักศึกษาที่ศึกษาอยู่กับความสัมพันธ์ด้านหลักสูตรจะต้องมีความสอดคล้องกัน มีความหลากหลายในเนื้อหาวิชาของคณะนั้นๆ เพื่อให้ นักศึกษาสามารถเลือกเรียนได้ตามความสามารถและความถนัดได้

2. ด้านการจัดการเรียนการสอน

บุปผา เพิ่มสิน (2546 : 87) ได้ศึกษาความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนของนักศึกษาที่สังกัดต่างคณะกัน พบว่า นิสิตปริญญาตรี ภาคสมทบ ไม่ว่าจะศึกษาอยู่ในสาขาใด มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน เนื่องจากการจัดการเรียนการสอน อาจารย์ให้ความสนใจผู้เรียนเท่าเทียมกัน เนื้อหาวิชาที่นักศึกษาเรียนนำความรู้ไปใช้ในการปฏิบัติงานได้จริง นอกจากนี้

เพ็ญรุ่ง เกิดสุวรรณและคณะ (2541 : 33-42) บทบาทของอาจารย์พยาบาลในแต่ละสาขาวิชา มีการจัดการเรียนการสอนเหมือนกัน ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงเห็นว่าสาขาวิชาที่อาจารย์สังกัดอยู่ ไม่มีผลต่อการจัดการเรียนการสอน ซึ่งผลงานวิจัยของอรรถัย บุญช่วย (2542 : 101-102) พบว่า นักศึกษาที่สังกัดต่างคณะมีความคิดเห็นต่อสภาพการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ด้านการจัดการเรียนการสอน ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการจัดการเรียนการสอนที่มหาวิทยาลัยได้จัดให้นักศึกษา โดยเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้เลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจ เป็นสิ่งที่ดีที่ได้ดำเนินการอยู่ในปัจจุบัน แต่มีปัญหาและอุปสรรคบางประการที่จะต้องแก้ไขและปรับปรุง อาทิ การบรรยายผ่านทางโทรทัศน์วงจรปิดในห้องเรียนมีปัญหาเนื่องจากเครื่องรับซากรูดใช้การไม่ได้เป็นบางเครื่อง ทำให้ขาดความชัดเจนในการติดตามคำบรรยายในบางกระบวนวิชา นักศึกษาไม่มีโอกาสที่จะพบอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อรับคำแนะนำด้านการเรียนการสอน นอกจากนี้ อาจารย์ใช้อุปกรณ์การน้อยมาก ซึ่งสอดคล้องกับ เอกชัย เอื้อเพื่อ (2529 : 143-144) เกี่ยวกับปัญหาด้านการสอนของคณาจารย์มหาวิทยาลัยในประเทศไทย พบว่า อุปกรณ์การเรียนการสอนไม่ทันสมัย ขาดคุณภาพและมีจำนวนไม่เพียงพอ คุณภาพของตำราที่ใช้ประกอบการสอนไม่ทันสมัยมีการส่งเสริมพัฒนาตำราค่อนข้างน้อย ตำรามีจำนวนจำกัดไม่เพียงพอกับจำนวนนักศึกษาและการค้นคว้าของอาจารย์ นอกจากนี้การสอนของอาจารย์ส่วนใหญ่เป็นแบบบรรยาย ไม่มีรูปแบบที่น่าสนใจหรือวิธีการใหม่ๆ การใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยประกอบการสอนมีน้อยมาก อีกประการพบว่าบางห้องเรียนยังไม่ได้ปรับปรุงให้อยู่ในสภาพพร้อมที่จะบริการแก่นักศึกษา

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนการสอนไม่ว่าสาขาใด คณะใด หรือมหาวิทยาลัยใดก็ตามจะพบกับปัญหาลักษณะคล้ายๆกัน คือ รูปแบบการสอน การใช้เครื่องมือและเทคโนโลยีช่วยในการสอน และควมมีคุณภาพของตำราหรืออุปกรณ์ต่างๆ

3. ด้านการวัดและประเมินผล

มาร์กอต (Margot. 1992 : 1372-A) ได้ศึกษาผลการวิจัยเกี่ยวกับการประเมินผล พบว่า ผลการศึกษามีทั้งลักษณะที่คล้ายคลึงกันและแตกต่างกัน ส่วนที่คล้ายคลึงกัน คือ ผลผลิตมีความรู้ความสามารถตรงตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ส่วนที่แตกต่างกันได้แก่ บริบท ปัจจัยเบื้องต้น กระบวนการเรียนการสอน ซึ่งพบว่ามีทั้งส่วนดีและส่วนบกพร่องที่ต้องปรับปรุงแก้ไขลักษณะที่เกิดขึ้นดังกล่าวนี้ เป็นปัญหาอันเนื่องมาจากสภาพแวดล้อมและข้อจำกัดในการจัดการศึกษา การประเมินผล จึงเป็นสิ่งจำเป็นและต้องการกระทำอย่างมีแบบแผน นอกจากนี้ สมจิตรา เรืองศรี และเพ็ญศรี เศรษฐวงศ์ (2533 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการสำรวจระบบการให้เกรดของอาจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า ลักษณะข้อสอบของอาจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหงเป็นแบบอัตนัยมากที่สุด ระบบการให้เกรดของอาจารย์

มหาวิทยาลัยรามคำแหงที่นิยมมากที่สุด คือ แบบอิงเกณฑ์ อาจารย์ที่นิยมใช้ระบบนี้ ได้แก่ อาจารย์คณะนิติศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์ วิธีการที่ใช้ในการให้เกรดที่นิยมมากที่สุด คือ การกำหนดเกณฑ์เป็นคะแนนเปอร์เซ็นต์ ส่วนอาจารย์คณะบริหารธุรกิจนิยมให้เกรดแบบผสมมากที่สุด วิธีการที่ใช้ในการให้เกรดที่นิยมมากที่สุด คือ การกำหนดเกณฑ์เป็นคะแนนเปอร์เซ็นต์ แล้วพิจารณาจำนวนคนสอบได้สอบตกประกอบด้วย และสุวิมล ว่องวานิช (2533 : 117-118) ได้ศึกษาสภาพการวัดและประเมินผลการเรียนของอาจารย์ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ใช้ข้อสอบอัตนัยหรืออัตนัยคละกับปรนัยในการวัดความรู้เนื้อหาทางทฤษฎี โดยภาพรวมในการวัดภาคปฏิบัติจุดเน้นอยู่ที่กระบวนการปฏิบัติมากกว่าคุณภาพของงาน และพบว่า ไม่ว่าสาขาใดก็ตาม มีความคล้ายคลึงกัน ในเรื่องของกระบวนการสร้างข้อสอบ การสอบ การตรวจ การตัดเกรด

ดังนั้น การวัดและประเมินผลไม่ว่าสถานศึกษาใด คณะใดก็ตามมีความคล้ายคลึงกัน ตั้งแต่กระบวนการสร้างข้อสอบ การสอบ การตรวจ การตัดเกรด

4. การบริการวิชาการ

หัทธยา ชาตวัฒนศิริ (2530 : 119-123) ได้วิจัยความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีความต้องการใช้บริการของสำนักบริการวิชาการและทดสอบประเมินผลมหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยทุกคณะ พบว่า นักศึกษาที่มีความคิดเห็นต่อการให้บริการของหน่วยงานต่างๆ ของสำนักบริการวิชาการและทดสอบประเมินผล อยู่ในระดับปานกลาง การให้บริการเจ้าหน้าที่ ความเหมาะสมของสถานที่และการประชาสัมพันธ์ นอกจากนี้ มงคล แก้วพวงงาม (2528 : 91) พบว่า อาจารย์ศิลปศึกษาควรให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน ได้แก่ การเผยแพร่ผลงานและความรู้เรื่องศิลปศึกษาในรูปแบบของนิทรรศการ เผยแพร่ความรู้ทางวิชาการ การอบรม สัมมนาการสอน การบรรยายพิเศษ การจัดปาฐกถา เป็นต้น จึงทำให้ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์สอดคล้องกัน ซึ่งข้อจำกัดในเรื่องคณะวิชาไม่เป็นอุปสรรคต่อการบริการทางวิชาการแก่สังคม และผลงานวิจัยของปราณี นาคแก้ว (2533 : 38) เกี่ยวกับสภาพการให้บริการของคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า นักศึกษาไม่พอใจต่อการให้บริการของคณะบริหารธุรกิจร้อยละ 50.6 นอกจากนี้ยังพบว่า นักศึกษามีความต้องการให้บริการในหน่วยงานทะเบียน หน่วยงานแนะแนวการศึกษาและอาชีพอยู่ในระดับ หรืออาจกล่าวได้ว่าการจัดการให้บริการของคณะธุรกิจยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร

ดังนั้นการบริการวิชาการในแต่ละคณะย่อมต้องมียุทธศาสตร์ที่ชัดเจน ในการให้บริการวิชาการทั้งในสถาบันและสังคม จึงต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายฝ่าย เพื่อที่จะให้การบริการวิชาการมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

5. การพัฒนาอาจารย์

จากการศึกษาของลาวัลย์ ภัคศิริขิต (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความต้องการวิธีการพัฒนาสมรรถภาพการทำงานของครูอาจารย์ในวิทยาลัยอาชีวศึกษา กลุ่มภาคกลาง พบว่าอาจารย์ที่ปฏิบัติการในคณะวิชาต่างกันมีความคิดเห็นต่างกัน นอกจากนี้ สุนทร วิไลลักษณ์ (2540 : 105) ได้ศึกษาเรื่องการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร พบว่า ครู-อาจารย์ในสาขาวิชาพื้นฐาน กับครู-อาจารย์สาขาวิชาชีพ มีความต้องการวิธีการพัฒนาสมรรถภาพการทำงานที่แตกต่างกัน และ เสาวลักษณ์ มิชเนตร (2542 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความต้องการในการพัฒนาบุคลากรของครูในโรงเรียนประถมศึกษา อำเภอปราสาท จังหวัดสุรินทร์ พบว่า ครูที่สอนรายด้านรายวิชา มีความต้องการพัฒนาที่แตกต่างกัน

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการพัฒนาอาจารย์ในแต่ละคณะ สาขาวิชาหรือสถาบันต่างๆ ย่อมมีความเห็นแตกต่างกัน แต่ที่เห็นตรงกัน คือ เรื่องการต้องการพัฒนาศักยภาพของตนเองให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น เนื่องจากถ้าอาจารย์เป็นผู้ที่ได้รับการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพแล้ว ย่อมส่งผลต่อผู้เรียนได้อีกด้วย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นอาจารย์ที่ทำการสอนในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม จำนวน 209 คน และนักศึกษาที่กำลังศึกษาในชั้นปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ระดับปริญญาตรี ของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม จำนวน 1,753 คน รวมประชากรทั้งสิ้น 1,962 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ อาจารย์ที่ทำการสอนในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม จำนวน 209 คน โดยวิจัยนี้ประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง ส่วนนักศึกษาที่กำลังศึกษาในชั้นปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ระดับปริญญาตรี ของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม จำนวน 614 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น โดยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 35 ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ได้กลุ่มตัวอย่างรวมจำนวนทั้งสิ้น 823 คน

ตาราง 1 จำนวนนักศึกษาที่เป็นประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

คณะ	นักศึกษา	
	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	497	175
คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	485	170
คณะเทคโนโลยีการเกษตร	123	43
คณะวิทยาการจัดการ	447	157
คณะครุศาสตร์	201	69
รวม	1,753	614

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการบริหารวิชาการ เพื่อนำมากำหนดกรอบและขอบเขตเนื้อหาในการสร้างแบบสอบถาม

2. นำข้อมูลมาสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม แบบสอบถามสำหรับอาจารย์ มี 5 ด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและการประเมินผล การบริการวิชาการ และการพัฒนาอาจารย์ แบบสอบถามนักศึกษามี 4 ด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและการประเมินผล และการบริการวิชาการ โดยศึกษาวิธีสร้างแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามวิธีการของไลเคิร์ต (Likert's Scale) ลักษณะแบบสอบถามแบ่งเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ประกอบด้วย

2.1 แบบสอบถามความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ใน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตร จำนวน 10 ข้อ การจัดการเรียน

การสอน จำนวน 11 ข้อ การวัดและการประเมินผล จำนวน 11 ข้อ การบริการวิชาการ จำนวน 8 ข้อ และการพัฒนาอาจารย์ จำนวน 13 ข้อ รวม 53 ข้อ

2.2 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการใน มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ใน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตร จำนวน 10 ข้อ การจัดการเรียนการสอน จำนวน 13 ข้อ การวัดและการประเมินผล จำนวน 10 ข้อ และการบริการวิชาการ จำนวน 10 ข้อ รวม 43 ข้อ

การกำหนดการให้คะแนนจากแบบสอบถาม ผู้วิจัยกำหนดค่าน้ำหนักคะแนน ดังนี้
 คะแนน 5 หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่าข้อความมีความเหมาะสม มากที่สุด
 คะแนน 4 หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่าข้อความมีความเหมาะสม มาก
 คะแนน 3 หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่าข้อความมีความเหมาะสม ปานกลาง
 คะแนน 2 หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่าข้อความมีความเหมาะสม น้อย
 คะแนน 1 หมายถึง ผู้ตอบเห็นว่าข้อความมีความเหมาะสม น้อยที่สุด

เกณฑ์การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการพิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ย ดังนี้

4.50 – 5.00	หมายถึง	ผู้ตอบมีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการ ว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด
3.50 – 4.49	หมายถึง	ผู้ตอบมีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการ ว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก
2.50 – 3.49	หมายถึง	ผู้ตอบมีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการ ว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง
1.50 – 2.49	หมายถึง	ผู้ตอบมีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการ ว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย
1.00 – 1.49	หมายถึง	ผู้ตอบมีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการ ว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อยที่สุด

เกณฑ์ในการประเมิน

เกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินค่าคะแนนเฉลี่ยความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาใน มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

ถ้าค่าคะแนนเฉลี่ยความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษา สูงกว่า 3.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ถือว่า การบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มีความเหมาะสมสูงกว่าเกณฑ์

ถ้าค่าคะแนนเฉลี่ยความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษา ต่ำกว่า 3.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ถือว่า การบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มีความเหมาะสมต่ำกว่าเกณฑ์

ถ้าค่าคะแนนเฉลี่ยความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษา เท่ากับ 3.00 ถือว่า การบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ไม่แตกต่างจากเกณฑ์

3. นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้ว เสนอต่อประธานหรือกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโท เพื่อพิจารณาความครอบคลุมในเนื้อหา ส่วนและภาษา

4. หากคุณภาพของเครื่องมือโดยนำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน (ภาคผนวก ก) ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา แล้วจึงนำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไข และนำเสนอต่อประธาน และกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโท เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ชัดเจนอีกครั้งหนึ่ง ก่อนที่จะนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try-out) ซึ่งแบบสอบถามสำหรับอาจารย์มีข้อคำถามจำนวน 54 ข้อ และแบบสอบถามสำหรับนักศึกษามีข้อคำถามจำนวน 43 ข้อ

5. ปรับปรุงแบบสอบถามแล้วนำไปทดลองใช้ (Try-out) กับอาจารย์จำนวน 50 คน เกี่ยวกับความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม และนักศึกษาที่มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม จำนวน 50 คน เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกของเครื่องมือเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิคการหาค่าร้อยละ 25 ของกลุ่มสูง และร้อยละ 25 ของกลุ่มต่ำ และใช้การทดสอบค่าที่ (t-test) วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก จากนั้นเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไปไว้ใช้เป็นแบบสอบถาม แบบสอบถามสำหรับอาจารย์ที่มีค่าอำนาจจำแนกตามเกณฑ์ มีจำนวน 53 ข้อ และแบบสอบถามสำหรับนักศึกษาที่มีค่าอำนาจจำแนกตามเกณฑ์ มีจำนวน 43 ข้อ

6. วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามสำหรับอาจารย์และนักศึกษา โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) (Cronbach, 1970 : 161) แบบสอบถามสำหรับอาจารย์มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9664 และแบบสอบถามสำหรับนักศึกษามีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9627

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยดำเนินงานเป็นขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยขอหนังสือแนะนำจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปยังมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม เพื่อขออนุญาตให้อาจารย์และนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถาม

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาดำเนินการตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม โดยส่งแบบสอบถามสำหรับอาจารย์ไปจำนวน 209 ฉบับ ได้รับคืนและมีความสมบูรณ์ จำนวน 195 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 93.30 และส่งแบบสอบถามสำหรับนักศึกษาไปจำนวน 614 ฉบับ ได้รับคืนและมีความสมบูรณ์ จำนวน 607 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 98.85 และนำแบบสอบถามที่สมบูรณ์มาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ตามความมุ่งหมายข้อที่ 1 เพื่อศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์ ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ในด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล การบริการวิชาการ และการพัฒนาอาจารย์ โดยรวมทั้ง 5 ด้านและในแต่ละด้าน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. ตามความมุ่งหมายข้อที่ 2 เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษา ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ในด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล และการบริการวิชาการ โดยรวมทั้ง 4 ด้านและในแต่ละด้าน วิเคราะห์ข้อมูล โดยการหาค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3. ตามความมุ่งหมายข้อที่ 3 เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามคณะ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way Analysis of Variance) ในกรณี que พบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงจะทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe's Method) (Ferguson. 1981 :190,308)

4. ตามความมุ่งหมายข้อที่ 4 เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามคณะ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way Analysis of Variance) ในกรณี que พบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงจะทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe's Method) (Ferguson. 1981 :190,308)

5. ตามความมุ่งหมายข้อที่ 5 เพื่อประเมินความคิดเห็นของอาจารย์ ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน โดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์โดยใช้การทดสอบค่าทีแบบ One Sample t - test

6. ตามความมุ่งหมายข้อที่ 6 เพื่อประเมินความคิดเห็นของนักศึกษา ที่มีต่อการบริหาร วิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน โดยเปรียบเทียบกับ เกณฑ์โดยใช้การทดสอบค่าที่แบบ One Sample t - test

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ได้แก่

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) (Ferguson . 1981 : 49)

1.2 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) (Ferguson . 1981 : 68)

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

2.1 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามเป็นรายข้อ โดยใช้การทดสอบค่าที่ (t - test) เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสูงกับกลุ่มต่ำ (Ferguson . 1981 : 108)

2.2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้การหาสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha - Coefficient) (Cronbach. 1970 : 161)

3. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

3.1 การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรคณะวิชา โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way Analysis of Variance) ในกรณีที่พบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงจะทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe's Method) (Ferguson. 1981 : 190,308)

3.2 การทดสอบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ โดยใช้การทดสอบค่าที่แบบ One Sample t - test (Ferguson . 1981 : 178)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิจัย

n	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
t	แทน	สถิติที่ใช้พิจารณา t - distribution
F	แทน	สถิติที่ใช้พิจารณา F - distribution
df	แทน	ระดับชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
SS	แทน	ผลบวกกำลังสองของคะแนน (Sum of Squares)
MS	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ยของผลบวกกำลังสองของคะแนน (Mean Squares)
p	แทน	ความน่าจะเป็นที่สถิติที่ใช้ทดสอบจะตกอยู่ในช่วงปฏิเสธสมมติฐาน
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเสนอเป็น 6 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้านคือ ด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล การบริการวิชาการ และการพัฒนาอาจารย์

ตอนที่ 2 การศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้านคือ ด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล และการบริการวิชาการ

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามตัวแปรคณะ

ตอนที่ 4 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามตัวแปรคณะ

ตอนที่ 5 การประเมินความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน โดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์

ตอนที่ 6 การประเมินความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน โดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้านคือ ด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล การบริการวิชาการ และการพัฒนาอาจารย์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการคำนวณหาค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังแสดงในตาราง 2 - 7

ตาราง 2 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน

การบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม	n = 195		การแปลความหมาย
	\bar{X}	S.D.	
1. ด้านหลักสูตร	2.81	0.55	ปานกลาง
2. ด้านการจัดการเรียนการสอน	2.88	0.43	ปานกลาง
3. ด้านการวัดและการประเมินผล	3.05	0.45	ปานกลาง
4. ด้านการบริการวิชาการ	3.08	0.49	ปานกลาง
5. ด้านการพัฒนาอาจารย์	2.83	0.46	ปานกลาง
รวม	2.92	0.38	ปานกลาง

จากตาราง 2 อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.92$, S.D. = 0.38) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในทุกด้านว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 3 ค่าคะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านหลักสูตรเป็นรายข้อ

การบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม	n = 195		การแปล ความหมาย
	\bar{X}	S.D.	
1. ความสอดคล้องของรายวิชาต่างๆกับความมุ่งหมาย ของหลักสูตร	3.31	0.69	ปานกลาง
2. การให้คำอธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา ต่างๆ	2.91	0.80	ปานกลาง
3. เนื้อหาวิชาภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติมีความ สอดคล้องกัน	2.61	0.78	ปานกลาง
4. การวางแผนเกี่ยวกับการจัดรายวิชาต่างๆใน หลักสูตร	2.96	0.74	ปานกลาง
5. การจัดงบประมาณในการดำเนินการพัฒนาหลักสูตร	2.68	0.78	ปานกลาง
6. การเผยแพร่หรือแจกเอกสารหลักสูตรแก่อาจารย์ ทุกคนให้รับทราบเพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติ	2.69	0.81	ปานกลาง
7. การจัดประชุมและสัมมนาเพื่อปรับปรุงหลักสูตร	3.06	0.72	ปานกลาง
8. การสำรวจความคิดเห็นของอาจารย์เพื่อนำข้อมูลมา ใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตร	2.67	0.75	ปานกลาง
9. การมีส่วนร่วมในการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรใน รายวิชาที่อาจารย์ทำการสอน	2.61	0.80	ปานกลาง
10. การประเมินผลการใช้หลักสูตรในรายวิชาที่อาจารย์ ทำการสอน	2.65	0.83	ปานกลาง
รวม	2.81	0.55	ปานกลาง

จากตาราง 3 อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านหลักสูตร โดยรวมว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.81$, S.D. = 0.55) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อาจารย์มีความคิดเห็นว่าทุกข้อมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 4 ค่าคะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการจัดการเรียนการสอน เป็นรายข้อ

การบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม	n = 195		การแปลความหมาย
	\bar{X}	S.D.	
11. การจัดทำตารางสอนวิชาพื้นฐาน	3.19	0.58	ปานกลาง
12. การจัดทำตารางสอนประจำปีและประจำภาคเรียน	2.96	0.62	ปานกลาง
13. การจัดทำแผนการสอนในแต่ละรายวิชา	2.57	0.65	ปานกลาง
14. การจัดทำปฏิทินการศึกษาเพื่อการวางแผน การดำเนินงานด้านวิชาการ	2.70	0.70	ปานกลาง
15. การจัดจำนวนนักศึกษาในแต่ละกลุ่มเรียน	3.00	0.67	ปานกลาง
16. การจัดอาจารย์เข้าสอนในแต่ละรายวิชา	3.10	0.70	ปานกลาง
17. การจัดทำคู่มือการสอนในรายวิชาต่างๆ	3.02	0.66	ปานกลาง
18. การจัดทำเอกสารและตำราในรายวิชาต่างๆ	3.08	0.66	ปานกลาง
19. การจัดโสตทัศนอุปกรณ์ในการเรียนการสอน รายวิชาต่างๆ	3.01	0.66	ปานกลาง
20. การจัดหาสื่อด้านวิชาการให้แก่อาจารย์	2.64	0.79	ปานกลาง
21. การจัดประชุม สัมมนา เพื่อปรับปรุงแก้ไขการ จัดการเรียนการสอน	2.44	0.73	น้อย
รวม	2.88	0.43	ปานกลาง

จากตาราง 4 อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการจัดการเรียนการสอน โดยรวมว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.88$, S.D. = 0.43) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อาจารย์มีความคิดเห็นส่วนใหญ่ว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นข้อ 21 การจัดประชุม สัมมนา เพื่อปรับปรุงแก้ไขการจัดการเรียนการสอน อาจารย์มีความคิดเห็นว่ามีเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.44$, S.D. = 0.73)

ตาราง 5 ค่าคะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการวัดและการประเมินผล เป็นรายข้อ

การบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม	n = 195		การแปลความหมาย
	\bar{X}	S.D.	
22. มหาวิทยาลัยจัดทำเอกสารเกี่ยวกับการวัดและการประเมินผลเพื่อเผยแพร่ให้แก่อาจารย์	3.35	0.59	ปานกลาง
23. มหาวิทยาลัยส่งเสริมและสนับสนุนให้อาจารย์มีความรู้ความเข้าใจเรื่องการวัดและประเมินผล	2.94	0.69	ปานกลาง
24. มหาวิทยาลัยจัดอบรมสัมมนาเกี่ยวกับเทคนิคการวัดและการประเมินผลให้แก่อาจารย์	2.91	0.70	ปานกลาง
25. มหาวิทยาลัยมีการจัดอบรมความรู้เกี่ยวกับการสร้างข้อสอบให้มีมาตรฐานแก่อาจารย์	3.08	0.61	ปานกลาง
26. มหาวิทยาลัยส่งเสริมและสนับสนุนให้อาจารย์วิเคราะห์ข้อสอบ	2.74	0.88	ปานกลาง
27. อาจารย์มีการนำผลวิเคราะห์ข้อสอบมาปรับปรุง	3.33	0.77	ปานกลาง
28. มหาวิทยาลัยสนับสนุนอุปกรณ์เพื่ออำนวยความสะดวกในการจัดทำแบบทดสอบและข้อสอบ เช่น เครื่องถ่ายเอกสาร คอมพิวเตอร์	3.33	0.78	ปานกลาง
29. มหาวิทยาลัยมีนโยบายให้มีการจัดทำคลังข้อสอบ	3.00	0.76	ปานกลาง
30. มหาวิทยาลัยแจ้งผลการสอบให้นักศึกษาทราบผ่านทางสื่อเทคโนโลยี เช่น อินเทอร์เน็ต	3.58	0.74	มาก
31. มหาวิทยาลัยได้จัดทำรายงานผลการสอบให้นักศึกษาทราบอย่างเป็นทางการ	2.69	0.74	ปานกลาง
32. มหาวิทยาลัยได้จัดประชุมเพื่อปรับปรุงแก้ไขกระบวนการสอบ	2.62	0.69	ปานกลาง
รวม	3.05	0.45	ปานกลาง

จากตาราง 5 อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการวัดและการประเมินผล โดยรวมว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.05$, S.D. = 0.45) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อาจารย์มีความคิดเห็นส่วนใหญ่ว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นข้อ 30 มหาวิทยาลัยแจ้งผลการสอบให้ผู้เรียนทราบผ่านทางสื่อเทคโนโลยี เช่น อินเทอร์เน็ต อาจารย์มีความคิดเห็นว่ามีเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.58$, S.D. = 0.74)

ตาราง 6 ค่าคะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการบริการวิชาการ เป็นรายข้อ

การบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม	n = 195		การแปล ความหมาย
	\bar{X}	S.D.	
33. การบริการวิชาการแก่สังคมในรูปแบบ การอบรม การสัมมนา ฯลฯ	3.18	0.63	ปานกลาง
34. คณะต่างๆ ในมหาวิทยาลัยจัดประชุม อบรม สัมมนา ให้แก่หน่วยงานภายนอก	2.91	0.58	ปานกลาง
35. การสนับสนุนอาจารย์ในการเป็นวิทยากรให้แก่ หน่วยงานภายนอก	2.88	0.71	ปานกลาง
36. การจัดสัมมนาทางวิชาการ โดยความร่วมมือกับ หน่วยงานของรัฐและเอกชน	3.10	0.70	ปานกลาง
37. การบริการเผยแพร่ความรู้ด้านวิชาการผ่านสื่อ มวลชน เช่น รายการวิทยุ วารสาร	2.52	0.75	ปานกลาง
38. การบริการวิชาการแก่ชุมชนเป็นรายวิชาโดยไม่รับ ปริญญา	3.14	0.83	ปานกลาง
39. การบริการแก่นักศึกษาในการยืมสื่อทางการศึกษา	3.44	0.78	ปานกลาง
40. การบริการให้นักศึกษาลงทะเบียนเรียนโดยใช้ เทคโนโลยีที่ทันสมัย	3.52	0.78	มาก
รวม	3.08	0.49	ปานกลาง

จากตาราง 6 อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏ จันทรเกษม ด้านการบริการวิชาการโดยรวม ว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.08, S.D. = 0.49$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อาจารย์มีความคิดเห็นส่วนใหญ่ว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นข้อ 40 การบริการให้นักศึกษาลงทะเบียนเรียน โดยใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย อาจารย์มีความคิดเห็นว่ามีเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.52, S.D. = 0.78$)

ตาราง 7 ค่าคะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการพัฒนาอาจารย์ เป็นรายข้อ

การบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม	n = 195		การแปล ความหมาย
	\bar{X}	S.D.	
41. การคัดเลือกอาจารย์ให้ได้ศึกษาต่อภายในและ และต่างประเทศ	2.94	0.65	ปานกลาง
42. การให้อาจารย์เข้ารับการฝึกอบรมภายในประเทศ	2.97	0.69	ปานกลาง
43. การให้อาจารย์เข้าร่วมฝึกอบรมในต่างประเทศ	2.29	0.65	น้อย
44. การส่งเสริมและสนับสนุนให้อาจารย์เข้าร่วม สัมมนาทางวิชาการ	3.27	0.73	ปานกลาง
45. การจัดให้อาจารย์ไปปฏิบัติงานสถาบันอุดมศึกษาทั้ง ภายในและต่างประเทศ	2.97	0.60	ปานกลาง
46. การสนับสนุนเผยแพร่ผลงานทางวิชาการของ อาจารย์	2.79	0.84	ปานกลาง
47. การจัดงบประมาณในการทำผลงานทางวิชาการ ให้แก่อาจารย์	2.81	0.87	ปานกลาง
48. การเชิญวิทยากรผู้เชี่ยวชาญมาให้ความรู้แก่ อาจารย์ในด้านการทำผลงานทางวิชาการ	2.41	0.80	น้อย
49. การจัดหาเอกสารตำราและอื่นๆ เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ อาจารย์	2.56	0.76	ปานกลาง
50. การจัดทำแผนพัฒนาอาจารย์ประจำปี	2.65	0.65	ปานกลาง
51. การวางแผนพัฒนาอาจารย์ประจำปี	2.85	0.62	ปานกลาง

การบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม	n = 195		การแปล ความหมาย
	\bar{X}	S.D.	
52. การสนับสนุนให้อาจารย์อบรมเพิ่มเติมทางด้าน ภาษาต่างประเทศ	3.18	0.74	ปานกลาง
53. การสนับสนุนให้อาจารย์อบรมเพิ่มเติมทางด้าน คอมพิวเตอร์	3.10	0.75	ปานกลาง
รวม	2.83	0.46	ปานกลาง

จากตาราง 7 อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการพัฒนาอาจารย์ โดยรวมว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.83$, S.D. = 0.46) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อาจารย์มีความคิดเห็นส่วนใหญ่ว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นข้อ 43 การให้อาจารย์เข้าร่วมฝึกอบรมในต่างประเทศ ($\bar{X} = 2.29$, S.D. = 0.65) และข้อ 48 การเชิญวิทยากรผู้เชี่ยวชาญมาให้ความรู้แก่อาจารย์ในด้านการทำผลงานทางวิชาการ ($\bar{X} = 2.41$, S.D. = 0.80) อาจารย์มีความคิดเห็นว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย

ตอนที่ 2 การศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้านคือ ด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล และการบริการวิชาการ โดยการหาค่าคะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังแสดงในตาราง 8 - 12

ตาราง 8 ค่าคะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน

การบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม	n = 607		การแปลความหมาย
	\bar{X}	S.D.	
1. ด้านหลักสูตร	3.57	0.66	มาก
2. ด้านการจัดการเรียนการสอน	3.51	0.66	มาก
3. ด้านการวัดและการประเมินผล	3.43	0.73	ปานกลาง
4. ด้านการบริการวิชาการ	3.53	0.71	มาก
รวม	3.51	0.65	มาก

จากตาราง 8 นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.51$, S.D. = 0.65) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการส่วนใหญ่ว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ยกเว้นด้านการวัดและการประเมินผล นักศึกษามีความคิดเห็นว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.43$, S.D. = 0.73)

ตาราง 9 ค่าคะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านหลักสูตร เป็นรายข้อ

การบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม	n = 607		การแปล ความหมาย
	\bar{X}	S.D.	
1. หลักสูตรมีความทันสมัย	3.75	0.79	มาก
2. จุดมุ่งหมายของหลักสูตรมีความชัดเจน	3.67	0.86	มาก
3. รายวิชามีการสนองต่อปรัชญาของคณะและสถาบัน	3.56	0.91	มาก
4. สำนักส่งเสริมวิชาการจัดหลักสูตรที่มีความสอดคล้องกับความต้องการของสังคม	3.52	0.89	มาก
5. อาจารย์มีการเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้แสดงออกทางความคิดสร้างสรรค์	3.58	0.87	มาก
6. อาจารย์ได้มีการส่งเสริมให้นักศึกษาได้คิดวิเคราะห์อย่างมีเหตุผล	3.43	0.94	ปานกลาง
7. มหาวิทยาลัยจัดเนื้อหาของหลักสูตรเพื่อให้นักศึกษามีวิจรรณญาณในการตัดสินใจ	3.55	0.93	มาก
8. สำนักส่งเสริมวิชาการได้จัดหลักสูตรที่หลากหลายเพื่อให้นักศึกษาได้เลือกเรียนตามความสนใจ	3.57	0.93	มาก
9. มหาวิทยาลัยได้จัดทำคู่มือเกี่ยวกับรายละเอียดของหลักสูตรต่างๆ ให้นักศึกษาได้วางแผนการเรียน	3.53	0.91	มาก
10. มีการสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษาเพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการพัฒนาหลักสูตร	3.55	0.90	มาก
รวม	3.57	0.66	มาก

จากตาราง 9 นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านหลักสูตร โดยรวมว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.57$, S.D. = 0.66) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นส่วนใหญ่ว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ยกเว้นข้อ 6 อาจารย์ได้มีการส่งเสริมให้นักศึกษาได้คิดวิเคราะห์อย่างมีเหตุผล นักศึกษามีความคิดเห็นว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.43$, S.D. = 0.94)

ตาราง 10 ค่าคะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการจัดการเรียนการสอน เป็นรายข้อ

การบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม	n = 607		การแปล ความหมาย
	\bar{X}	S.D.	
11. การจัดการเรียนการสอนเป็นไปตามวัตถุประสงค์	3.58	0.82	มาก
12. นักศึกษาได้เลือกเรียนตามความสามารถและความสนใจ	3.54	0.91	มาก
13. อาจารย์มีคุณสมบัติเหมาะสมในการสอนแต่ละรายวิชา	3.55	0.91	มาก
14. อาจารย์มีการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย	3.51	0.89	มาก
15. อาจารย์มีวิธีการสอนที่หลากหลาย	3.55	0.88	มาก
16. อาจารย์จัดสื่อการสอนได้สอดคล้องกับเนื้อหาของวิชา	3.51	0.95	มาก
17. มหาวิทยาลัยได้จัดทำปฏิทินการศึกษาแจกให้นักศึกษาเพื่อวางแผนการเรียน	3.35	1.07	ปานกลาง
18. มหาวิทยาลัยได้มีการจัดหาวัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอนอย่างเพียงพอ	3.57	0.94	มาก
19. มหาวิทยาลัยจัดห้องอ่านหนังสือให้เพียงพอ	3.48	0.89	ปานกลาง
20. มหาวิทยาลัยจัดสภาพแวดล้อมภายในมหาวิทยาลัยให้มีบรรยากาศทางวิชาการ	3.42	0.94	ปานกลาง
21. สำนักส่งเสริมวิชาการได้ปรับปรุงตำราเรียนให้ทันสมัยสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงในปัจจุบัน	3.54	0.87	มาก
22. มหาวิทยาลัยจัดอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อให้คำแนะนำด้านการเรียนการสอน	3.54	0.91	มาก
23. มหาวิทยาลัยจัดสถานที่ให้อยู่ในสภาพพร้อมที่จะบริการแก่นักศึกษา	3.50	0.99	มาก
รวม	3.51	0.66	มาก

จากตาราง 10 นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการจัดการเรียนการสอน โดยรวมว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.51$, S.D. = 0.66) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นส่วนใหญ่ว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ยกเว้นข้อ 17 มหาวิทยาลัยได้จัดทำปฏิทินการศึกษาแจกให้นักศึกษาเพื่อวางแผนการเรียน ($\bar{X} = 3.35$, S.D. = 1.07) ข้อ 19 มหาวิทยาลัยจัดห้องอ่านหนังสือให้อย่างเพียงพอ ($\bar{X} = 3.48$, S.D. = 0.89) และข้อ 20 มหาวิทยาลัยจัดสภาพแวดล้อมภายในมหาวิทยาลัยให้มีบรรยากาศทางวิชาการ ($\bar{X} = 3.42$, S.D. = 0.94) นักศึกษามีความคิดเห็นว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 11 ค่าคะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการวัดและการประเมินผล เป็นรายข้อ

การบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม	n = 607		การแปลความหมาย
	\bar{X}	S.D.	
24. มหาวิทยาลัยกำหนดเกณฑ์การวัดและการประเมินผลการเรียน	3.61	0.90	มาก
25. อาจารย์ได้นำเกณฑ์การวัดและการประเมินผลที่มหาวิทยาลัยกำหนดมาใช้	3.44	1.01	ปานกลาง
26. การประเมินผลแต่ละวิชาสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร	3.41	0.96	ปานกลาง
27. เครื่องมือที่ใช้วัดผลการเรียนมีมาตรฐาน	3.22	1.05	ปานกลาง
28. มหาวิทยาลัยใช้ข้อสอบในการวัดผลทางด้านภาคทฤษฎีในแต่ละรายวิชา	3.44	0.97	ปานกลาง
29. อาจารย์มีการวัดและการประเมินผลด้านจิตพิสัย เช่น ด้านวินัย คุณธรรม	3.47	1.01	ปานกลาง
30. อาจารย์มีการแจ้งผลการประเมินให้นักศึกษาทราบอย่างสม่ำเสมอ	3.34	1.07	ปานกลาง
31. มหาวิทยาลัยแจกตารางสอบในแต่ละรายวิชาให้กับนักศึกษา	3.49	0.98	ปานกลาง
32. มหาวิทยาลัยแจ้งผลการสอบตรงเวลา	3.38	0.98	ปานกลาง

การบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม	n = 607		การแปล ความหมาย
	\bar{X}	S.D.	
33. มหาวิทยาลัยแจ้งผลการสอบให้นักศึกษาโดยใช้ เทคโนโลยีที่ทันสมัย	3.52	0.98	มาก
รวม	3.43	0.73	ปานกลาง

จากตาราง 11 นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการวัดและการประเมินผล โดยรวมว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.43$, S.D. = 0.73) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นส่วนใหญ่ว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นข้อ 24 มหาวิทยาลัยกำหนดเกณฑ์การวัดและการประเมินผลการเรียน ($\bar{X} = 3.61$, S.D. = 0.90) และข้อ 33 มหาวิทยาลัยแจ้งผลการสอบให้นักศึกษาโดยใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย ($\bar{X} = 3.52$, S.D. = 0.98) นักศึกษามีความคิดเห็นว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

ตาราง 12 ค่าคะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการบริการวิชาการ เป็นรายข้อ

การบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม	n = 607		การแปล ความหมาย
	\bar{X}	S.D.	
34. มหาวิทยาลัยจัดบริการวิชาการแก่สังคมในด้าน การอบรม การสัมมนา	3.57	0.90	มาก
35. มหาวิทยาลัยนำเสนอผลงานวิชาการผ่านสื่อมวลชน	3.57	0.92	มาก
36. มหาวิทยาลัยจัดบริการให้คำปรึกษาในด้านการเรียน	3.55	0.92	มาก
37. มหาวิทยาลัยจัดบริการให้คำปรึกษาในด้านปัญหา ส่วนตัว	3.45	0.93	ปานกลาง
38. การปฐมนิเทศนักศึกษาใหม่เกี่ยวกับการเรียนการสอน	3.55	0.95	มาก
39. มหาวิทยาลัยจัดบริการลงทะเบียนเรียนให้กับ นักศึกษาด้วยเทคโนโลยีที่ทันสมัย	3.49	0.89	ปานกลาง
40. มหาวิทยาลัยจัดเจ้าหน้าที่แนะนำการลงทะเบียนเรียน ให้กับนักศึกษา	3.53	0.94	มาก
41. มหาวิทยาลัยให้บริการสืบค้นข้อมูลทางวิชาการโดย ใช้ระบบสื่อสารสนเทศ เช่น ทางอินเทอร์เน็ต ฐาน ข้อมูลที่เชื่อมโยงแบบออนไลน์	3.50	0.90	มาก
42. มหาวิทยาลัยมีการจัดเจ้าหน้าที่ในการอบรมนักศึกษา ในการใช้วัสดุอุปกรณ์ เช่น การสืบค้นข้อมูลแบบ ต่างๆ	3.57	1.00	มาก
43. มหาวิทยาลัยมีการบริการข่าวสารให้กับนักศึกษา เช่น หนังสือพิมพ์ของมหาวิทยาลัย โบปลิว วารสาร ป้ายประกาศ	3.56	0.98	มาก
รวม	3.53	0.71	มาก

จากตาราง 12 นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการบริการวิชาการ โดยรวมว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.53$, S.D. = 0.71) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นส่วนใหญ่ว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ยกเว้นข้อ 37 มหาวิทยาลัยจัดบริการให้คำปรึกษาในด้านปัญหาส่วนตัว ($\bar{X} = 3.45$, S.D. = 0.93) และข้อ 39 มหาวิทยาลัยจัดบริการลงทะเบียนเรียนให้กับนักศึกษาด้วยเทคโนโลยีที่ทันสมัย ($\bar{X} = 3.49$, S.D. = 0.89) นักศึกษามีความคิดเห็นว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามตัวแปรคณะ
โดยการวิเคราะห์ข้อมูลดังแสดงในตาราง 13 - 19

ตาราง 13 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยจำแนกตามคณะ

การบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
1. ด้านหลักสูตร	ระหว่างกลุ่ม	4	17.56	4.39	19.90	0.00
	ภายในกลุ่ม	190	41.92	0.22		
	รวม	194	59.49			
2. ด้านการจัดการเรียนการสอน	ระหว่างกลุ่ม	4	7.45	1.86	11.80	0.00
	ภายในกลุ่ม	190	29.98	0.15		
	รวม	194	37.44			
3. ด้านการวัดและการประเมินผล	ระหว่างกลุ่ม	4	6.05	1.51	8.35	0.00
	ภายในกลุ่ม	190	34.39	0.18		
	รวม	194	40.44			
4. ด้านการบริการวิชาการ	ระหว่างกลุ่ม	4	5.83	1.45	6.68	0.00
	ภายในกลุ่ม	190	41.42	0.21		
	รวม	194	47.25			
5. ด้านการพัฒนาอาจารย์	ระหว่างกลุ่ม	4	4.86	1.21	6.12	0.00
	ภายในกลุ่ม	190	37.68	0.19		
	รวม	194	42.55			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	4	6.06	1.51	12.49	0.00
	ภายในกลุ่ม	190	23.06	0.12		
	รวม	194	29.13			

จากตาราง 13 อาจารย์ที่สังกัดคณะต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและเป็นรายด้านทุกด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 14 การเปรียบเทียบเป็นรายคู่ความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวม จำแนกตามตัวแปรคณะ

คณะ	คณะ วิทยาการ จัดการ	คณะ วิทยาศาสตร์ และ เทคโนโลยี	คณะ มนุษยศาสตร์ และ สังคมศาสตร์	คณะ เทคโนโลยี การเกษตร	คณะ ครุศาสตร์	
	\bar{X}	2.64	2.86	2.89	3.03	3.21
คณะวิทยาการจัดการ	2.64			*	*	
คณะวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี	2.86				*	
คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์	2.89				*	
คณะเทคโนโลยี การเกษตร	3.03					
คณะครุศาสตร์	3.21					

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 14 อาจารย์คณะครุศาสตร์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวม แตกต่างจากอาจารย์ใน คณะวิทยาการจัดการ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้อาจารย์คณะเทคโนโลยีการเกษตรกับคณะวิทยาการจัดการ มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบว่ามี ความแตกต่างกัน

ตาราง 15 การเปรียบเทียบเป็นรายคู่ความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการใน มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านหลักสูตร จำแนกตามตัวแปรคณะ

คณะ	คณะ วิทยาการ จัดการ	คณะ มนุษยศาสตร์ และ สังคมศาสตร์	คณะ วิทยาศาสตร์ และ เทคโนโลยี	คณะ เทคโนโลยี การเกษตร	คณะ ครุศาสตร์	
	\bar{X}	2.48	2.61	2.72	2.96	3.36
คณะวิทยาการจัดการ	2.48			*	*	
คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์	2.61				*	
คณะวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี	2.72				*	
คณะเทคโนโลยี การเกษตร	2.96					
คณะครุศาสตร์	3.36					

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 15 อาจารย์คณะครุศาสตร์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการใน มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านหลักสูตร แตกต่างจากอาจารย์ใน คณะวิทยาการจัดการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้อาจารย์คณะเทคโนโลยีการเกษตรกับคณะวิทยาการจัดการมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบว่ามีความแตกต่างกัน

ตาราง 16 การเปรียบเทียบเป็นรายคู่ความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการใน มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการจัดการเรียนการสอน จำแนกตามตัวแปรคณะ

คณะ	คณะ วิทยาการ จัดการ	คณะ วิทยาศาสตร์ และ เทคโนโลยี	คณะ มนุษยศาสตร์ และ สังคมศาสตร์	คณะ เทคโนโลยี การเกษตร	คณะ ครุศาสตร์	
	\bar{X}	2.66	2.75	2.84	3.00	3.23
คณะวิทยาการจัดการ	2.66				*	
คณะวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี	2.75				*	
คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์	2.84				*	
คณะเทคโนโลยี การเกษตร	3.00					
คณะครุศาสตร์	3.23					

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 16 อาจารย์คณะครุศาสตร์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการใน มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการจัดการเรียนการสอน แตกต่างจากอาจารย์ใน คณะ วิทยาการจัดการ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบว่ามีความแตกต่างกัน

ตาราง 17 การเปรียบเทียบเป็นรายคู่ความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการใน มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการวัดและประเมินผล จำแนกตามตัวแปรคณะ

คณะ	คณะ วิทยาการ จัดการ	คณะ มนุษยศาสตร์ และ สังคมศาสตร์	คณะ วิทยาศาสตร์ และ เทคโนโลยี	คณะ เทคโนโลยี การเกษตร	คณะ ครุศาสตร์	
	\bar{X}	2.80	2.96	3.01	3.20	3.33
คณะวิทยาการจัดการ	2.80			*	*	
คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์	2.96				*	
คณะวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี	3.01				*	
คณะเทคโนโลยี การเกษตร	3.20					
คณะครุศาสตร์	3.33					

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 17 อาจารย์คณะครุศาสตร์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการใน มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการวัดและประเมินผล แตกต่างจากอาจารย์ใน คณะ วิทยาการจัดการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้อาจารย์คณะเทคโนโลยีการเกษตรกับคณะ วิทยาการจัดการมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบว่ามีความแตกต่างกัน

ตาราง 18 การเปรียบเทียบเป็นรายคู่ความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการใน มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการบริการวิชาการ จำแนกตามตัวแปรคณะ

คณะ	คณะ วิทยาการ จัดการ	คณะ ครุศาสตร์	คณะ เทคโนโลยี การเกษตร	คณะ วิทยาศาสตร์ และ เทคโนโลยี	คณะ มนุษยศาสตร์ และ สังคมศาสตร์	
	\bar{X}	2.71	3.04	3.13	3.18	3.22
คณะวิทยาการจัดการ	2.71					
คณะครุศาสตร์	3.04					
คณะเทคโนโลยี การเกษตร	3.13	*				
คณะวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี	3.18	*				
คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์	3.22	*				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 18 อาจารย์คณะวิทยาการจัดการ มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการ ในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการบริการวิชาการ แตกต่างจากอาจารย์ใน คณะ เทคโนโลยีการเกษตร คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะมนุษยศาสตร์และสังคม ศาสตร์ มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบว่า มีความแตกต่างกัน

ตาราง 19 การเปรียบเทียบเป็นรายคู่ความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการพัฒนาอาจารย์ จำแนกตามตัวแปรคณะ

คณะ	คณะ วิทยาการ จัดการ	คณะ วิทยาศาสตร์ และ เทคโนโลยี	คณะ มนุษยศาสตร์ และ สังคมศาสตร์	คณะ เทคโนโลยี การเกษตร	คณะ ครุศาสตร์	
	\bar{X}	2.59	2.73	2.87	2.89	3.08
คณะวิทยาการจัดการ	2.59				*	
คณะวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี	2.73				*	
คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์	2.87					
คณะเทคโนโลยี การเกษตร	2.89					
คณะครุศาสตร์	3.08					

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 19 อาจารย์คณะครุศาสตร์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการพัฒนาอาจารย์ แตกต่างจากอาจารย์ใน คณะวิทยาการจัดการ และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบว่ามีความแตกต่างกัน

ตอนที่ 4 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามตัวแปรคณะ โดยการวิเคราะห์ข้อมูลดังแสดงในตาราง 20 - 25

ตาราง 20 การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม จำแนกตามตัวแปรคณะ

การบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
1. ด้านหลักสูตร	ระหว่างกลุ่ม	4	18.76	4.69	11.43	0.00
	ภายในกลุ่ม	602	246.90	0.41		
	รวม	606	265.66			
2. ด้านการจัดการเรียนการสอน	ระหว่างกลุ่ม	4	12.70	3.17	7.38	0.00
	ภายในกลุ่ม	602	258.81	0.43		
	รวม	606	271.52			
3. ด้านการวัดและการประเมินผล	ระหว่างกลุ่ม	4	21.26	5.31	10.54	0.00
	ภายในกลุ่ม	602	303.47	0.50		
	รวม	606	324.74			
4. ด้านการบริการวิชาการ	ระหว่างกลุ่ม	4	17.10	4.27	8.80	0.00
	ภายในกลุ่ม	602	292.38	0.48		
	รวม	606	309.49			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	4	14.70	3.67	9.16	0.00
	ภายในกลุ่ม	602	241.43	0.40		
	รวม	606	256.13			

จากตาราง 20 นักศึกษาที่ศึกษาในคณะต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและเป็นรายด้านทุกด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 21 การเปรียบเทียบเป็นรายคู่ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวม จำแนกตามตัวแปรคณะ

คณะ	X	คณะ	คณะ	คณะ	คณะ	คณะ
		ครุศาสตร์	วิทยาการ จัดการ	วิทยาศาสตร์ และ เทคโนโลยี	เทคโนโลยี การเกษตร	มนุษยศาสตร์ และ สังคมศาสตร์
		3.16	3.39	3.58	3.59	3.65
คณะครุศาสตร์	3.16			*	*	*
คณะวิทยาการจัดการ	3.39					*
คณะวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี	3.58					
คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์	3.59					
คณะเทคโนโลยี การเกษตร	3.65					

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 21 นักศึกษาคณะครุศาสตร์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวม แตกต่างจากนักศึกษาใน คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะเทคโนโลยีการเกษตร และคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มีความคิดเห็นแตกต่างกับนักศึกษาในคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบว่ามีความแตกต่างกัน

ตาราง 22 การเปรียบเทียบเป็นรายคู่ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการใน มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านหลักสูตร จำแนกตามตัวแปรคณะ

คณะ	\bar{X}	คณะ	คณะ	คณะ	คณะ	คณะ
		ครุศาสตร์	วิทยาการ จัดการ	วิทยาศาสตร์ และ เทคโนโลยี	มนุษยศาสตร์ และ สังคมศาสตร์	เทคโนโลยี การเกษตร
		3.19	3.44	3.62	3.72	3.80
คณะครุศาสตร์	3.19			*	*	*
คณะวิทยาการจัดการ	3.44				*	*
คณะวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี	3.62					
คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์	3.72					
คณะเทคโนโลยี การเกษตร	3.80					

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 22 นักศึกษาคณะครุศาสตร์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการใน มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านหลักสูตร แตกต่างจากนักศึกษาใน คณะวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และคณะเทคโนโลยีการเกษตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการมีความคิดเห็นแตกต่างจากนักศึกษาใน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และคณะเทคโนโลยีการเกษตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบว่ามีความแตกต่างกัน

ตาราง 23 การเปรียบเทียบเป็นรายคู่ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการจัดการเรียนการสอน จำแนกตามตัวแปรคณะ

คณะ	คณะ ครุศาสตร์	คณะ วิทยาการ จัดการ	คณะ เทคโนโลยี การเกษตร	คณะ วิทยาศาสตร์ และ เทคโนโลยี	คณะ มนุษยศาสตร์ และ สังคมศาสตร์	
	\bar{X}	3.17	3.42	3.45	3.59	3.63
คณะครุศาสตร์	3.17			*	*	
คณะวิทยาการจัดการ	3.42					
คณะเทคโนโลยี การเกษตร	3.45					
คณะวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี	3.59					
คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์	3.63					

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 23 นักศึกษาคณะครุศาสตร์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการจัดการเรียนการสอน แตกต่างจากนักศึกษาในคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบว่ามีความแตกต่างกัน

ตาราง 24 การเปรียบเทียบเป็นรายคู่ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการวัดและประเมินผล จำแนกตามตัวแปรคณะ

คณะ	คณะ ครุศาสตร์	คณะ วิทยาการ จัดการ	คณะ เทคโนโลยี การเกษตร	คณะ วิทยาศาสตร์ และ เทคโนโลยี	คณะ มนุษยศาสตร์ และ สังคมศาสตร์	
	\bar{X}	3.17	3.42	3.45	3.59	3.63
คณะครุศาสตร์	3.17			*	*	
คณะวิทยาการจัดการ	3.42			*	*	
คณะเทคโนโลยี การเกษตร	3.45					
คณะวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี	3.59					
คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์	3.63					

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 24 นักศึกษาคณะครุศาสตร์ มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการวัดและประเมินผล แตกต่างจากนักศึกษาในคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มีความคิดเห็นแตกต่างกับนักศึกษาใน คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบว่ามีความแตกต่างกัน

ตาราง 25 การเปรียบเทียบเป็นรายคู่ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการใน มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการบริการวิชาการ จำแนกตามตัวแปรคณะ

คณะ	คณะ ครุศาสตร์	คณะ วิทยาการ จัดการ	คณะ วิทยาศาสตร์ และ เทคโนโลยี	คณะ มนุษยศาสตร์ และ สังคมศาสตร์	คณะ เทคโนโลยี การเกษตร
	\bar{X}				
คณะครุศาสตร์	3.16		*	*	*
คณะวิทยาการจัดการ	3.45				*
คณะวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี	3.54				
คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์	3.64				
คณะเทคโนโลยี การเกษตร	3.87				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 25 นักศึกษาคณะครุศาสตร์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการใน มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านการบริการวิชาการ แตกต่างจากนักศึกษาใน คณะ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และคณะเทคโนโลยี การเกษตร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ กับคณะเทคโนโลยีการเกษตรมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบว่ามีความแตกต่างกัน

ตอนที่ 5 การประเมินความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน เปรียบเทียบกับเกณฑ์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังแสดงในตาราง 26

ตาราง 26 การประเมินความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน เปรียบเทียบกับเกณฑ์

การบริหารวิชาการ ในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม	อาจารย์ (n=195)		เกณฑ์	t
	\bar{X}	S.D.		
1. ด้านหลักสูตร	2.81	0.55	3.00	-4.73*
2. ด้านการจัดการเรียนการสอน	2.88	0.43	3.00	-3.73*
3. ด้านการวัดและประเมินผล	3.05	0.45	3.00	1.59
4. ด้านการบริการวิชาการ	3.08	0.49	3.00	2.41*
5. ด้านการพัฒนาอาจารย์	2.83	0.46	3.00	-5.04*
รวม	2.92	0.38	3.00	-2.79*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 26 อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมว่าแตกต่างจากเกณฑ์ โดยมีความเหมาะสมต่ำกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า อาจารย์มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารวิชาการด้านหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนการสอน และด้านการพัฒนาอาจารย์ต่ำกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านการบริการวิชาการอาจารย์มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารวิชาการ สูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และด้านการวัดและประเมินผลไม่แตกต่างจากเกณฑ์

ตอนที่ 6 การประเมินความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน เปรียบเทียบกับเกณฑ์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังแสดงในตาราง 27

ตาราง 27 การประเมินความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน เปรียบเทียบกับเกณฑ์

การบริหารวิชาการ ในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม	นักศึกษา (n=607)		เกณฑ์	t
	\bar{X}	S.D.		
1. ด้านหลักสูตร	3.57	0.66	3.00	21.27*
2. ด้านการจัดการเรียนการสอน	3.51	0.66	3.00	18.81*
3. ด้านการวัดและประเมินผล	3.43	0.73	3.00	14.54*
4. ด้านการบริการวิชาการ	3.53	0.71	3.00	18.43*
รวม	3.51	0.65	3.00	19.41*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 27 นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้านว่าแตกต่างกับเกณฑ์ โดยมีความเหมาะสมสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. การศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้านคือ ด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล การบริการวิชาการ และการพัฒนาอาจารย์
2. การศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้านคือ ด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล และการบริการวิชาการ
3. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามตัวแปรคณะ
4. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามตัวแปรคณะ
5. การประเมินความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน โดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์
6. การประเมินความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน โดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ อาจารย์ที่ทำการสอนในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม จำนวน 195 คน โดยวิจัยนี้ประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง ส่วนนักศึกษาที่กำลังศึกษาในชั้นปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ระดับปริญญาตรี ในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม จำนวน 607 คน รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 802 คน
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย แบบสอบถามความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม จำนวน 53 ข้อ และแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏ

จันทรเกษม จำนวน 43 ข้อ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามวิธีของไลเคิร์ต (Likert) แบบสอบถามความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการ ของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9664 และแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9627

3. ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยส่งแบบสอบถามสำหรับอาจารย์ไป จำนวน 209 ฉบับ ได้รับคืนและมีความสมบูรณ์ จำนวน 195 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 93.30 และแบบสอบถามสำหรับนักศึกษาไปจำนวน 614 ฉบับ ได้รับคืนและมีความสมบูรณ์ จำนวน 607 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 98.85

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์ ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัย ราชภัฏจันทรเกษม ในด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล การ บริการวิชาการ และการพัฒนาอาจารย์ โดยรวมทั้ง 5 ด้านและในแต่ละด้าน วิเคราะห์ข้อมูล โดยการหาค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. การศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษา ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัย ราชภัฏจันทรเกษม ในด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอนการวัดและประเมินผล และการ บริการวิชาการ โดยรวมทั้ง 4 ด้านและในแต่ละด้าน วิเคราะห์ข้อมูล โดยการหาค่าคะแนน เฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัย ราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามตัวแปรคณะ โดยใช้การวิเคราะห์ ความแปรปรวนแบบทางเดียว ในกรณีที่พบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึง จะทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีของเซฟเฟ

4. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัย ราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามตัวแปรคณะ โดยใช้การวิเคราะห์ ความแปรปรวนแบบทางเดียว ในกรณีที่พบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึง จะทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีของเซฟเฟ

5. การประเมินความคิดเห็นของอาจารย์ ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัย ราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน โดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์โดยใช้การทดสอบ ค่าที่แบบ One Sample t - test

6. การประเมินความคิดเห็นของนักศึกษา ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัย ราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน โดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์โดยใช้การทดสอบ ค่าที่แบบ One Sample t - test

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ในการวิจัยตามความมุ่งหมายและสมมติฐานการวิจัยมีดังนี้

1. อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและเป็นรายด้านทุกด้านว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง

2. นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่านักศึกษามีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในทุกด้านว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ยกเว้นด้านการวัดและการประเมินผลที่มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง

3. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ที่สังกัดคณะต่างกัน ต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมพบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยอาจารย์คณะครุศาสตร์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม แตกต่างจากอาจารย์ใน คณะวิทยาการจัดการ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้อาจารย์คณะเทคโนโลยีการเกษตรกับคณะวิทยาการจัดการ มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบว่ามี ความแตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

ด้านหลักสูตร อาจารย์คณะครุศาสตร์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม แตกต่างจากอาจารย์ในคณะวิทยาการจัดการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้อาจารย์คณะเทคโนโลยีการเกษตรกับคณะวิทยาการจัดการมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบว่ามี ความแตกต่างกัน

ด้านการจัดการเรียนการสอน อาจารย์คณะครุศาสตร์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม แตกต่างจากอาจารย์ในคณะวิทยาการจัดการ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบว่ามี ความแตกต่างกัน

ด้านการวัดและการประเมินผล อาจารย์คณะครุศาสตร์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม แตกต่างจากอาจารย์ใน คณะวิทยาการจัดการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้อาจารย์คณะเทคโนโลยีการเกษตรกับคณะวิทยาการจัดการมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบว่ามี ความแตกต่างกัน

ด้านการบริการวิชาการ นักศึกษาคณะครุศาสตร์มีความคิดเห็นต่อการบริหาร วิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม แตกต่างจากนักศึกษาในคณะวิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และคณะเทคโนโลยีการเกษตร อย่างมีนัย สำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการกับคณะเทคโนโลยีการ เกษตรมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบว่ามี ความแตกต่างกัน

5. การประเมินความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัย ราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน โดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ผลการประเมิน พบว่า อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมว่าแตกต่างจากเกณฑ์โดยมีความเหมาะสมต่ำกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนการสอน และด้านการพัฒนาอาจารย์แตกต่างจากเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ด้านการบริการวิชาการสูงกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านการวัด และประเมินผล ไม่แตกต่างจากเกณฑ์

6. การประเมินความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัย ราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้าน โดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ ผลการประเมิน พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมและในแต่ละด้านว่าแตกต่างจากเกณฑ์โดยมีความเหมาะสมสูงกว่าเกณฑ์อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

จากการศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการใน มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม อภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าอาจารย์มี ความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในทุกด้านว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ผู้วิจัย ขอเสนอการอภิปรายผลเป็นรายด้าน ดังนี้

1.1 ด้านหลักสูตร การที่อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการใน มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะ หลักสูตรที่ใช้อยู่ในปัจจุบันเป็นหลักสูตรที่ได้รับการปรับปรุงให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลง ของเศรษฐกิจ สังคม และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี จึงต้องอาศัยข้อมูลต่างๆ เหล่านี้มาใช้ สนับสนุนอ้างอิงในการตัดสินใจในการปรับปรุงหลักสูตรใหม่ให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น ซึ่ง

บุญมี เณรยอด (2536 : 17) ได้กล่าวว่าการพัฒนาหลักสูตรเป็นงานที่มีขอบเขตกว้างขวางมาก รวมถึงการสร้างหลักสูตรขึ้นมาและปรับปรุงหลักสูตรขึ้นมาแล้วจะต้องให้มีความเหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงของกาลเวลาและสังคม

1.2 ด้านการจัดการเรียนการสอน การที่อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมในด้านการจัดการเรียนการสอนมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะผู้บริหารได้ให้ความสำคัญในเรื่องการจัดตารางสอนวิชาพื้นฐาน การจัดตารางสอนประจำปีและประจำภาคเรียน การทำแผนการสอนในแต่ละรายวิชา การจัดทำปฏิทินการศึกษา การจัดจำนวนอาจารย์และจำนวนนักศึกษาในรายวิชาต่างๆ การจัดทำเอกสาร โสตทัศนอุปกรณ์และสื่อด้านวิชาการให้แก่อาจารย์ โดยเฉพาะการจัดการเรียนการสอนเป็นขั้นตอนการใช้หลักสูตรที่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับการจัดตารางสอน การจัดทำแผนการสอน การจัดชั้นเรียน และการจัดครูเข้าสอนโดยเฉพาะด้านการจัดประชุม สัมมนา เพื่อปรับปรุงแก้ไขการจัดการเรียนการสอนมีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย อาจเนื่องมาจากปัญหาด้านงบประมาณและเงื่อนไข เพื่อการจัดประชุม สัมมนา ไม่เพียงพอตามความต้องการซึ่งอาภรณ์ ใจเที่ยง (2540 : 71) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนให้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลนั้น เป็นจุดมุ่งหมายหลักของสถานศึกษาทุกระดับ

1.3 ด้านการวัดและประเมินผล การที่อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะอาจารย์ส่วนมากรับรู้หลักเกณฑ์การวัดและการประเมินผลด้านความรู้ที่เคยปฏิบัติมา จึงได้ปฏิบัติหน้าที่ตามหลักเกณฑ์ให้เป็นไปตามกฎระเบียบหรือวิธีเดิม ซึ่งน่าจะเป็นวิธีการที่มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก แต่เนื่องจากอาจารย์ส่วนมากไม่เข้าใจลึกซึ้งซึ่งเกี่ยวกับกฎเกณฑ์การวัดและประเมินผล ซึ่งทำให้การสอบของแต่ละรายวิชาไม่มีเกณฑ์ที่เป็นมาตรฐานที่ใช้ในการวัดและการประเมินผลการสอบจึงขึ้นอยู่กับอาจารย์เป็นหลัก โดยเฉพาะในเรื่องที่มหาวิทยาลัยแจ้งผลการสอบให้นักศึกษาทราบผ่านทางสื่อเทคโนโลยี เช่น อินเทอร์เน็ต มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก อาจเนื่องมาจากทางมหาวิทยาลัยได้ให้ความสำคัญกับเรื่องการจัดแจ้งผลการสอบให้กับนักศึกษาโดยการนำเทคโนโลยีมาใช้ให้เกิดประโยชน์และมีประสิทธิภาพสูงสุด ซึ่งปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2535 : 17) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการวัดและประเมินผลที่มีต่อการเรียนการสอนว่า ทำให้อาจารย์ทราบผลการสอนของตนเองและจะได้แก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้น

1.4 ด้านการบริการวิชาการ การที่อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะการสนับสนุนด้านงบประมาณและการเผยแพร่ผ่านสื่อมวลชนทั้งทางรัฐและเอกชนยังไม่เพียงพอต่อการบริการวิชาการแก่สังคม โดยเฉพาะการบริการให้นักศึกษาลงทะเบียนเรียนโดยใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก อาจเนื่องมาจากทางมหาวิทยาลัย

ราชภัฏจันทรเกษมได้เห็นความสำคัญของการลงทะเบียนเรียน โดยการนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้ เพื่อเป็นการรองรับให้เพียงพอต่อจำนวนนักศึกษา ซึ่งทำให้เกิดความสะดวกและรวดเร็วในการลงทะเบียนเป็นอย่างมาก นอกจากนี้เพอकिनส์ (Perkin, 1973 : 1523-A) ได้กล่าวว่า ภารกิจ ในด้านการสอน ด้านการศึกษาค้นคว้าวิจัยและด้านการบริการวิชาการแก่สังคม มหาวิทยาลัย จะต้องดำเนินการให้เกิดความสมดุลให้ได้ หากขาดความสมดุลส่วนใดส่วนหนึ่ง หรือหน้าที่ใด หน้าที่หนึ่ง ก็จะทำให้ขาดแรงยึดเหนี่ยวภายใน อันอาจนำไปสู่ความล้มเหลวโดยส่วนรวม ไม่สามารถบรรลุเป้าหมายและนโยบายที่ต้องการได้ อีกทั้งงานบริการวิชาการแก่สังคมนั้น เป็นงานเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนในสังคม อันจะนำไปสู่การพัฒนาประเทศได้

1.5 ด้านการพัฒนาอาจารย์ การที่อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการ ในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง อาจเป็น เพราะทางมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมได้สนับสนุนให้อาจารย์ทำผลงานทางวิชาการในด้าน ต่างๆ เช่น การจัดหาเอกสาร ตำรา การจัดอบรม การเผยแพร่ผลงาน อย่างต่อเนื่องตลอด มา ซึ่งน่าจะมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก แต่เนื่องจากการที่จะทำผลงานทางวิชาการไม่ได้ ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบเหล่านี้เป็นหลัก แต่ต้องอาศัยความตั้งใจความมุ่งมั่นและเรื่องของเวลา ของอาจารย์ท่านนั้นๆเป็นหลักสำคัญ เพื่ออาจารย์จะได้พัฒนาความรู้ได้ตามความต้องการ และจะได้พัฒนาความรู้ความสามารถของตนเอง เพื่อนำผลที่ได้มาปรับปรุงการเรียนการสอนให้ ดียิ่งขึ้น โดยเฉพาะการให้อาจารย์เข้าร่วมฝึกอบรมในต่างประเทศ และการเชิญวิทยากรผู้ เชี่ยวชาญมาให้ความรู้แก่อาจารย์ในด้านการทำผลงานทางวิชาการ มีความเหมาะสมอยู่ใน ระดับน้อย อาจเนื่องมาจากปัญหาเกี่ยวกับงบประมาณ หรือการขาดความร่วมมือจากบุคลากร หรืออาคารสถานที่ที่ใช้ในการจัดกิจกรรมไม่มีความพร้อมที่จะให้บริการ ซึ่งกุลธนะ ธนาพงศ์ธร (2539 : 49) ให้กล่าวว่า การพัฒนาอาจารย์เป็นการช่วยเร่งเร้าความสนใจในการปฏิบัติงาน ให้มีความรับผิดชอบ สามารถนำความรู้ไปใช้แก้ไขข้อบกพร่องและปรับปรุงวิธีการดำเนินงาน ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่านักศึกษามีความ คิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในด้านหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนการสอน และด้านการ บริการวิชาการ ว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านการวัดและการประเมินผล มี ความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ผู้วิจัยขอเสนอการอภิปรายผลเป็นรายด้าน ดังนี้

2.1 ด้านหลักสูตร การที่นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการใน มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก อาจเป็นเพราะ หลักสูตรที่มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมจัดให้มีความทันสมัย สอดคล้องกับความต้องการ ของสังคม มีความหลากหลายเพื่อให้นักศึกษาได้เลือกเรียนตามความสนใจ โดยเฉพาะด้านที่ อาจารย์ได้มีการส่งเสริมให้นักศึกษาได้คิดวิเคราะห์อย่างมีเหตุผล มีความเหมาะสมอยู่ในระดับ

ปานกลาง อาจเนื่องมาจากเป็นลักษณะเฉพาะบุคคลหรือเทคนิควิธีที่ใช้ในการเรียนการสอนของแต่ละบุคคลที่สามารถนำเสนอวิธีการเรียนการสอนให้กับนักศึกษา ซึ่งอมรา เล็กเวียงสินธุ์ (2540 : 51) ได้กล่าวว่าการพัฒนาหลักสูตรต้องอาศัยข้อมูลและปัจจัยหลายด้าน และส่วนที่ต้องปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น โดยการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงนั้นจะต้องให้สอดคล้องกับสภาพสังคม เศรษฐกิจและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีในปัจจุบัน

2.2 ด้านการจัดการเรียนการสอน การที่นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก อาจเป็นเพราะมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมได้ให้ความสำคัญและสนับสนุนให้นักศึกษาเลือกเรียนตามความสามารถ ความสนใจ มีการใช้เทคโนโลยีและวิธีการสอนที่หลากหลาย ได้ให้ทางสำนักส่งเสริมวิชาการมีการปรับปรุงตำราเรียนให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงในปัจจุบัน โดยเฉพาะด้านมหาวิทยาลัยได้จัดทำปฏิทินการศึกษาแจกให้นักศึกษาเพื่อวางแผนการเรียน ด้านการจัดห้องอ่านหนังสือให้เพียงพอ และด้านการจัดสภาพแวดล้อมภายในมหาวิทยาลัยให้มีบรรยากาศทางวิชาการ มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง อาจเนื่องมาจากการจัดสภาพแวดล้อมที่มีอยู่เดิมยังคงรักษาสภาพที่เอื้ออำนวยในการสร้างบรรยากาศทางวิชาการที่อยู่แล้ว จึงไม่สร้างความรำคาญหรือมลภาวะทางสายตา

2.3 ด้านการวัดและประเมินผล การที่นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะเกณฑ์ที่ใช้วัดและประเมินผลในแต่ละรายวิชา อาจขึ้นอยู่กับอาจารย์ซึ่งบางท่านอาจใช้ระบบอิงเกณฑ์ หรือบางท่านใช้ระบบการอิงกลุ่ม และเกณฑ์ที่ใช้วัดและประเมินผลทางด้านจิตพิสัย จึงขึ้นอยู่กับความคิดเห็นของอาจารย์เป็นหลัก โดยที่ไม่มีเกณฑ์มาตรฐานที่แน่นอนและชัดเจน โดยเฉพาะด้านมหาวิทยาลัยกำหนดเกณฑ์การวัดและการประเมินผลการเรียนและการแจ้งผลการสอบให้นักศึกษาโดยใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก อาจเนื่องมาจาก มหาวิทยาลัยได้กำหนดเกณฑ์การวัดและการประเมินผลการเรียนไว้อย่างชัดเจน มีมาตรฐาน และมีการสนับสนุนการนำเทคโนโลยีมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในการแจ้งผลการสอบ เพื่อความสะดวกรวดเร็ว ซึ่งอำภา บุญช่วย (2533 : 130-131) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการวัดและการประเมินผลว่าเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนการสอนหลังจากที่ทำการเรียนการสอน เพื่อที่จะได้ทราบพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน และนำมาปรับปรุงวิธีการเรียนการสอนให้ได้ผลดีเพียงพอ หรือบรรลุจุดมุ่งหมายหรือไม่ ย่อมทราบได้จากการวัดและการประเมินผล ดังนั้นผู้บริหารควรจะต้องมีความรู้เรื่องการวัดและการประเมินผลด้วย

2.4 ด้านการบริการวิชาการ การที่นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก อาจเป็นเพราะการให้บริการทางวิชาการมีประสิทธิภาพสามารถเข้าถึงและตรงตามความต้องการของ

นักศึกษา ถึงแม้จะไม่เพียงพอต่อจำนวนนักศึกษาก็ตาม ซึ่งถ้ามีบุคลากรและงบประมาณอย่างเพียงพอแต่การให้บริการทางวิชาการไม่สามารถเข้าถึงและตรงตามความต้องการของผู้ใช้แล้ว สิ่งเหล่านี้จะสูญเปล่าและไม่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้ใช้บริการ โดยเฉพาะด้านมหาวิทยาลัยจัดบริการให้คำปรึกษาในด้านปัญหาส่วนตัว และการจัดลงทะเบียนเรียนให้กับนักศึกษาด้วยเทคโนโลยีที่ทันสมัย มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง อาจเนื่องมาจากจำนวนบุคลากรและงบประมาณที่มหาวิทยาลัยได้รับมีจำกัด จึงไม่เพียงพอหรือไม่สามารถจัดให้มีหน่วยงานรับบริการให้คำปรึกษาเพราะต้องสรรหา ว่าจ้าง บุคลากรมาปฏิบัติงานซึ่งเมื่อเทียบกับจำนวนนักศึกษาที่มาใช้บริการ

3. ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม จำแนกตามคณะ โดยรวมพบว่า อาจารย์ที่สังกัดคณะต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก อาจารย์ที่สังกัดในแต่ละคณะปฏิบัติงานในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน และมีความเป็นเอกภาพด้านความคิดและการปฏิบัติหน้าที่ตามการบังคับบัญชา นอกจากนี้ในช่วงปีการศึกษา 2546-2547 มหาวิทยาลัยได้อยู่ในระหว่างการตัดสินใจเรื่องการปรับเปลี่ยนสถานะจากสถาบันราชภัฏมาเป็นมหาวิทยาลัยราชภัฏ จึงทำให้อาจารย์มีการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงในอนาคตอันใกล้ ซึ่งอาจทำให้อาจารย์แต่ละท่านต้องปรับเปลี่ยนการทำงาน การเรียนการสอนให้ทันสมัยและครอบคลุมเนื้อหาของหลักสูตรให้ตรงตามวัตถุประสงค์ของคณะและมหาวิทยาลัย และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ในแต่ละด้าน ปรากฏผล ดังนี้

3.1 ด้านหลักสูตร อาจารย์คณะครุศาสตร์มีความคิดเห็นแตกต่างจากคณะวิทยาการจัดการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ทั้งนี้อาจเป็นเพราะคณะครุศาสตร์มีความพร้อมในด้านศักยภาพของบุคลากรที่มีความชัดเจนเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาที่ใช้ให้มีความเหมาะสมกับคณะ ซึ่งตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาทางมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมได้ผลิตบัณฑิตที่มีความรู้และความสามารถทางสายงานวิชาการออกไปรับใช้สังคมและประเทศชาติ นอกจากนี้อาจารย์คณะเทคโนโลยีการเกษตรมีความคิดเห็นแตกต่างจากคณะวิทยาการจัดการ อาจเป็นเพราะคณะเทคโนโลยีการเกษตรเป็นคณะที่มีบุคลากรไม่มาก จึงทำให้การวางแผนและการมีส่วนร่วมในการปรับปรุงหลักสูตรเป็นไปอย่างทั่วถึงและมีประสิทธิภาพ

3.2 ด้านการจัดการเรียนการสอน อาจารย์คณะครุศาสตร์มีความคิดเห็นแตกต่างจากคณะวิทยาการจัดการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี อาจเป็นเพราะมหาวิทยาลัยได้ให้ความสำคัญกับบุคลากรในสายงานวิชาการ จึงมีการจัดอาจารย์และจำนวนนักศึกษาได้อย่างเหมาะสม และได้ดำเนินการจัดบุคลากรเข้าสอนในแต่ละรายวิชาต่างๆได้ตรงตามหลักสูตร ความถนัดและความสามารถของอาจารย์ ซึ่งทางมหาวิทยาลัยได้ดำเนินการจัดทำปฏิทินการศึกษา เพื่อให้อาจารย์ได้ใช้วางแผนงานทาง

ด้านวิชาการ มีการจัดหาสื่อทัศนอุปกรณ์ในการเรียนการสอน โดยในการจัดการเรียนการสอนของคณะครุศาสตร์ได้สร้างชื่อเสียงและเป็นเอกลักษณ์อีกคณะหนึ่งที่มีการจัดการเรียนการสอน โดยให้นักศึกษาของคณะได้เข้าไปเรียนรู้การทำงานภายในโรงเรียนสาธิตจันทระเกษม ซึ่งเป็นวิธีการที่ให้นักศึกษาได้พบกับประสบการณ์จริง ซึ่งไม่มีในตำราเรียน

3.3 ด้านการวัดและการประเมินผล อาจารย์คณะครุศาสตร์มีความคิดเห็นแตกต่างจากคณะวิทยาการจัดการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี อาจเป็นเพราะคณะครุศาสตร์เป็นคณะที่ต้องใช้ความละเอียดและรอบคอบในการวัดและการประเมินผล เนื่องจากการที่จะประเมินผลนักศึกษาที่ในอนาคตจะต้องออกไปประกอบอาชีพทางสายวิชาการ และเพื่อเป็นผู้นำทางการศึกษา ดังนั้นการที่จะวัดและประเมินผลจึงต้องมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการวัดและการประเมินผล โดยทางมหาวิทยาลัยได้สนับสนุนให้อาจารย์มีความรู้ความเข้าใจ เช่นการจัดทำเอกสาร อบรม สัมมนาเผยแพร่ให้แก่อาจารย์ ซึ่งการวัดและการประเมินผลเป็นส่วนสำคัญของกระบวนการเรียนการสอน เพื่อที่จะได้ทราบความรู้ของนักศึกษาและจะได้นำมาปรับปรุงวิธีการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นอกจากนี้อาจารย์คณะเทคโนโลยีการเกษตรมีความคิดเห็นแตกต่างจากคณะวิทยาการจัดการ อาจเป็นเพราะคณะเทคโนโลยีการเกษตรมีจำนวนน้อย จึงเป็นการง่ายในการดำเนินการจัดอบรม สัมมนา ให้ความรู้เรื่องการวัดและการประเมินผลเป็นให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

3.4 ด้านการบริการวิชาการ อาจารย์คณะวิทยาการจัดการมีความคิดเห็นแตกต่างจากคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและคณะเทคโนโลยีการเกษตร อาจเป็นเพราะคณะวิทยาการจัดการเป็นคณะที่มีการจัดหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับสื่อสารมวลชนอยู่ด้วย จึงทำให้การบริการเผยแพร่ความรู้ด้านวิชาการผ่านสื่อมวลชนในแขนงต่างๆ เช่นวารสาร หนังสือพิมพ์ วิทยุ ด้วยความชำนาญ และที่สำคัญก็คือมหาวิทยาลัยได้มีการจัดให้มีบริการวิชาการและความรู้ที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งทางมหาวิทยาลัยได้มีการจัดบริการวิชาการให้แก่ชุมชนและสังคมมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน และมหาวิทยาลัยได้จัดให้นักศึกษาลงทะเบียนเรียนโดยใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย ซึ่งทำให้เกิดความสะดวกและรวดเร็วให้กับเจ้าหน้าที่ของมหาวิทยาลัย อาจารย์ และมหาวิทยาลัย

3.5 ด้านการพัฒนาอาจารย์ อาจารย์คณะครุศาสตร์มีความคิดเห็นแตกต่างจากคณะวิทยาการจัดการ และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี อาจเป็นเพราะอาจารย์คณะครุศาสตร์ต้องมีความรู้ที่หลากหลายและพร้อมกับการปฏิบัติหน้าที่ดีโดยการหล่อหลอมจรรยาบรรณ ความมีระเบียบวินัย และรับผิดชอบในภาระหน้าที่ที่ต้องได้รับ เพื่อเป็นตัวอย่างที่ดีให้กับนักศึกษา ดังนั้น ทางมหาวิทยาลัยจึงได้เห็นความสำคัญของการพัฒนาความรู้ และพัฒนาตนเอง เช่น การอบรมภาษาอังกฤษ การอบรมคอมพิวเตอร์ หรือการจัดให้อาจารย์ได้ศึกษาเพิ่มเติมทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อที่จะให้อาจารย์ได้พัฒนาศักยภาพของตนเองให้มีประสิทธิภาพและคุณภาพในการเรียนการสอน

4. ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม จำแนกตามคณะ โดยรวมพบว่า นักศึกษาที่ศึกษาคณะต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากนักศึกษาจะต้องมีการปรับตัวกับการเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆที่มหาวิทยาลัยได้สั่งการให้แต่ละคณะดำเนินการ เช่น การปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรให้มีความทันสมัยและสอดคล้องกับความต้องการของสังคม การอำนวยความสะดวกของเจ้าหน้าที่ในมหาวิทยาลัย เพื่อบริการให้แก่นักศึกษาที่เข้ามาใช้บริการ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความคิดเห็นที่แตกต่างกันไปในการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ในแต่ละด้าน ปรากฏผล ดังนี้

4.1 ด้านหลักสูตร นักศึกษาคณะครุศาสตร์มีความคิดเห็นแตกต่างจากนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และคณะเทคโนโลยีการเกษตร อาจเป็นเพราะคณะครุศาสตร์ มีการจัดหลักสูตรให้มีความชัดเจนและมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนในการผลิตนักศึกษาให้ออกไปเป็นบุคลากรทางสายวิชาการที่มีคุณภาพ ดังนั้นนักศึกษาคณะครุศาสตร์จึงมีทัศนคติที่ดีต่อด้านหลักสูตร นอกจากนี้คณะวิทยาการจัดการมีความคิดเห็นแตกต่างจากคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และคณะเทคโนโลยีการเกษตร อาจเป็นเพราะมหาวิทยาลัยได้จัดหลักสูตรที่มีความทันสมัยและหลากหลายเพื่อให้นักศึกษาได้เลือกเรียนตามความสนใจ ซึ่งทางคณะวิทยาการจัดการเป็นคณะที่ต้องพัฒนาองค์ความรู้ให้ทันสมัยอยู่เสมอ เช่นทางด้านการบริหาร เศรษฐศาสตร์ และนิเทศศาสตร์ โดยที่สาขาวิชาเหล่านี้ต้องปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคม ดังนั้นนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการจึงพึงพอใจต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

4.2 ด้านการจัดการเรียนการสอน นักศึกษาคณะครุศาสตร์มีความคิดเห็นแตกต่างจากนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ อาจเป็นเพราะ คณะได้จัดการเรียนการสอนเป็นไปตามวัตถุประสงค์ และได้จัดอาจารย์ที่มีคุณสมบัติเหมาะสมในการสอนแต่ละรายวิชา จัดสถานที่และสภาพแวดล้อมให้อยู่ในสภาพพร้อมที่จะให้บริการแก่นักศึกษา ซึ่งทางคณะครุศาสตร์ เป็นคณะที่มีความชัดเจนและโดดเด่นในเรื่องเนื้อหาวิชาและการผลิตบุคลากรทางสายวิชาการ เพื่อไปปฏิบัติงานรับใช้สังคมและประเทศชาติ มีการคัดเลือกอาจารย์ที่จะเข้ามาทำการสอน ซึ่งอาจารย์ที่ทำการสอนในคณะครุศาสตร์เป็นบุคลากรที่มีคุณภาพที่สามารถถ่ายทอดความรู้ให้กับนักศึกษาได้อย่างเต็มที่ พร้อมทั้งยังเป็นตัวอย่างที่ดีแก่นักศึกษาในการวางตัวปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับสถานภาพที่ดำรงอยู่ จึงทำให้นักศึกษาคณะครุศาสตร์มีความพึงพอใจในด้านการจัดการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

4.3 การวัดและการประเมินผล นักศึกษาคณะครุศาสตร์มีความคิดเห็นแตกต่างจากนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ อาจเป็นเพราะคณะครุศาสตร์ได้กำหนดเกณฑ์การวัดและการประเมินผลการเรียนได้ชัดเจน และที่สำคัญได้มีการประเมินผลด้านจิตพิสัย เช่น ด้านความประพฤติ ระเบียบวินัย คุณธรรม ซึ่งนักศึกษาคณะครุศาสตร์ได้มีทัศนคติต่อการที่อาจารย์ได้นำกฎเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนดขึ้นมาใช้ ซึ่งทำให้การวัดและการประเมินผลเป็นมาตรฐานเดียวกัน และรวมทั้งนักศึกษาคณะครุศาสตร์จะต้องมีการปฏิบัติตนให้อยู่ในระเบียบข้อบังคับ เพื่อเป็นการหล่อหลอมพฤติกรรม มารยาท ให้เป็นบุคลกรที่ดีของสังคม นอกจากนี้นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการมีความคิดเห็นแตกต่างจากนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ เนื่องจากนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการเป็นคณะที่มีนักศึกษาจำนวนมาก จึงทำให้ทางมหาวิทยาลัยจัดให้มีการแจ้งผลการสอบให้กับนักศึกษาโดยใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย เพื่อความสะดวกรวดเร็ว และบริการได้ทั่วถึง

4.4 ด้านการบริการวิชาการ นักศึกษาคณะครุศาสตร์มีความคิดเห็นแตกต่างจากนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และคณะเทคโนโลยีการเกษตร อาจเป็นเพราะการให้บริการในการลงทะเบียนเรียนของนักศึกษาคณะต่างๆ ในมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีนักศึกษาเข้ามาปรึกษาและใช้บริการจำนวนมาก ซึ่งเจ้าหน้าที่คณะครุศาสตร์สามารถให้บริการวิชาการให้คำปรึกษาและแนะนำการลงทะเบียนเรียนให้กับนักศึกษาได้อย่างสะดวกและทั่วถึง นอกจากนี้นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการมีความคิดเห็นแตกต่างจากนักศึกษาคณะเทคโนโลยีการเกษตร เนื่องจากคณะวิทยาการจัดการได้มีการจัดให้บริการข่าวสารแก่นักศึกษา เช่น หนังสือพิมพ์ของมหาวิทยาลัย ใบปลิว วารสาร ป้ายประกาศ การประชาสัมพันธ์เสียงตามสาย ซึ่งนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการมีความรู้ความและความเข้าใจถึงความสำคัญของการบริการข่าวสาร ดังนั้นจึงเห็นความสำคัญและให้การสนับสนุนการบริการข่าวสารที่มหาวิทยาลัยจัดบริการให้กับนักศึกษา

5. ผลการประเมินความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ โดยรวม พบว่า แตกต่างจากเกณฑ์ โดยมีความเหมาะสมต่ำกว่าเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจเป็นเพราะอาจารย์มีความคาดหวังสูงและมีการใส่ใจมาก จึงทำให้การพัฒนาในด้านต่างๆ เช่น ด้านหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการวัดและการประเมินผล ด้านการบริการวิชาการ และด้านการพัฒนาอาจารย์ไม่เป็นไปตามที่เป้าหมายที่วางไว้ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ปรากฏผล ดังนี้

5.1 ด้านหลักสูตร การที่อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มีความเหมาะสมต่ำกว่าเกณฑ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจเป็นเพราะงบประมาณที่ใช้ในการดำเนินการในการพัฒนาหลักสูตร การจัดประชุมสัมมนาเพื่อปรับปรุงหลักสูตร การมีส่วนร่วมในการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรในรายวิชายังมีอย่างจำกัด จึงทำให้การดำเนินการในด้านหลักสูตรยังไม่เป็นไปตามเป้าหมายเท่าที่ควร

5.2 ด้านการจัดการเรียนการสอน การที่อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มีความเหมาะสมต่ำกว่าเกณฑ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจเป็นเพราะมีข้อจำกัดทางด้านงบประมาณและเงื่อนไขต่างๆ ในการจัดประชุม สัมมนาเพื่อปรับปรุงแก้ไขการเรียนการสอน อาจารย์ต้องจัดหาเอกสารมาใช้ประกอบการสอนเอง เพื่อที่จะได้สอดคล้องกับหลักสูตรที่กำหนดไว้ บางครั้งขาดแคลนอุปกรณ์ประกอบการสอน ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นอย่างมากในบางรายวิชา อาจเป็นเพราะมีความข้อจำกัดในการจัดซื้ออุปกรณ์ประกอบการสอน ซึ่งอุปกรณ์บางชิ้นมีราคาค่อนข้างสูง

5.3 ด้านการวัดและการประเมินผล การที่อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มีความเหมาะสมไม่แตกต่างจากเกณฑ์ อาจเป็นเพราะมหาวิทยาลัยได้กำหนดเกณฑ์การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ไว้อย่างชัดเจน มีมาตรฐานและอำนวยความสะดวกทางด้านอุปกรณ์และสื่อเทคโนโลยีให้อาจารย์จัดทำข้อสอบ จนกระทั่งการแจ้งผลสอบให้กับนักศึกษา พร้อมทั้งมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมยังมีการส่งเสริมและสนับสนุนให้อาจารย์มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการวัดและการประเมินผล เพื่อให้อาจารย์ที่สอนในบางรายวิชาที่ต้องให้คะแนนโดยการใช้ดุลยพินิจของอาจารย์ที่สอนเป็นหลัก ได้นำไปใช้ได้อย่างเข้าใจและถูกต้อง

5.4 ด้านการบริการวิชาการ การที่อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มีความเหมาะสมสูงกว่าเกณฑ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจเป็นเพราะทางมหาวิทยาลัยมีนโยบายในการจัดบริการวิชาการแก่สังคมในรูปแบบต่างๆ เช่น การเปิดให้มีการอบรมภาษาอังกฤษแก่บุคคลภายนอก การอบรมคอมพิวเตอร์ให้กับนักศึกษาในระดับชั้นต่างๆ และในบางโอกาสได้มีการบริการวิชาการแก่ชุมชนหรือการออกค่าย เพื่อพัฒนาและให้ความรู้แก่ประชาชนในถิ่นทุรกันดาร ซึ่งในทัศนะของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษมเห็นสมควรและสนับสนุนให้จัดบริการวิชาการต่อไป

5.5 ด้านการพัฒนาอาจารย์ การที่อาจารย์มีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มีความเหมาะสมต่ำกว่าเกณฑ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจเป็นเพราะงบประมาณของมหาวิทยาลัยมีจำกัดและข้อจำกัดทางด้านเวลา ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาอาจารย์ให้มีประสิทธิภาพและคุณภาพ จึงทำให้มีข้อจำกัดในการ

ส่งเสริมและสนับสนุนในด้านต่างๆ เช่น การอบรม สัมมนาทางวิชาการ การจัดงานทั้งในและต่างประเทศ การเข้าร่วมฝึกอบรมในต่างประเทศ การเชิญวิทยากรมาบรรยาย ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นส่วนผลักดันและช่วยพัฒนาศักยภาพของอาจารย์ได้เป็นอย่างดี

6. ผลการประเมินความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ โดยรวม พบว่า แตกต่างจากเกณฑ์ โดยมีความเหมาะสมสูงกว่าเกณฑ์โดยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจเป็นเพราะมหาวิทยาลัยได้ให้ความสำคัญกับการบริหารวิชาการในทุกด้านอย่างทั่วถึงและจัดดำเนินการได้ตรงตามความต้องการของนักศึกษา และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ปรากฏผล ดังนี้

6.1 ด้านหลักสูตร การที่นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มีความเหมาะสมสูงกว่าเกณฑ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจเป็นเพราะมหาวิทยาลัยได้จัดหลักสูตรที่หลากหลาย นักศึกษาสามารถเลือกเรียนตามความสนใจ มีความสอดคล้องกับความต้องการของสังคมและมีความทันสมัย โดยที่ตัวของเนื้อหาของหลักสูตรได้มีการให้นักศึกษาได้มีวิจาร์ณญาณในการตัดสินใจ และได้แสดงความคิดสร้างสรรค์ได้อย่างเต็มที่

6.2 ด้านการจัดการเรียนการสอน การที่นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มีความเหมาะสมสูงกว่าเกณฑ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจเป็นเพราะมหาวิทยาลัยได้ให้นักศึกษาได้เลือกเรียนตามความสนใจและความสามารถ นอกจากนี้อาจารย์ได้นำเทคโนโลยีที่ทันสมัยและวิธีการสอนที่หลากหลายมาใช้ในการเรียนการสอน จึงทำให้สามารถดึงดูดความสนใจจากนักศึกษาได้เป็นอย่างดี ซึ่งมหาวิทยาลัยได้จัดทำปฏิทินการศึกษาแจกให้นักศึกษา เพื่อให้นักศึกษาได้วางแผนและตัดสินใจในการเลือกเรียนรายวิชาต่างๆ ได้ โดยที่มีอาจารย์ที่ปรึกษาให้คำแนะนำในด้านการเรียนการสอนแก่นักศึกษา

6.3 ด้านการวัดและการประเมินผล การที่นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มีความเหมาะสมสูงกว่าเกณฑ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจเป็นเพราะ นักศึกษาทราบถึงเกณฑ์ในการวัดและการประเมินผลของอาจารย์ในรายวิชาต่างๆ ซึ่งนักศึกษาสามารถตรวจสอบได้และสามารถแจ้งผลการเรียนให้นักศึกษาทราบ โดยทางมหาวิทยาลัยได้จัดให้มีการนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้ในการแจ้งผลการสอบแก่นักศึกษา เพื่อความสะดวกรวดเร็ว ทั่วถึง และสามารถตรวจสอบได้

6.4 ด้านการบริการวิชาการ การที่นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มีความเหมาะสมสูงกว่าเกณฑ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจเป็นเพราะการที่มหาวิทยาลัยจัดให้มีการบริการลงทะเบียนเรียนแก่นักศึกษาด้วยเทคโนโลยีที่ทันสมัย พร้อมทั้งมีเจ้าหน้าที่คอยให้คำปรึกษา แนะนำการ

ลงทะเบียนเรียน ซึ่งทำให้สะดวกและรวดเร็วมากกว่าการลงทะเบียนเรียนแบบเก่า นอกจากนี้ยังมีการจัดเจ้าหน้าที่ในการอบรม แนะนำวิธีการใช้อุปกรณ์ต่างๆให้แก่นักศึกษาที่เข้ามาใช้บริการ ซึ่งเป็นการอำนวยความสะดวกในการบริการวิชาการให้กับนักศึกษา

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษามีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม พบว่า ความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการวัดและการประเมินผล ด้านการบริการวิชาการ และด้านการพัฒนาอาจารย์ มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนความคิดเห็นของนักศึกษามีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ด้านหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการวัดและการประเมินผล และด้านการบริการวิชาการ มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ผู้วิจัยขอเสนอแนะการนำผลวิจัยไปใช้ ดังนี้

1. ด้านหลักสูตร ควรปรับปรุงหลักสูตรที่ใช้เกิน 5 ปี ให้มีความทันสมัยและสอดคล้องกับความต้องการของสังคม โดยทำการสำรวจความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาเพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตร
2. ด้านการจัดการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยควรจัดหาเอกสาร ตำรา หนังสือ อุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนให้เพียงพอ อาจารย์ควรมีการปรับปรุงวิธีการสอนให้ทันสมัยและน่าสนใจ และควรจัดให้นักศึกษามีการประเมินผลการสอนของอาจารย์
3. ด้านการวัดและการประเมินผล มหาวิทยาลัยควรกำหนดเกณฑ์การวัดและการประเมินผลในด้านจิตพิสัยและคุณธรรมให้เป็นที่แน่นอน โดยให้อาจารย์ทุกท่านยึดเกณฑ์ของมหาวิทยาลัยในการประเมินผลการเรียน เพื่อเป็นการป้องกันความไม่ยุติธรรมในการวัดและประเมินผลของอาจารย์ และสิ่งสำคัญคือต้องสามารถตรวจสอบที่มาที่ไปของผลการเรียนได้
4. ด้านการบริการวิชาการ มหาวิทยาลัยควรมีการจัดอบรมปลูกจิตสำนึกในการให้บริการวิชาการแก่เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงาน ควรใช้วาจาและกริยามารยาทที่สุภาพ พร้อมด้วยความเต็มใจในการให้บริการแก่นักศึกษาที่เข้ามาใช้บริการ และควรเพิ่มจุดบริการเทคโนโลยี เช่น อินเทอร์เน็ต ให้มากขึ้นเพื่อให้เหมาะสมกับการเป็นแหล่งความรู้
5. ด้านการพัฒนาอาจารย์ มหาวิทยาลัยควรเชิญวิทยากรหรือผู้เชี่ยวชาญมาให้ความรู้ความเข้าใจในด้านต่างๆ แก่อาจารย์และควรจัดหางบประมาณเพิ่มเติมในการสนับสนุนให้อาจารย์ทำผลงานทางวิชาการรวมทั้งการได้เข้าร่วมการอบรม สัมมนา ศึกษาดูงานทั้งในและ

ต่างประเทศให้มีมากขึ้น ควรจัดกิจกรรมให้อาจารย์ได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกัน
และกัน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏ
จันทระเกษม โดยศึกษาตัวแปรอื่น เช่น ประสิทธิภาพการทำงาน วุฒิการศึกษาของอาจารย์
2. ควรศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏในกลุ่ม
รัตนโกสินทร์
3. ควรศึกษาสภาพปัญหาของการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทระเกษม
แต่ละคณะอย่างละเอียด

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมการฝึกหัดครู. (2536). ประวัติความเป็นมาของสถาบันราชภัฏ. กรุงเทพฯ: ภูเก็ตการพิมพ์.
- กิติมา ปรีดีติลก. (2532). การบริหารและการนิเทศการศึกษาเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: อักษรพิพัฒน์.
- กุลชน ธนาพงศ์ธร. (2539). การพัฒนาบุคลากร. ใน ชุดการศึกษาวิชาการบริหารบุคคล มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. กรุงเทพฯ: นำทางการพิมพ์.
- จันสูก สีสั่งจัน. (2539). การนิเทศภายในโรงเรียนและหลักสูตร – การสอนเพื่อนิเทศภายใน โรงเรียน. นครเวียงจันทน์: กระทรวงศึกษา.
- จิตต์ หมวดสง. (2537). การบริหารและการนิเทศการศึกษาเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จิตพงษ์ สาทร. (2536). คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของอาจารย์ผู้สอนวิชาอิเล็กทรอนิกส์ ระดับ อนุปริญญา สายเทคโนโลยีอุตสาหกรรม ในวิทยาลัยครูตามทัศนะของอาจารย์และ นักศึกษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จูไรรัตน์ สมสุข. (2537). ปัญหาการใช้หลักสูตรปริญญา สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ สายวิทยาศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ประยุกต์ โปรแกรมวิทยาศาสตร์การกีฬา (การฝึกและการจัดการกีฬา) พุทธศักราช 2535 ของวิทยาลัยพลศึกษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชมพันธ์ุ กุญชร ณ อยุธยา. (2540). การพัฒนาหลักสูตร. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ข่าวทหาร อากาศ กรมยุทธศึกษาทหารอากาศ. ถ่ายเอกสาร.
- ดวงเนตร เบี้ยวไข่มุข เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, กรุณา รัมัญจิต เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่สถาบัน ราชภัฏจันทรเกษม เมื่อ 21 ธันวาคม 2545.
- ดุษฎี พงศ์ศาสตร์. (2535). การบริหารหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้. ใน การบริหาร งานวิชาการในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา. หน้า 41-42. กรุงเทพฯ: กรมสามัญศึกษา.
- ทบวงมหาวิทยาลัย. (2530). การผลิตบัณฑิตของมหาวิทยาลัยในอนาคต. กรุงเทพฯ: ทบวงมหาวิทยาลัย.

- ทิพย์วรรณ อากาศวิภาต. (2538). การบริหารงานวิชาการของวิทยาลัยพยาบาล สังกัด
กระทรวงสาธารณสุข. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ทิตนา แคมมณี. (2535). การประเมินผลหลักสูตร. ใน รวบรวมบทความทางการประเมิน
โครงการ. หน้า 133-151. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นาราวดี ศิริโรจน์. (2543). ศึกษาความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชา
การวิทยาลัยนาฏศิลป์. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นิลวรรณ วรณะลี. (2541). การประเมินหลักสูตรประกาศนียบัตรนาฏศิลป์ชั้นสูงสาขาวิชา
นาฏศิลป์ไทยของวิทยาลัยนาฏศิลป์ พุทธศักราช 2527. ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม.
(การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- บรรจง พงศ์ศาสตร์. (2536). คำปรารภของอธิบดีกรมสามัญศึกษา ปี พ.ศ. 2536.
ไดอารี กรมสามัญศึกษา. กรุงเทพฯ: จงเจริญการพิมพ์.
- บุญมี เณรยอด. (2536). งานบริหารวิชาการในโรงเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์คุรุสภา.
- บุปผา เพิ่มสิน. (2546). ความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนของนิสิตปริญญาตรี ภาคสมทบใน
โครงการความร่วมมือของโรงเรียนพานิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. สารนิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปราณี นาคแก้ว. (2533). รายงานการวิจัย การศึกษาสภาพการให้บริการนักศึกษา
คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง. กรุงเทพฯ: คณะบริหารธุรกิจ
มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2535). การบริหารงานวิชาการ. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริม.
พงษ์ศักดิ์ อธิศิริเวทย์. (2538). การบริหารงานวิชาการของวิทยาลัยเทคนิค.
ปรินูญานินพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พจน์ สะเพียรชัย. (2532). คำกล่าวเปิดการสัมมนา ใน รายงานการสัมมนาทางวิชาการ
เรื่อง ระบบการบริหารการศึกษาในมหาวิทยาลัยรามคำแหง ระหว่างวันที่ 21-23
พฤษภาคม. หน้า 1. กรุงเทพฯ: สำนักงานสภาคณาจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

- หมอบุตร สะดาจิต. (2546). *การบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว (วิทยาเขตดงโคก) ตามความคิดเห็นของอาจารย์*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พรเทพ ไทยรักษ์. (2539). *ทัศนะของนักศึกษามหาบัณฑิตต่อกระบวนการเรียนการสอนระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- เพ็ญจันทร์ ศิริชุมแสง เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, กรุณา รัมัญจิต เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่สถาบันราชภัฏจันทรเกษม เมื่อ 21 ธันวาคม 2545.
- เพ็ญรุ่ง เกิดสุวรรณและคณะ. (2541). *ยุทธศาสตร์การจัดการเรียนการสอนของวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นนทบุรี*. นนทบุรี: วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นนทบุรี.
- ไพศาล หวังพานิช. (2535). *หลักสูตร การสอน การวัดผล ใน การอบรมเชิงปฏิบัติการ เรื่องการวัดผลภาคทฤษฎีภาคปฏิบัติ*. ณ โรงแรมแอมบาสเดอร์ซิตี จอมเทียน ชลบุรี ระหว่าง 19- 21 ตุลาคม 2535. หน้า 11-15. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ภัทรา นิคมานนท์. (2538). *การประเมินผลการเรียน*. กรุงเทพฯ: ทิพย์วิสุทธิ.
- มณีวงศ์ ปัญญาประดิษฐ์. (2532). *สถานภาพของบุคลากรทางการสอนและปัญหาการเรียนการสอนสาขาวิชาช่างกลโรงงานระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในวิทยาลัยเทคนิคในภาคเหนือ*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก. ถ่ายเอกสาร.
- มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม. (2547). *รายงานประจำปีมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ประจำปี 2547*. กรุงเทพฯ: สำนักวางแผนและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
- มงคล แก้วพวงงาม. (2528). *คุณสมบัติที่พึงประสงค์ของอาจารย์ผู้สอนวิชาศิลปศึกษาในวิทยาลัยครู*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- มณฑนา เหมชะญาติ. (2533). *การศึกษาการจัดการด้านวิชาการของฝ่ายวิชาการวิทยาลัยพยาบาล สังกัดกองงานวิทยาลัยพยาบาล กระทรวงสาธารณสุข*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- มารศรี ตรีทศายุทธ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, กรุณา รัมัญจิต เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่สถาบันราชภัฏจันทรเกษม เมื่อ 21 ธันวาคม 2545.
- ยนต์ ชุมจิต. (2541). *ความเป็นครู*. กรุงเทพฯ: โอ.เอส.พรินติ้งเฮ้าส์.

- ลาวัลย์ ภักดีลิขิต. (2541). *ความต้องการวิธีการพัฒนาสมรรถภาพการทำงานของครู-อาจารย์ ในวิทยาลัยอาชีวศึกษา กลุ่มภาคกลาง*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (บริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง. ถ่ายเอกสาร.
- วิชัย ดันศิริ. (2542). *โฉมหน้าการศึกษาไทยในอนาคต : แนวคิดสู่การปฏิรูปในพระราชบัญญัติการศึกษา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2535). *การพัฒนาหลักสูตรแบบครบวงจร*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- (2537). *กระบวนการพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- (2543). *การพัฒนาหลักสูตร ระดับอุดมศึกษา*. กรุงเทพฯ: ทบวงมหาวิทยาลัย.
- วินัย วีระวัฒน์. (2542). *ความจำเป็นที่ต้องปรับตัวของการอุดมศึกษา ใน อุดมศึกษาสัมพันธ์*. หน้า 22. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- วิญ ทองพวง. (2542). *การศึกษาสภาพแวดล้อมวิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพ ตามทัศนะของอาจารย์และนักศึกษา*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- วิลาวลัย ปานทอง เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, กรุณา รามัญจิต เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่สถาบันราชภัฏจันทรเกษม เมื่อ 21 ธันวาคม 2545.
- ศจี อนันต์นพคุณ. (2534). *การศึกษาการปฏิบัติงานการพัฒนาคณาจารย์ของผู้บริหารวิทยาลัยพยาบาล สังกัดกองงาน ว.พ. ในภาคใต้ของประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- สดไส อัสววิไล. (2541). *การพัฒนาคณาจารย์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ใน การพัฒนาการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา*. หน้า 160. กรุงเทพฯ: ภาควิชา อุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สังัด อุทรานันท์. (2532). *พื้นฐานและหลักการพัฒนาหลักสูตร*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มิตรสยาม.
- (2535). *พื้นฐานและหลักการพัฒนาหลักสูตร*. กรุงเทพฯ: เซนเตอร์พับลิเคชั่น.
- สมคิด ศิลป์ประกอบ. (2538). *การบริหารวิชาการของวิทยาลัยครู*. วิทยานิพนธ์ กศ.ค. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- สมจิตรา เรืองศรี และเพ็ญศรี เศรษฐวงศ์. (2533). *รายงานการวิจัยการสำรวจระบบการให้เกรดของอาจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหง*. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.

- สมนึก ภัททิยชนี. (2541). การวัดผลการศึกษา. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สมบูรณ์ ชิดพงศ์. (2536). การวัดและการประเมินผลการศึกษา ใน เอกสารการสอนชุด วิชาสถิติวิจัยและการประเมินผลการศึกษา หน่วยที่ 9-15. หน้า 484-488.
พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- สมศักดิ์ สุห้วยติมหันต์. (2530). การบริหารงานวิชาการตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นสูง พุทธศักราช 2527 ประเภทช่างกลอุตสาหกรรมของวิทยาลัยเทคนิค เขตการศึกษา 12. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน. ถ่ายเอกสาร.
- สมหวัง พิธิยานุวัฒน์. (2524). การประเมินโครงการประชุม : หลักการและการประยุกต์ใช้. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. (2547). พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พุทธศักราช 2547. กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2545). แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2559). กรุงเทพฯ: อรรถผลการพิมพ์.
- สุวิมล ว่องวาณิช. (2533). การวัดและประเมินผลการเรียนของอาจารย์ในจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ: สำนักงานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุนทร วิไลลักษณ์. (2540). การบริหารวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เสาวลักษณ์ มิงเงตร. (2542). ความต้องการในการพัฒนาบุคลากรของครูในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอปราสาท จังหวัดสุรินทร์. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- หัตยาชาติวัฒนาศิริ. (2530). รายงานการวิจัย เรื่องความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการให้บริการของสำนักบริการทางวิชาการและทดสอบประเมินผล มหาวิทยาลัยรามคำแหง. กรุงเทพฯ: สำนักบริการวิชาการและทดสอบผล.
- อมรา เล็กเริงสินธุ์. (2540). หลักสูตรและการจัดการมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต.
- อมรวิทย์ นาครทรรพ. (2539). ความฝันของแผ่นดิน. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ตะวันออก.
- (2542). วิถีทรรศน์เพื่อพัฒนาอุดมศึกษาไทยในศตวรรษที่ 21 ใน อุดมศึกษาสัมพันธ์. หน้า 8. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- อรทัย บุญช่วย. (2542). *การบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัยรามคำแหง*.
ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อนุศักดิ์ สมิตสันต์. (2540). *การบริหารวิชาการ*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อัจฉรา วัฒนาณรงค์. (2542). "การพัฒนาอาจารย์", ใน *สารานุกรมศึกษาศาสตร์*
ฉบับที่ 17. หน้า 57-60. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2540). *หลักการสอน*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- อำนาจ เลิศขยันดี. (2535). *คู่มือการสร้างข้อทดสอบและการประเมินผลการศึกษา*.
กรุงเทพฯ: อำนวยการพิมพ์.
- อำภา บุญช่วย. (2537). *การบริหารวิชาการในโรงเรียน*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ:
ไอ. เอส. พรินติ้งเฮ้าท์.
- อุทัย ดุลยเกษม. (2538). *การบริหารงานวิชาการในสถาบันอุดมศึกษา ใน*
เอกสารยุทธศาสตร์การปฏิรูปอุดมศึกษาไทย : การรื้อปรับระบบบริหารและจัดการ.
หน้า 85-86. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ .
- อุทัย ธรรมเดโช. (2531). *หลักการบริหารการศึกษา*. กรุงเทพฯ: เจ้าพระยาการพิมพ์.
- อุทัย บุญประเสริฐ. (2540). *หลักสูตรและการบริหารงานวิชาการของโรงเรียน*. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์ เอส ดี เพรส.
- เอกชัย เอื้อเฟื้อ. (2529). *รายงานการวิจัย ความคิดเห็นต่อบทบาททางวิชาการของคณาจารย์*
มหาวิทยาลัยในประเทศไทย. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- Child, James B. (1972, May). A Study of Student Personnel Services in American
Evening College and the Attitude of Directors and Student Personnel Staff
Toward Services. *Dissertation Abstracts*. 32(8) : 4912-A.
- Cronbach, Lee Joseph. (1970). *Essentials of Psychological Testing*.
3rd ed. New York: Harper & Row.
- De Francisco, Italo Luther. (1958). *Art Education: It's Means and Ends*.
New York: Harper & Row.
- Ferguson, George A. (1981). *Statistical Analysis in Psychology and Education*.
5th ed. New York: McGraw-Hill Book Company.
- Finkenstein, Jason Albert. (1983, July). Student Service for Adults at the City
University of New York. *Dissertation Abstracts International*. 44(1) : 305-B.

- ✓ Good, Carter V. (1973). *Dictionary of Education*. New York: McGraw-Hill Book Company.
- Good, Thomas L. (1983). Classroom Research: A Decade of Progress. *Educational Psychologist*. 18(3) : 127-144.
- Margot, Gary Lunn. (1992, November). Man Investigation of the Management Information Systems Curriculum in Ohio Postsecondary School Compared to the Needs of Business. *Dissertation Abstracts International*. 53(5):1372-A.
- Perkins, James A. (1973). *The University as Organization: A Report for the Carnegie Commission on Higher Education*. New York: McGraw-Hill Book Company.
- Taylor, Ralph W. (1970). *Basic Principles of Curriculum and Instruction*. Chicago: The University of Chicago.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัจฉรา วัฒนานรงค์	คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พูลสุข กิจรัตน์ภร	บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บุญเลิศ กลางใจ	บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นภาพร สิงห์ดี	ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนา
มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
5. อาจารย์ ดร. จารุวรรณ สกุลคู	คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ภาคผนวก ข
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถาม
เรื่อง ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการ
ในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
(สำหรับอาจารย์)

ตอนที่ 1 รายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความและทำเครื่องหมาย / ลงใน [] หน้าข้อความ เป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่าน

คณะวิชาที่ท่านสังกัด

- [] คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
- [] คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
- [] คณะเทคโนโลยีการเกษตร
- [] คณะวิทยาการจัดการ
- [] คณะครุศาสตร์

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของอาจารย์เกี่ยวกับการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ใน 5 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล การบริการวิชาการ และการพัฒนาอาจารย์

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความและทำเครื่องหมาย / ลงในช่องทางขวามือที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด เพียงข้อเดียวเท่านั้น โดยพิจารณาคำนำหน้าของคะแนนซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

- คะแนน 5 หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด
- คะแนน 4 หมายถึง มีความเหมาะสมมาก
- คะแนน 3 หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง
- คะแนน 2 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย
- คะแนน 1 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

ความคิดเห็นที่มีต่อการบริหารวิชาการ	ระดับความเหมาะสม				
	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
ด้านหลักสูตร					
1. ความสอดคล้องของรายวิชาต่างๆกับความมุ่งหมายของหลักสูตร.....
2. การให้คำอธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาต่างๆ...
3. เนื้อหาวิชาภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติมีความสอดคล้องกัน.....
4. การวางแผนเกี่ยวกับการจัดรายวิชาต่างๆในหลักสูตร....
5. การจัดงบประมาณในการดำเนินการพัฒนาหลักสูตร.....
6. การเผยแพร่หรือแจกเอกสารหลักสูตรแก่อาจารย์ทุกคนให้รับทราบเพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติ.....
7. การจัดประชุมและสัมมนาเพื่อปรับปรุงหลักสูตร.....
8. การสำรวจความคิดเห็นของอาจารย์เพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตร.....
9. การมีส่วนร่วมในการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรในรายวิชาที่อาจารย์ทำการสอน.....
10. การประเมินผลการใช้หลักสูตรในรายวิชาที่อาจารย์ทำการสอน.....

ความคิดเห็นที่มีต่อการบริหารวิชาการ	ระดับความเหมาะสม				
	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
ด้านการจัดการเรียนการสอน					
11. การจัดทำตารางสอนวิชาพื้นฐาน.....
12. การจัดทำตารางสอนประจำปีและประจำภาคเรียน.....
13. การจัดทำแผนการสอนในแต่ละรายวิชา
14. การจัดทำปฏิทินการศึกษาเพื่อการวางแผนการดำเนินงานด้านวิชาการ.....
15. การจัดจำนวนนักศึกษาในแต่ละกลุ่มเรียน
16. การจัดอาจารย์เข้าสอนในแต่ละรายวิชา
17. การจัดทำคู่มือการสอนในรายวิชาต่าง ๆ.....
18. การจัดทำเอกสารและตำราในรายวิชาต่าง ๆ.....
19. การจัดใส่ทัศนอุปกรณ์ในการเรียนการสอนรายวิชาต่าง ๆ.....
20. การจัดหาสื่อด้านวิชาการให้แก่อาจารย์.....
21. การจัดประชุม สัมมนา เพื่อปรับปรุงแก้ไขการจัดการเรียนการสอน.....

ความคิดเห็นที่มีต่อการบริหารวิชาการ	ระดับความเหมาะสม				
	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
ด้านการวัดและการประเมินผล					
22.มหาวิทยาลัยจัดทำเอกสารเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลเพื่อเผยแพร่ให้แก่อาจารย์.....
23.มหาวิทยาลัยส่งเสริมและสนับสนุนให้อาจารย์มีความรู้ความเข้าใจเรื่องการวัดและประเมินผล
24. มหาวิทยาลัยจัดอบรมสัมมนาเกี่ยวกับเทคนิคการวัดและการประเมินผลให้แก่อาจารย์....
25. มหาวิทยาลัยมีการจัดอบรมความรู้เกี่ยวกับการสร้างข้อสอบให้มีมาตรฐานแก่อาจารย์
26. มหาวิทยาลัยส่งเสริมและสนับสนุนให้อาจารย์วิเคราะห์ข้อสอบ....
27. อาจารย์มีการนำผลการวิเคราะห์ข้อสอบมาปรับปรุง.....
28. มหาวิทยาลัยสนับสนุนอุปกรณ์เพื่ออำนวยความสะดวกในการจัดทำแบบทดสอบและข้อสอบเช่น เครื่องถ่ายเอกสาร คอมพิวเตอร์
29. มหาวิทยาลัยมีนโยบายให้มีการจัดทำคลังข้อสอบ....
30. มหาวิทยาลัยแจ้งผลการสอบให้ผู้เรียนทราบผ่านทางสื่อเทคโนโลยี เช่น อินเทอร์เน็ต....
31. มหาวิทยาลัยได้จัดทำรายงานผลการสอบให้นักศึกษาทราบอย่างเป็นทางการ.....
32. มหาวิทยาลัยได้จัดประชุมเพื่อปรับปรุงแก้ไขกระบวนการสอบ.....

ความคิดเห็นที่มีต่อการบริหารวิชาการ	ระดับความเหมาะสม				
	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
ด้านการบริการวิชาการ					
33. การบริการวิชาการแก่สังคมในรูปแบบ การอบรม การสัมมนา ฯลฯ.....
34. คณะต่างๆ ในมหาวิทยาลัยจัดประชุม อบรม สัมมนา ให้แก่หน่วยงานภายนอก
35. การสนับสนุนอาจารย์ในการเป็น วิทยากรให้แก่หน่วยงานภายนอก....
36. การจัดสัมมนาทางวิชาการ โดยการ ร่วมมือกับหน่วยงานของรัฐและเอกชน
37. การบริการเผยแพร่ความรู้ด้านวิชาการ ผ่านสื่อมวลชน เช่น รายการวิทยุ วารสาร
38. การบริการวิชาการแก่ชุมชนเป็นรายวิชาโดย ไม่รับปริญญา....
39. การบริการแก่นักศึกษาในการยืมสื่อทางการ ศึกษา.....
40. การบริการให้นักศึกษาลงทะเบียนเรียนโดยใช้ เทคโนโลยีที่ทันสมัย.....

ความคิดเห็นที่มีต่อการบริหารวิชาการ	ระดับความเหมาะสม				
	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
ด้านการพัฒนาอาจารย์					
41. การคัดเลือกอาจารย์ให้ได้ศึกษาต่อภายในและต่างประเทศ
42. การให้อาจารย์เข้ารับการฝึกอบรมภายในประเทศ.....
43. การให้อาจารย์เข้าร่วมฝึกอบรมในต่างประเทศ.....
44. การส่งเสริมและสนับสนุนให้อาจารย์เข้าร่วมสัมมนาทางวิชาการ.....
45. การจัดให้อาจารย์ไปดูงานสถาบันอุดมศึกษาทั้งภายในและต่างประเทศ...
46. การสนับสนุนเผยแพร่ผลงานทางวิชาการของอาจารย์.....
47. การจัดงบประมาณในการทำผลงานวิชาการให้แก่อาจารย์.....
48. การเชิญวิทยากรผู้เชี่ยวชาญมาให้ความรู้แก้อาจารย์ในด้านการทำผลงานทางวิชาการ
49. การจัดหาเอกสารตำราและอื่นๆ เพื่ออำนวยความสะดวกแก่อาจารย์....
50. การจัดทำแผนพัฒนาอาจารย์ประจำปี

ความคิดเห็นที่มีต่อการบริหารวิชาการ	ระดับความเหมาะสม				
	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
51. การวางแผนพัฒนาอาจารย์ประจำปี
52. การสนับสนุนให้อาจารย์อบรมเพิ่มเติมทาง ด้านภาษาต่างประเทศ.....
53. การสนับสนุนให้อาจารย์อบรมเพิ่มเติมทาง ด้านคอมพิวเตอร์.....

แบบสอบถาม
เรื่อง ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการ
ในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
(สำหรับนักศึกษา)

ตอนที่ 1 รายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความและทำเครื่องหมาย / ลงใน [] หน้าข้อความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่าน

คณะวิชาที่ศึกษา

- [] คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
- [] คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
- [] คณะเทคโนโลยีการเกษตร
- [] คณะวิทยาการจัดการ
- [] คณะครุศาสตร์

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ใน 4 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล และการบริการวิชาการ

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความและทำเครื่องหมาย / ลงในช่องทางขวามือที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด เพียงข้อเดียวเท่านั้น โดยพิจารณาค่าน้ำหนักของคะแนนซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

- คะแนน 5 หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด
- คะแนน 4 หมายถึง มีความเหมาะสมมาก
- คะแนน 3 หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง
- คะแนน 2 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย
- คะแนน 1 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

ความคิดเห็นที่มีต่อการบริหารวิชาการ	ระดับความเหมาะสม				
	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
ด้านหลักสูตร					
1. หลักสูตรมีความทันสมัย...
2. จุดมุ่งหมายของหลักสูตรมีความชัดเจน
3. รายวิชามีการสนองต่อปรัชญาของคณะและ สถาบัน.....
4. สำนักส่งเสริมวิชาการจัดหลักสูตรที่มีความ สอดคล้องกับความต้องการของสังคม...
5. อาจารย์มีการเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ แสดงออกทางความคิดสร้างสรรค์.....
6. อาจารย์ได้มีการส่งเสริมให้นักศึกษา ได้คิดวิเคราะห์ห้อย่างมีเหตุผล.....
7. มหาวิทยาลัยจัดเนื้อหาของหลักสูตรเพื่อให้ นักศึกษามีวิจารณ์ญาณในการตัดสินใจ.....
8. สำนักส่งเสริมวิชาการได้จัดหลักสูตรที่ หลากหลายเพื่อให้นักศึกษาได้เลือกเรียนตาม ความสนใจ.....
9. มหาวิทยาลัยได้จัดทำคู่มือเกี่ยวกับรายละเอียด ของหลักสูตรต่าง ๆ ให้นักศึกษาได้วางแผน การเรียน.....
10. มีการสำรวจความคิดเห็นของ นักศึกษาเพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการ พัฒนาหลักสูตร.....

ความคิดเห็นที่มีต่อการบริหารวิชาการ	ระดับความเหมาะสม				
	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
ด้านการจัดการเรียนการสอน					
11. การจัดการเรียนการสอนเป็นไปตามวัตถุประสงค์.....
12. นักศึกษาได้เลือกเรียนตามความสามารถและความสนใจ.....
13. อาจารย์มีคุณสมบัติเหมาะสมในการสอนแต่ละรายวิชา.....
14. อาจารย์มีการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย...
15. อาจารย์มีวิธีการสอนที่หลากหลาย.....
16. อาจารย์จัดสื่อการสอนได้สอดคล้องกับเนื้อหา ของวิชา.....
17. มหาวิทยาลัยได้จัดทำปฏิทินการศึกษาแจกให้ นักศึกษาเพื่อวางแผนการเรียน
18. มหาวิทยาลัยได้มีการจัดหาวัสดุอุปกรณ์ การเรียนการสอนอย่างเพียงพอ.....
19. มหาวิทยาลัยจัดห้องอ่านหนังสือให้ เพียงพอ.....
20. มหาวิทยาลัยจัดสภาพแวดล้อมภายใน มหาวิทยาลัยให้มีบรรยากาศทางวิชาการ

ความคิดเห็นที่มีต่อการบริหารวิชาการ	ระดับความเหมาะสม				
	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
21. สำนักส่งเสริมวิชาการได้ปรับปรุงตำราเรียนให้ทันสมัยสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงในปัจจุบัน.....
22. มหาวิทยาลัยจัดอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อให้คำแนะนำด้านการเรียนการสอน....
23. มหาวิทยาลัยจัดสถานที่ให้อยู่ในสภาพพร้อมที่จะบริการแก่นักศึกษา

ความคิดเห็นที่มีต่อการบริหารวิชาการ	ระดับความเหมาะสม				
	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
ด้านการบริการวิชาการ					
24. มหาวิทยาลัยจัดบริการวิชาการแก่สังคม ในด้านการอบรม การสัมมนา.....
25. มหาวิทยาลัยนำเสนอผลงานวิชาการ ผ่านสื่อมวลชน.....
26. มหาวิทยาลัยจัดบริการให้คำปรึกษาใน ด้านการเรียน.....
27. มหาวิทยาลัยจัดบริการให้คำปรึกษาใน ด้านปัญหาส่วนตัว.....
28. การประชุมนิเทศนักศึกษาใหม่เกี่ยวกับการเรียน การสอนและบริการด้านต่าง ๆ...
29. มหาวิทยาลัยจัดบริการลงทะเบียนเรียนให้กับ นักศึกษาด้วยเทคโนโลยีที่ทันสมัย.....
30. มหาวิทยาลัยจัดเจ้าหน้าที่แนะนำการ ลงทะเบียนเรียนให้กับนักศึกษา.....
31. มหาวิทยาลัยให้บริการสืบค้นข้อมูลทาง วิชาการโดยใช้ระบบสื่อสารสนเทศ เช่น ทาง อินเทอร์เน็ต ฐานข้อมูลที่เชื่อมโยงแบบออนไลน์
32. มหาวิทยาลัยมีการจัดเจ้าหน้าที่ในการอบรม นักศึกษาในการใช้วัสดุอุปกรณ์ เช่น การสืบค้น ข้อมูลแบบต่าง ๆ.....
33. มหาวิทยาลัยมีการบริการข่าวสารให้กับ นักศึกษา เช่น หนังสือพิมพ์ของมหาวิทยาลัย ใบปลิว วารสาร ป้ายประกาศ.....

ความคิดเห็นที่มีต่อการบริหารวิชาการ	ระดับความเหมาะสม				
	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
ด้านการวัดและการประเมินผล					
34. มหาวิทยาลัยกำหนดเกณฑ์การวัดและการประเมินผลการเรียน.....
35. อาจารย์ได้นำเกณฑ์การวัดและการประเมินผลที่มหาวิทยาลัยกำหนดมาใช้....
36. การประเมินผลแต่ละวิชาสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร.....
37. เครื่องมือที่ใช้วัดผลการเรียนมีมาตรฐาน.....
38. มหาวิทยาลัยใช้ข้อสอบในการวัดผลทางด้านภาคทฤษฎีในแต่ละรายวิชา.....
39. อาจารย์มีการวัดและประเมินผลด้านจิตพิสัย เช่น ด้านวินัย คุณธรรม.....
40. อาจารย์มีการแจ้งผลการประเมินให้นักศึกษาทราบอย่างสม่ำเสมอ.....
41. มหาวิทยาลัยแจกตารางสอบในแต่ละรายวิชาให้กับนักศึกษา.....
42. มหาวิทยาลัยแจ้งผลการสอบตรงเวลา.....
43. มหาวิทยาลัยแจ้งผลการสอบให้นักศึกษาโดยใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย

ภาคผนวก ค

หนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

ที่ ศธ 0519.12/วท 10110

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

5 พฤศจิกายน 2547

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน อธิการบดี มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวกรรณา รามัญจิต นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม" โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุชาดา สุธรรมรักษ์ และ อาจารย์อรรณพ ไพริศสุข เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำวิทยานิพนธ์ ในกรณี นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้อาจารย์ จำนวน 255 คน และ นักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะครุศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ และ คณะเทคโนโลยีการเกษตร จำนวน 613 คน คอบแบบสอบถามความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาที่มีต่อการบริหารวิชาการในมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ในระหว่างเดือนพฤศจิกายน - ธันวาคม 2547

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวกรรณา รามัญจิต ได้เก็บข้อมูลในการทำวิทยานิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญยวีร์ จีระเชชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-9637028 มีถือ 09-0238487

ภาคผนวก ง
คำอำนาจจำแนกของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตาราง 28 ค่าอำนาจจำแนกแบบสอบถามของอาจารย์

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกด้านหลักสูตร	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกด้านการเรียนการสอน
1	4.542	1	1.857
2	2.148	2	4.820
3	2.238	3	6.364
4	2.268	4	6.785
5	1.806	5	20.742
6	4.006	6	8.018
7	9.731	7	3.782
8	2.021	8	7.734
9	16.913	9	8.485
10	1.926	10	7.461
		11	4.760

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก ด้านการวัดและการประเมินผล	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก ด้านการบริการวิชาการ
1	7.207	1	4.903
2	14.702	2	2.110
3	7.589	3	2.005
4	8.049	4	6.539
5	12.153	5	9.511
6	14.289	6	6.472
7	4.206	7	7.889
8	5.209	8	7.248
9	6.681		
10	9.238		
11	6.261		

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกด้านการพัฒนาอาจารย์
1	6.424
2	3.345
3	4.571
4	5.780
5	5.035
6	3.714
7	2.605
8	1.980
9	2.294
10	2.654
11	4.571
12	6.419

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .9664

ตาราง 29 ค่าอำนาจจำแนกแบบสอบถามของนักศึกษา

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกด้านหลักสูตร	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกด้านการเรียนการสอน
1	8.629	1	2.635
2	6.299	2	2.117
3	6.276	3	7.248
4	6.307	4	6.245
5	5.563	5	5.035
6	3.342	6	3.976
7	2.672	7	5.118
8	6.684	8	4.629
9	5.108	9	4.300
10	6.157	10	5.453
		11	4.456
		12	3.939
		13	5.888

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก ด้านการวัดและการประเมินผล	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก ด้านการบริการวิชาการ
1	10.088	1	11.502
2	7.129	2	9.564
3	5.288	3	4.622
4	5.775	4	5.485
5	6.008	5	6.573
6	3.889	6	5.972
7	4.297	7	4.105
8	2.419	8	2.810
9	6.275		5.880
10	4.328		3.883

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .9627

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาว กรุณา รามัญจิต
เกิดวันที่	14 มกราคม พ.ศ. 2523
สถานที่เกิด	จังหวัดปทุมธานี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	18 / 1 หมู่ 1 ตำบลบางกะดี อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2545 ศิลปศาสตรบัณฑิต จากมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม พ.ศ. 2548 การศึกษามหาบัณฑิต จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ